S. N. LAZAREV
DIAGNOSTICAREA KARMEI
SFÂRŞITUL DIALOGULUI
11

Serghei Nikolaevici Lazarev

SFÂRŞITUL DIALOGULUI

Introducere

Lumea este minunată. Este minunată în toate formele sale de manifestare, minunată în esența sa, pentru că este Dumnezeiască. Şi pentru că fiecare situație ne îndrumă spre iubire şi spre Dumnezeu, nu avem dreptul sub niciun motiv să renunțăm la iubire, la zâmbet, bucurie şi optimism. Dacă reuşim să păstrăm o astfel de viziune despre lumea înconjurătoare, vom începe să apreciem corect ceea ce se întâmplă în jurul nostru şi ne va fi mai uşor să facem legătura între cauze şi efecte. O astfel de concepție corectă ne ajută într-o mai mare măsură să schimbăm lumea înconjurătoare. În această ordine de idei am încercat să răspund la întrebările care mă frământă, în această carte. Am înțeles că nu pot da răspunsuri exacte, ferme, academice, în timp ce cititorul să fie nevoit doar să-mi respecte sfaturile, fără să se gândească la nimic altceva. Dimpotrivă, aş dori ca cititorul să reflecteze şi să încerce să înțeleagă lumea împreună cu mine. Sper că am reuşit să realizez acest lucru.

Partea I

- În cărţile dumneavoastră afirmaţi că omenirea se află în criză şi că pentru a depăşi această criză se pot face mari progrese unificând ştiinţa cu religia. Rugămintea mea este să explicaţi mai amănunţit care ar fi folosul omenirii în urma contopirii dintre religie şi ştiinţă?

- Eu cred că este vorba nu atât de ce foloase am putea avea, ci de supraviețuirea întregii omeniri.

În anul 2004, la sfârşitul lunii decembrie, o emisiune pe micul ecran trata conflictele religioase din Europa. Era vorba despre faptul că în Anglia guvernul fusese nevoit să anuleze o piesă de teatru, amenințat fiind de către o mişcare religioasă indiană sub numele de „sikh" scandalizați de faptul că un templu indian ținea locul decorului acestei piese pornografice.

Era clar că reprezentanții religioşi ai Indiei erau hotărâți în mod agresiv să-şi apere concepția proprie de moralitate.

În Franța a intrat în vigoare o lege care interzicea punerea în evidență a apartenenței religioase prin îmbrăcăminte. Astfel a început o luptă care continuă până în zilele noastre - musulmanii de origine arabă se află încă în conflict cu guvernul. Unul din simbolurile abstinenței sexuale - şalul purtat pe cap de femeile arabe - reprezintă un semn că în Franța zilelor noastre aproape putem afirma că dacă nu se mândresc, cel puțin nu au nimic împotriva acestui obicei. Mediatorul emisiunii a

afirmat atunci un lucru interesant: „Niciun creştin nu s-a exprimat împotrivă, însă toți musulmanii s-au ridicat uniți împotriva acestei legi. În realitate ei trăiesc ca un stat în stat". În principiu această lege franceză intrase în vigoare tocmai pentru acest aspect. Statul francez încearcă să asimileze musulmanii, aceştia la rândul lor refuzând în mod categoric.

Creştinismul dispare, lăsând locul celorlalte religii - aceasta era concluzia autorului emisiunii.

Cred că problema fundamentală nu constă în faptul că în Europa creştinismul dispare. Problema fundamentală a creştinismului este că a încetat să-şi apere valorile morale. De ce? Vom explica în felul următor. În primul rând este vorba despre criza catolicismului. În privința credinței şi a moralității, religia ortodoxă rusă are poziția cea mai consecventă. Şi totuşi, de ce Europa începe să piardă ceea ce reprezintă baza fiecărei culturi - religia şi moralitatea? Răspunsul vine singur de la sine. Religia creştină este despărțită deja de câteva decenii de către stat. În afară de religie, statul a renunțat şi la conceptul de dragoste dezinteresată, abținerea sexuală, limitarea dorințelor superficiale. Astfel au de câştigat logica, conştiința şi corpul. Problemele iubirii şi ale moralității se decid deja de către codul civil şi penal. Statul nu întreține un dialog cu religia, aceasta începând progresiv să se stingă. Cea mai mare parte a evreilor trec drept credincioşi, dar de fapt sunt atei. Şi doar o mică parte a celor care au mai rămas creştini, înțeleg faptul că fără dragoste şi moralitate religia rămâne

un mit, un balon de săpun. Ca să ne fie mai clar, voi cita un articol.

Copiii virtuoşi nu-şi au locul în scoală

În oraşul german Hessen, părinții a opt copii au fost dați în judecată pentru că nu permiteau copiilor să meargă la şcoală, preferând să-i instruiască acasă. Mihael avea treizeci şi şapte de ani, iar soția sa, Zigfrid, treizeci şi şase de ani, fiind amândoi foarte credincioşi. Ei considerau că planul de învățământ al şcolilor germane conținea mult prea multă informație referitoare la sex. Copiii fac cunoştință deja despre acest lucru în clasa a treia. Astfel, cei doi soți au dat următorul exemplu la tribunal, care pe bună dreptate i-a şocat. Fiica lor de doisprezece ani trebuia să aleagă care din următoarele cuvinte îi plăcea mai mult: „a face sex", „a face dragoste", „legături sexuale" sau „să o facă". Părinții au decis că asemenea cunoştințe şi o astfel de experiență nu sunt de folos copiilor şi astfel le-au interzis să mai meargă la şcoală. Conducerea instituției de învățământ i-a dat astfel în judecată, învinuindu-i că împiedică educația şcolară obligatorie a copiilor. Însă spre mirarea tuturor, tribunalul a fost de partea părinților în prima instanță.

Care este sensul acestui articol? Oamenilor le place să creadă că sunt buni creştini, dar în realitate atitudinea acestora este total opusă esenței creştinismului.

Adesea oamenii se definesc buni creştini, numai pentru că doresc să aparțină unui anume clan religios şi să beneficieze astfel de o anume protecție. De-a lungul

veacurilor oamenii au folosit religia nu numai pentru a-şi apăra propriile interese, dar şi pentru a rezolva probleme economice şi politice. Când o religie se transformă într-o organizaţie, apar interese economice şi politice care pot adesea să ia locul intereselor morale şi spirituale. Dogma religioasă, lipsa legăturii inverse, cu alte cuvinte, neacceptarea criticii şi îndoiala, se predau de asemenea statului care, la rândul său, devine dogmatic şi agresiv.

Unitatea rudimentară dintre religie şi stat transformă statul într-o putere agresivă, într-o structură fără scrupule, ceea ce determină apariţia în societate a unor conflicte din ce în ce mai grave, inclusiv autodistrugerea.

În prezent, în lumea întreagă suntem martorii agresivităţii fanaticilor islamişti. Această agresivitate se pune de asemenea pe seama întregii lumi musulmane. Puterea şi vigoarea lumii musulmane consistă în tendinţa şi aspiraţia ţărilor arabe spre unificarea statului cu religia. Pe de o parte acest lucru apără moralitatea, însă determină creşterea agresivităţii. În ţările creştine, acolo unde religia este separată de stat, nivelul agresivităţii este scăzut, însă sunt prezente aspecte de degenerare şi decădere ale societăţii. Şi aici, este vorba nu numai de homosexualism, de pierderea credinţei, de lipsa familiilor normale, de înlocuirea principiilor morale cu promovarea corpului şi a vieţii în detrimentul sufletului, ci şi de faptul că se nasc din ce în ce mai puţini copii. Sterilitatea afectează tot mai mult şi în măsură din ce în ce mai marc civilizaţia europeană occidentală, care totuşi se consideră încă o civilizaţie creştină.

Concluzia este următoarea şi anume că statul dispare atunci când renunță la religie, fiind de asemenea sortit pieirii printr-o contopire loială cu acesta. Există probabil doar o soluție: atât statul, cât şi religia trebuie să se schimbe.

Nu demult, am citit cartea unui preot creştin şi mi-a plăcut o anume remarcă, pe care o consider foarte exactă din punctul meu de vedere. El afirmă că atunci când un creştin încearcă să accepte obiceiurile şi concepția despre lume a altor religii, toate lucrurile se încurcă şi atunci el devine nu creştin, nici musulman sau evreu, ci confuz şi de neînțeles. Şi într-adevăr, să analizăm câteva vopsele. Fiecare are culoarea sa proprie, vie, intensă, dar dacă încercăm să le amestecăm vom obține o amestecătură asemănătoare unei mâzgăleli. Acelaşi lucru se produce şi cu concepțiile religioase.

Există doar o singură soluție şi aceasta este indiscutabilă. Religiile nu se pot unifica, acest fapt generând o accentuare inevitabilă a conflictelor religioase. Dacă analizăm evenimentele descrise în Vechiul Testament de acum câteva mii de ani, vom ajunge la aceeaşi concluzie.

Poporul evreu a considerat că este normal să intre într-un oraş păgân şi să ucidă acolo nu numai bărbații, dar şi femeile, bătrânii şi copiii. Trebuiau apoi să fie ucise şi animalele – într-un cuvânt tot ceea ce mişcă şi respiră. De ce? Reprezentanții religiei şi în special ai ştiinței nici până în ziua de azi nu au reuşit să găsească o explicație plauzibilă acestei întâmplări şi a altora asemănătoare din

Vechiul Testament. Dacă însă căutăm soluția la nivel energetico-informatic, rezultă de fapt incompatibilitatea a două religii. Animalul moşteneşte karma stăpânului său. Aceasta presupune faptul că animalele păgânilor erau purtătoare de energie păgână. Pe de altă parte, poporul evreu, care are atât de multe legi ce le reglementează modul de viată, are o protecție informațională foarte puternică cu alte cuvinte se află pe un nivel energetic mult mai evoluat Şi astfel reprezentanții religiei cele mai avansate nu se pot asocia cu popoare ce profesează o religie mai slabă şi fără prea mari perspective - ei trebuie să fie deci distruşi. Astfel dacă această explicație este adevărată, acest lucru presupune faptul că pentru a obține armonie şi prosperitate, în prezent pe Pământ acest lucru ar fi posibil prin distrugerea şi chiar eliminarea directă a celor a căror concepție este „incorectă" în comparație cu punctul de vedere al diferitelor societăți religioase sau nereligioase. Un astfel de rol ocupă în momentul actual islamul. Dar într-o lumină asemănătoare se pare că se află America. Cu diferența că aceasta din urmă joacă rolul unei societăți păgâne care se înclină doar în fața propriilor interese. Dacă islamul nu ar fi existat, cu siguranță că s-ar fi ivit o altă religie care să încerce să salveze omenirea, impunându-şi punctul său propriu de vedere distrugând deci pe cei ce împărtăşesc un alt mod de gândire. De aceea, Lenin a fost supranumit conducător şi a fost înmormântat după obicei păgân, lucru care de altfel, s-a

reflectat în mod negativ asupra nivelului energetic al Rusiei şi continuă încă să o influenţeze negativ.

Să ne întoarcem la religii. Încercarea de a distruge toate sufletele murdare pentru a rămâne pe Pământ doar cele curate, a fost demonstrată cel mai clar de fascism. Eu cred că omenirea nu ar putea să mai reziste încă o dată la o asemenea încercare. Religiile care se află în concurenţă se vor distruge reciproc, împreună cu reprezentanţii acestora. Să ne punem din nou întrebarea: „Este posibilă unificarea religiilor?" Vom începe mai întâi cu legile fizicii. Să luăm un cerc alb şi să introducem în interior cele şapte culori ale curcubeului. Cred că v-aţi dat seama despre ce este vorba - prin rotirea rapidă a cercului, culorile curcubeului se vor contopi în culoarea albă. Dar în această situaţie nivelul energiei trebuie să fie mai puternic. Acelaşi lucru se întâmplă şi cu religiile.

Superficialitatea, amestecarea fizică a obiceiurilor, a lucrurilor şi a gândurilor, toate acestea pot genera doar probleme. Dacă examinăm atent esenţa oricărei religii, vom descoperi la baza fiecăreia principiul unic şi armonia, şi atunci vom înţelege că iudaismul, creştinismul, religia musulmană sau budistă reprezintă împreună forme diferite de exprimare a esenţei divine. Şi acceptând aceste forme diferite de manifestare, înainte de toate ne vom orienta către esenţa divină care le unifică.

În mod incorect percepem mecanismul evoluţiei. Concepţia materialistă despre lume o reprezintă ca o totalitate de transformări fizice. De aici vine şi teoria lui Darwin, concurenţa şi lupta pentru supravieţuirea

speciilor. Darwin avea dreptate dar numai douăzeci-treizeci la sută. Nimeni până în prezent nu s-a gândit la faptul că principalul scop al oricărei evoluții este dezvoltarea structurilor emoționale şi spirituale. Noi vedem ceea ce putem vedea şi concluzionăm ceea ce putem înțelege. Conştiința noastră îşi are existența în principiul unității. Ceea ce nu poate fi cuprins în structurile de bază se aruncă şi se uită. Din această cauză de-a lungul veacurilor religia nu a recunoscut faptul că animalele ar avea suflet şi conştiință.

Ştiința, în calitate de fiică a religiei, a moştenit această concepție şi împreună au refuzat să înțeleagă chiar şi sufletul omului. Nenumărate fapte reale ne arată însă că lucrurile stau de fapt invers: animalele sunt înzestrate cu noțiunea de moralitate, ele posedă suflet şi conştiință. Iar legile karmei acționează atât asupra animalelor, cât şi asupra oamenilor. De exemplu, prin acupunctura se pot trata nu numai oameni, dar şi cai, câini şi pisici.

Niciuna dintre religii nu creează conceptul de moralitate. Ele doar dezvăluie şi prezintă sistematic acest concept. Esența fiecărei moralități constă în păstrarea uniunii cu Creatorul, şi conform acestei legi ia ființă fiecare lucru în Univers, inclusiv natura neînsuflețită.

Cu cât mai mult respectăm legile Divine, cu atât mai mult ne dăm seama de justețea acestora, atât în privința oamenilor, cât şi a animalelor.

Natura materială trebuie să se transforme în spiritualitate, iar aceasta în emoție. Emoțiile superioare,

transformându-se în sentimente de iubire, aspiră şi se unesc cu Dumnezeu. Putem spune atunci şi că plantele aspiră către spiritualitate şi emoție, ele având însă un alt mod de a face cunoştință cu lumea înconjurătoare.

Nu demult, se afirma într-o emisiune de pe micul ecran, faptul că plantele sunt capabile să simtă emoții. Astfel, doi arbori au fost conectați cu cabluri electrice şi indicatori. Un arbore a fost lovit cu toporul, în urma loviturii înregistrându-se un impuls electric ceea ce releva de fapt o schimbare a stării emoțional-energetice a acestuia. Ceva mai târziu, un impuls asemănător a fost înregistrat şi la arborele vecin. Viteza de propagare a acestei informații este de cinci metri pe secundă. Deci, nu este vorba de sunet sau de lumină, ci de o anume frecvență folosită de arbori ca mod de comunicare.

Întrebare: „De ce arborii simt nevoia de comunicare?" Există doar un singur răspuns: să se pregătească pentru viitor. Cu cât mai dezvoltată este legătura conştient-emoțională dintre ființele vii, cu atât mai multe posibilități au acestea, şi cu atât mai diferite vor fi viitoarele moduri de comportament, şi prin urmare şi capacitatea acestora de supraviețuire. Deci dacă undeva în lume, cineva, pierzându-şi mințile în lupta pentru bani, omoară din invidie o altă persoană, este posibil ca în curând, dacă nu luăm măsurile necesare, să ni se întâmple şi nouă acelaşi lucru.

Dacă moralitatea deranjează pe cineva să câştige bani sau să-şi potolească dorințele sexuale, iar dacă această persoană ucide iubirea şi moralitatea, acelaşi

lucru se poate întâmpla atât nouă, cât şi urmaşilor noştri. Fiecare sistem informațional evoluează în sensul acumulării şi izolării informației. Conştiința şi emoțiile reprezintă de fapt informație în formă condensată. Majoritatea informației se ascunde în sentimentul iubirii. De aceea, fiecare ființă vie şi oricare lucru neînsufleţit trebuie să simtă acest sentiment. Să ne întoarcem din nou la religii. Aparent nu se aseamănă, chiar principiile morale ale fiecărei religii sunt diferite. Există principii morale creştine, catolice, musulmane etc. Moralitatea ar putea fi însă singurul aspect comun al religiilor. De ce însă acest lucru nu se întâmplă? Moralitatea protejează iubirea, dar iubirea are mereu două aspecte: unul divin care ne determină să acceptăm distrugerea umană, şi un alt aspect care protejează viața, emoțiile, conştiința şi corpul. Dacă tendința în protejarea lucrurilor ce aparțin planului uman, material este mai puternică decât protejarea aspectelor divine, energia moralității scade brusc şi o asemenea moralitate apără în acest caz interesele şi existența doar a acelor credincioşi care aparțin anumitor națiuni sau grupări.

În practica mondială, chiar aşa s-a şi întâmplat. S-a primit din planuri superioare informație divină, care a fost transformată în religie, care la rândul ei a creat legile de bază ce unesc interesele omenirii cu cele divine, dând naştere apoi tradițiilor, dogmelor şi ritualurilor. Şi cu cât mai slab devine nivelul energetic şi conținutul unei religii, cu atât mai agresiv a fost protejată aceasta. Religiile se nasc şi mor asemenea civilizațiilor. Esența religiei care

determină păstrarea legăturii cu Creatorul, rămâne neschimbată, dar conținutul se schimbă sau dispare. Iată de ce religiile nu se vor putea unifica niciodată ca mod unitar de exprimare. Pentru a se unifica în conținut este necesar faptul ca aspirația către Dumnezeu să fie mai mare decât aspirația către viața şi dorințele pământeşti.

Pe planul divin suntem toți egali, dar în realitatea cea de toate zilele nu vom fi niciodată aceiaşi. Socialismul şi fascismul au încercat să realizeze o astfel de uniformitate. Rezultatele ne sunt bine cunoscute. Dacă omenirea nu va realiza un nivel de unitate mai mare, civilizația probabil va dispărea. Încercările de unificare la nivel superficial vor avea aceeaşi soartă. Oamenii se pot uni doar prin realizarea unității tuturor religiilor. Iar religiile se pot uni doar printr-un impuls, un efort suplimentar de aspirație către Dumnezeu. Cum putem defini un astfel de impuls?

Dacă o persoană este înzestrată cu o cantitate de energie redusă, pentru a simți dragostea către Dumnezeu, va trebui să renunțe la activitatea corpului, a conştiinței, a emoțiilor care îngreuiază contactul şi aşa slab cu planul divin. Pentru a simți acest contact, persoana în cauză a trebuit să se îndepărteze de toate ispitele, a încetat să mai comunice, să gândească, practic a încetat să mai mănânce, a renunțat la familie şi la posibilitatea de a avea urmaşi. Noi numim realitate acea dimensiune ce face legătura cu emoțiile noastre de câteva ori ne secundă. Şi pentru a simți planul divin ca realitate, a fost necesară renunțarea la contactele cu lumea exterioară.

Respectând planul divin, în sufletele noastre s-a ivit posibilitatea ca existența divină şi cea omenească să coexiste. O persoană care nu făcea decât să stingă scânteia dumnezeiască, involuntar, observăm că începe să lucreze pentru planul divin. Şi cu cât povara este mai grea, cu atât mai puternice trebuie să fie aripile care o poartă. Ştiința ce provine din religie reprezintă exact o astfel de povară, iar aripile nu se pot desface. Dacă această povară este mult prea grea, poate ucide.

Ştiința se distinge prin faptul că este democratică, prin capacitatea neîncetată de a căuta răspunsuri, dar în acelaşi timp este interesată, lacomă şi studiază doar corpul uman. Religia asigură o supraviețuire strategică, are grijă de suflet, dar suferă însă de lipsa legăturii inverse şi de dogmatism. Este pur şi simplu imposibil să unim ştiința cu religia. Pentru a putea uni aceste două contraste, trebuie să atingem un nivel mult mai fin şi mai elevat. Toate contrastele se pot uni doar prin iubire.

Pentru a supraviețui, civilizația actuală trebuie să-şi îndrepte atenția către Dumnezeu mult mai intensiv decât în prezent. Realitatea divină trebuie să devină tot mai clară pentru fiecare dintre noi. Abia atunci, ştiința şi religia, aceste două contraste vor acționa nu spre distrugere, ci se vor susține reciproc, pentru a salva şi dezvolta societatea omenească.

Scrisoarea unui cititor

„Bună ziua. Este posibil să-mi spuneți că am greşit adresa, dar eu aş vrea doar să vă relatez povestea mea.

De trei ani deja, încerc să lucrez după cărțile dumneavoastră. Le aveam de multă vreme, însă eu nu le-am acordat atenție până în momentul în care fratele meu a început să le citească. El mi-a spus că într-adevăr conținutul acestora este foarte interesant. Eu sunt o persoană care respectă şi are încredere în părerile persoanelor care se bucură de prestigiu. Pentru mine fratele meu este o astfel de persoană. Astfel am început şi eu să mă interesez de studiile dumneavoastră. În linii generale, toate aceste volume m-au influențat foarte mult. Pentru mine este clar şi sunt convinsă că tot ceea ce scrieți este adevărat. Am mare încredere în dumneavoastră.

Dar în ultima vreme s-au întâmplat anumite lucruri care mă determină să cred că nu prea este posibil ca lucrurile să se schimbe. Acum cred că putem să încercăm din răsputeri să ne schimbăm, dar dacă acest lucru nu este prevăzut într-un plan mai superior, oricât ne-am strădui, nu vom reuşi. Nici chiar anumite schimbări interioare nu ar putea ajuta prea mult. Cu alte cuvinte, nu vom reuşi să ne schimbăm.

Eu am vârsta de 21 de ani. În timpul verii am făcut cunoştință cu o persoană de care m-am îndrăgostit. Nici până în ziua de astăzi nu înțeleg în totalitate ceea ce s-a întâmplat. A fost prima mea dragoste. Legătura noastră a durat ceva mai puțin de o lună. Nu mi se mai întâmplase până atunci. Dacă îmi plăcea de cineva, acea persoană nu-mi acorda atenție sau invers - dacă cineva mă plăcea,

acea persoană nu-mi trezea niciun interes. Credeam că lucrurile vor continua mereu aşa.

Pe neaşteptate însă am întâlnit o persoană care îmi plăcea foarte mult şi care, în acelaşi timp, era atrasă de mine. Atunci am crezut că aceea era persoana mult aşteptată. La început lucrurile mergeau bine, dar, cu timpul, am observat că sentimentele acestuia încep să se stingă. Spunea că în urmă cu o jumătate de an se despărțise de prietena sa pe care o iubise foarte mult şi că încă mai suferea de pe urma acestei rupturi. A fost însă de acord să rămânem împreună. M-am gândit că lucrurile se vor rezolva în timp. Ați afirmat în una din cărți că dacă două persoane simt sortite una alteia, atunci totul pare a merge de la sine. La fel s-a întâmplat şi cu noi. Până în acel moment, nu realizasem niciodată cu cineva o legătură atât de uşor şi fără probleme. Încă din primul moment reuşisem să comunicăm ca şi cum ne-am fi cunoscut dintotdeauna. Dumneavoastră afirmați că întotdeauna trebuie să luptăm pentru persoana iubită. Aşa am şi făcut. Întotdeauna cedam când trebuia să ne împăcăm, chiar cu prețul umilinței. Îmi era frică că s-ar putea întâmpla ceva şi datorită unei certe prosteşti să nu reuşesc să-i dovedesc cât de mult îl iubesc. În acel timp prietenii lui (o fată şi un băiat) au sosit din alt oraş şi s-au hotărât să rămână o vreme la el acasă. Şi astfel, el s-a îndrăgostit de acea fată. Eu devenisem de prisos. Acele sentimente pe care de atâta timp le aşteptam, erau acum împărtăşite altcuiva. Şi eu avusesem încredere în amândoi. Când am înțeles, am

încercat să mă conving că aşa îmi este sortit. Trebuie să vă mărturisesc că neîncetat îmi repetam că aşa hotărâse planul divin. Nu ştiam ce se va întâmpla pe viitor, pur şi simplu făceam tot posibilul pentru a-i trezi curiozitatea, şi îmi spuneam neîncetat că aşa era dorința Domnului. M-a durut enorm când am înțeles că el iubea pe altcineva.

Pentru prima dată mi-am dat seama că meritam şi eu la rândul meu să fiu iubită, dar că nu-mi fusese scris. Simțeam că cineva se jucase cu mine, mă simțeam aruncată. Încă nu-mi pot explica ceea ce s-a întâmplat ulterior. Ştiam că el avea probleme, ştiam cel puțin faptul că nu-i putea încă ierta prietenei sale faptul că-l abandonase în favoarea unui bun prieten comun. În afară de aceste lucruri, el întrebuința droguri de patru luni, iar în ultimele săptămâni începuse să bea. Se afla mereu în situații care-i amenințau viața.

La început mi-a promis că nu mă va abandona. Eu însă am renunțat atunci când mi-a spus că nu mă mai iubeşte. Am înțeles că nu mai am pentru ce lupta. Îmi rămăsese doar speranța că într-o zi va înțelege cât de mult îl iubesc şi că îşi va da seama că de fapt şi el mă iubeşte. Dar nu a fost să fie aşa - el a murit. Pur şi simplu nu s-a mai trezit, rinichii i s-au blocat. Eu nu înțeleg moartea şi nu înțeleg cum s-au întâmplat toate acestea. Nu ştiu de ce, dar m-a durut mai tare faptul că s-a îndrăgostit de altcineva, decât că nu mai exista. Am pierdut orice credință. Vroiam să mor. Am încercat să-mi tai venele, dar, din păcate, nu am reuşit. Am început să-mi urăsc părinții pentru că ei nu erau de acord cu această

legătură. Trecuseră trei luni de când murise, şi eu încă mă gândeam în fiecare zi doar la moarte. Viața mea îşi pierduse orice sens. Îmi spuneam că niciodată nu voi mai putea fi împreună cu o persoană pe care şi eu să o pot iubi şi de aceea nu mai avea rost să trăiesc. Nu-mi mai era frică de moarte. O doream. O asimilam ca pe o formă de eliberare.

Mă gândeam chiar la faptul că între noi fusese doar o minciună. Am greşit a nu ştiu câta oară. Îmi este mereu frig. De trei luni îmi este mereu frig. Mă simt obosită. Nu mai am nicio dorință de viață. Care este sensul acestor lucruri? Să-L iubesc pe Dumnezeu? Nu pot. Nu văd niciun rost în a-L iubi. Mă doare enorm faptul că oricât m-aş strădui să mă schimb, oricât de bună aş deveni, nu voi mai fi niciodată demnă de el. Mă înțelegeți? Probabil că nu.

Nu doresc să-mi faceți o diagnosticare. Oricum ştiu că am probleme serioase. Cele trei luni petrecute doar cu gândul la sinucidere (cu atâtea dureri de cap) nu vor trece fără să lase urme. De aceea mă sperii încă şi mai mult şi astfel dorința de viață dispare pe zi ce trece. Nu vreau să mor, dar nu mai am puteri să trăiesc aşa, şi-mi dau seama că nu se poate schimba nimic. Am încercat, într-adevăr am încercat. Vă puteți închipui cât de mult doresc să mă îmbrățişeze persoana iubită şi să-mi spună că totul va fi în regulă. Dar acest lucru nu se va putea întâmpla niciodată.

Am înțeles că dragostea pur şi simplu nu există. Există doar pasiune sau prietenie. Poți fi prieten cu foarte

multă lume. Dar nu mă simt împlinită, ceva îmi lipseşte. Mă simt bine doar cu persoane pentru care simt o anume pasiune (nu este vorba numai de sex). Însă acestea nu se simt atrase de mine. Am obosit. Sufletul mă doare şi sunt tristă. Nu doresc să vă mai răpesc timpul. Am vrut doar să vă povestesc aceste lucruri".

Nu demult, pe micul ecran rula serialul „Te iubesc". Vă voi relata pe scurt una din scenele principale ale filmului. Eroina principală se îndrăgosteşte de un ofițer de marină. Acesta, la rândul său, luptă din răsputeri să o cucerească. Viața personală a acestui ofițer este lipsită de succes. Din cauza singurătății şi a lipsei banilor, soția acestuia îl părăseşte plecând împreună cu copilul. Eroina principală este şi ea despărțită. Soțul acesteia a întâlnit o altă femeie mai atrăgătoare. Astfel, ea înțelege că de fiecare dată când va întâlni o femeie mai frumoasă, mai tânără, mai simpatică sau mai deşteaptă, soțul ei va renunța la ea, în favoarea alteia. Ea hotărăşte să se despartă nu pentru că se simte trădată şi jignită, ci pentru că înțelege că el nu este capabil să iubească. A fost nevoită să accepte deznodământul nefericit al iubirii omeneşti şi a făcut-o fără ură, duşmănie, dojeni şi tristețe. Cu un nou cavaler avu aceeaşi soartă, şi se simți din nou umilită. Sperând să uite, a plecat spre sud, unde întâlneşte acest ofițer de marină. Cu toate că el este destul de timid, ea îl consideră o persoană puternică. Astfel, acesta face tot posibilul pentru a-i atrage atenția, aşteptând-o ore în şir pe străzi cu flori. În cele din urmă, ea îl invită acasă, mai exact în casa prietenei sale, unde

locuia temporar şi care în acel moment era plecată. Beau împreună şampanie şi se vede clar că este fericită, chiar dacă se străduieşte să nu arate acest lucru. Cu toate acestea, nu îndrăzneşte să meargă mai departe. Ea doreşte ca prima lor noapte să fie frumoasă, nu vrea să se simtă umilită datorită dorințelor. Dar în timpul nopții se trezeşte întâmplător şi observă că, de fapt, persoana mult iubită fură lucruri din casă. Aura ofițerului de marină dispare, se conturează acum doar imaginea hoțului, crudă şi neînduplecată. Nu sună însă la poliție. În dimineața următoare, înțelege că, de fapt, a fost identificat şi prins.

Este rugată să depună plângere, dar refuză:

- Toate aceste lucruri eu i le-am dăruit.

- Dar acestea sunt lucrurile prietenei dumneavoastră.

- Ne vom înțelege între noi când se va întoarce.

-Atunci va trebui să plătiți o sumă destul de mare pentru eliberarea prietenului dumneavoastră.

- Sunt de acord, răspunse eroina noastră. Când hoțul fu eliberat, o întrebă:

- De ce ai făcut-o? - Ea răspunse pur şi simplu: - În amintirea dragostei neîmplinite.

Să încercăm să înțelegem acum cele întâmplate. Să începem întâi cu faptul că o asemenea atitudine nu este tipică pentru femeile din ziua de astăzi. Lipseşte aici noțiunea de corectitudine şi echitate. Această femeie îndrăgostită nu numai că nu caută dreptatea, ci, în numeroase rânduri, renunță la ea. Noțiunea de dreptate este esența logicii umane. Deci aici nu-şi are prezența nici

logica. De ce? Pentru că ea a simțit dragostea şi nu doreşte să renunțe la ea. Ea renunță la tot ceea ce o deranjează să iubească. „Eul" divin al omului constă în iubire, la care sub nicio formă nu trebuie să atentăm.

Să recunoască faptul că a fost jefuită înseamnă de fapt să declanşeze mecanismul condamnării şi al distrugerii unității interioare. Eroina noastră pur şi simplu nu o poate face. În cazul ei, dragostea nu acceptă ordine. Atunci urmează întrebarea: de ce este necesară o asemenea situație? De ce a treia oară este întinat sentimentul dragostei acestei tinere?

Dacă ne gândim, vom regăsi salvarea în această nenorocire, iar în distrugere - creație. Eroina noastră întruchipează un exemplu minunat de transformare a energiei primare sexuale în spiritualitate şi înaltă sensibilitate. Aceasta o face să-şi descopere posibilitățile creatoare - ea devine o scriitoare de talent. În cele din urmă, înalta spiritualitate şi dragostea omenească vor trebui să se transforme în sentimente divine. Pentru a simți aceste sentimente divine trebuie să ne stăpânim dezlănțuirea sexuală, să ne distanțăm de aceasta. Pentru a simți dragostea divină trebuie să ne distanțăm de persoana iubită, să renunțăm la fericirea pământeană şi să ne concentrăm asupra lucrurilor divine. Dar eroina noastră nu poate să realizeze aceste lucruri, sentimentele şi concepția ei de viață sunt formate în Rusia.

Rusia, ținutul unde predomină o psihologie pragmatică, are însă un potențial spiritual enorm, dacă analizăm reprezentanții cei mai de seamă. Aceasta

reprezintă nu numai o bogăție imensă, dar şi un pericol de nebănuit. Oamenii de ştiință nu şi-au pus încă întrebarea de ce în Rusia se bea atât de mult. Acest lucru este strâns legat de spiritualitate. Dacă o persoană are o legătură interioară cu Dumnezeu, spiritualitatea acesteia se transformă în dragoste dumnezeiască. Alcoolul împiedică acest proces. Dacă o persoană depinde de spiritualitate, iar sentimentele înalte către o altă persoană reprezintă de fapt adevărata sa fericire, beția distruge sentimentele cele mai înalte, ajută să se resimtă faptul că acestea se află pe un plan secundar şi ajută intuitiv să ne îndreptăm spre Dumnezeu.

Şi dacă religia şi statul nu ajută să îndeplinim voința divină, oamenii încearcă prin autodistrugere. Dacă o femeie nu reuşeşte interior să se despartă de persoana iubită, atunci se declanşează mecanismul individual de curățare. Se rănesc astfel sentimentele cele mai curate. Dispare noțiunea de dreptate. Încetează raporturile cu persoanele apropiate. Femeia continuă însă să-l iubească. Aceasta este deja iubire divină. Fără aşteptări, fără speranțe, fără prezența persoanei iubite. Ea nu are nici măcar un gând negativ pentru persoana iubită. Această situație generează adevărata fericire, atingerea eternității prin distrugerea momentului prezent, o posibilitate de supraviețuire a întregii omeniri datorită acestui gen de persoane.

Atunci când iubirea depinde de bani, de comportament sau de viața altei persoane - aceasta reprezintă de fapt o robie interioară. Poți să-ți repeți

neîncetat că tu eşti stăpânul şi chiar să-ți închipui că eşti stăpân, dar dacă te simți şi te comporți ca un rob, nu vei realiza nimic. Trebuie să ne schimbăm.

Tocmai de aceea majoritatea cititorilor sunt atraşi de cărțile mele - ele oferă posibilitatea să ne schimbăm. Schimbări reale însă nu se vor produce dacă se ucide sentimentul iubirii sau dacă se condiționează de ceva sau de cineva.

Iubirea trebuie să fie oarbă, surdă şi răbdătoare. Ea nu trebuie să depindă de conştiință, dorințe sau corp.

Atunci când dăruim ceva doar în speranța de a primi în schimb altceva - acest lucru este explicabil şi permis doar la nivel fizic. La nivel exterior, energia nu este suficientă şi dacă hotărâm să o dăruim atunci va trebui şi să ne încărcăm. Însă dacă iubim şi aşteptăm în schimb acelaşi lucru, se declanşează un proces de încetinire şi înăbuşire a iubirii. Cu cât mai mult dorim să primim şi ne concentrăm doar asupra acestui aspect, cu atât mai tare vom limita capacitatea şi posibilitatea de a dărui. Dispariția iubirii, şi prin urmare a energiei, reprezintă cauza apariției bolilor.

Iubirea necondiționată - aceasta este şcoala iubirii divine. Dacă nu există o aspirație reală către Dumnezeu, această iubire ce nu aşteaptă nimic în schimb, aduce doar tristețe şi distrugere. Să acceptăm că ne-am învățat să nu distrugem iubirea. Cum se poate accelera mai departe acest proces? Iubirea înseamnă dăruire de energie. Egoismul ucide iubirea. O persoană avidă interior nu este capabilă de iubire. Dacă se îndrăgosteşte,

acest sentiment o face nefericită. Şi cu cât mai puternic este acest sentiment, cu atât mai repede se poate îmbolnăvi şi muri. Însă, pentru că dragostea în aspectul ei pământean presupune şi continuarea speciei, ea reprezintă reciprocitate, dăruire, dar şi egoism. Din această iubire se naşte doar corpul. Pentru a transforma originea animală în umanitate, este necesară iubirea divină. Şi atunci este nevoie de dăruire neîncetată, ceea ce exclude deci, dependență. Cu cât mai mult o persoană este capabilă să emane energie la orice nivel, cu atât mai uşor îi este să simtă iubirea. De aceea unei persoane cu suflet bun, creatoare şi muncitoare îi va fi mult mai uşor să păstreze acest sentiment decât uneia egoiste, puturoase şi invidioase.

Multă lume îmi citeşte cărțile căutând un anume beneficiu. Adesea primesc scrisori cu următorul conținut: „Am citit cărțile dumneavoastră, dar nu observ niciun rezultat şi nici sănătatea nu s-a ameliorat". Acest lucru îmi aminteşte de povestea unui bătrân rabin care toată viața s-a rugat la Dumnezeu pentru bani. În cele din urmă, Atotputernicul spuse unui prieten de-al rabinului: „Ascultă, m-am săturat de rugămințile rabinului să câştige la loterie, măcar o singură dată să-şi fi cumpărat un bilet, ar fi fost de ajuns". Cuvântul rusesc „haliava" (a primi ceva fără bani) îşi are originea în cuvântul evreiesc „hala", ceea ce înseamnă „lapte". Copilul primeşte laptele mamei fără să ceară, fără nicio condiție. Pentru mamă, este o necesitate să hrănească acest copil, acesta înseamnă realizarea dragostei, a bucuriei şi a fericirii. Noi

nu putem să învățăm să dăruim, ci vrem doar să primim. Despre ce sănătate este vorba atunci?

Fericirea trebuie să fie aprovizionată cu o mare cantitate de energie.

Nu demult, am citit o carte a unui american, în care era vorba despre destinul a şapte sute de milionari. S-a dovedit că cea mai importantă caracteristică a acestora nu este intelectul, nici buna educație, nici averea moştenită de la părinți, nici măcar norocul. S-au dovedit a fi însă de mare importanță anumite trăsături de caracter, printre cele mai importante fiind priceperea de a emana şi a dărui energie, de a rezolva problemele, de nu a renunța. Cea mai mare parte a milionarilor au avut în general mult mai multe probleme în viață decât un om obişnuit. Tocmai de aceea, depăşind aceste încercări, dăruind energie neîncetat în orice situație, în mod intuitiv s-au orientat spre sentimentul iubirii, izvorul principal al puterii. Deci pentru a realiza ceva în viață, trebuie sa învățăm să dăruim.

Dacă ne-am îndrăgostit de cineva - să-i facem atunci un cadou, să jertfim ceva, să ne îngrijim de acea persoană. Modelarea stării interioare a omului se realizează printr-un consum neîncetat de energie, iar acest lucru ajută să simțim iubirea. Una din condițiile principale de sănătate şi fericire ale filozofiei indiene constă în faptul că nu se face legătura dintre acțiuni şi rezultate. Ea face posibilă trecerea la nivele mai înalte de energie ce permit descoperirea unor mari posibilități pentru iubire. Observăm în ziua de astăzi un proces de

unificare a gândirii orientale şi a celei occidentale. Ştiința trebuie să se unească cu religia. Se poate afirma că trebuie să se producă o întoarcere la origini a fiului risipitor. Născută din religie şi subconştient, ştiința s-a dezis apoi de acestea, pentru ca apoi, având ca bază conştiința, să-şi capete un aspect independent, iar, în prezent, se află din nou pe punctul de a se întoarce la situația inițială.

Pentru a realiza această transformare, tatăl şi fiul trebuie să devină mai buni unul cu celălalt. Cu alte cuvinte, posibilitatea de a iubi şi nivelul energiei dăruite trebuie să crească. Fanaticii religioşi şi cei ai ştiinței vor suferi mai mult decât toți ceilalți. Si pentru că în prezent, ştiința şi conştiința occidentală sunt lideri, acestea vor avea de suferit cel mai mult. Şi de obicei ce facem în mod conştient. Jignim, suntem lacomi şi invidioşi. Dar va fi tot mai periculos pentru noi să fim lacomi, să invidiem şi să ne supunem doar dorințelor noastre.

De-a lungul a milioane de ani oamenii s-au trudit din zori până în noapte, numai pentru a se putea hrăni. Munca este un proces ce presupune un consum de energie. Abia în ultimele decenii, oamenii au început să se mişte mai puțin, să mănânce prea mult, şi aceasta înseamnă că se diminuează posibilitatea de a iubi. Consecințele negative ale acestui proces se observă cel mai mult în țările dezvoltate.

Nu înțelegeam până nu demult un lucru. În sate aerul este curat, natura este minunată, oamenii lucrează mult, dar îmbătrânesc mult mai repede. De ce? Pentru că

în acele locuri consumul de energie e doar fizic. Dragoste, credință, creativitate - aceste lucruri practic nu există. Iată de ce consumul exterior de energie nu dezvoltă, ci epuizează organismul. Cea mai bună posibilitate de a dărui neîncetat iubire şi energie este credința. Când sperați în ceva, atunci depindeți de rezultat. Credința însă permite să vă eliberați de această dependență. Credința în Dumnezeu reprezintă o dăruire neîncetată de energie către Creator. Treptat aceasta se transformă într-o percepție a planului divin în orice aspect al vieții. Atunci este absurd să întrebi pe cineva dacă crede sau nu în Dumnezeu. Iată, în fața mea se afla o masă. Cum aş putea să mă întreb dacă cred sau nu în existența acesteia. Eu o văd, o pot atinge. Optimismul este opus credinței. Şi cu cât iubirea şi credința sunt mai slabe, cu atât mai puternic devine atașamentul de persoana iubită. Devine posibilă atunci doar pasiunea sau prietenia. Dacă femeia nu a învățat să iubească, cel mai bine ar fi să se orienteze spre prietenie, pentru că prietenia presupune autojertfire, dăruire şi grijă, iar pasiunea este doar un proces de consumație. Numim pasiune o dorință de neînvins. Dar robia sufletească nu generează sănătate şi fericire.

Dacă vorbim de tehnica schimbării, ar putea fi descrisă pe scurt în 0 felul următor: emoțiile inconştiente, ascunse adânc în sufletul omului determină caracterul, sănătatea şi destinul acestuia.

Pentru a se schimba o persoană, trebuie să se schimbe subconştientul acesteia. Şi pentru aceasta este

necesară energie. Ea provine din iubirea către Dumnezeu. Dacă nu avem destulă dragoste, trebuie să diminuăm consumul acesteia.

Cantități enorme de energie se consumă pentru nevoile corpului, ale conştiinței, pentru realizarea dorințelor. Cel mai mult se consumă energie pentru prelungirea vieții. De aceea în vechime, în India, condiția principală în atingerea divinului era renunțarea la familie, la sex şi prin urmare la posibilitatea de a avea urmaşi. Renunțând la familie şi serviciu, apare posibilitatea să ne înălțăm în planuri superioare. Şi pentru a lucra cu subconştientul trebuie oprit conştientul. Conştiința reprezintă contactul cu alți oameni, orice proces de gândire şi în primul rând planificarea viitorului. Este şi conceptul de dreptate, noțiunea de jignire sau umilință strâns legate de aceasta. Eliberați de orice pretenții, departe de orice fel de comunicare, trăind în peşteri, renunțând la hrană, stând în întuneric, sfinții indieni din trecut s-au transformat pe deplin pe plan interior, emoțional, realizând astfel legătura cu planul divin. Ulterior, reprezentanții celorlalte religii au urmat acelaşi exemplu.

Călugării creştini se rugau neîncetat. Stările de veghe din timpul nopții, rugăciunile şi insomniile îi ajutau să-şi controleze conştiința şi să se debaraseze de aceasta. Renunțarea la sex, hrana săracă şi monotonă, potolirea dorințelor personale, refuzul îmbogățirii, munca grea neîncetată - toate acestea au creat condițiile unei dăruiri

imense de energie pe un plan subtil, ajutându-i astfel să învețe să iubească.

Tehnicile de oprire a conştiinței şi a dorințelor erau înfometarea, spălarea cu apă rece sau invers - şederea prelungită în baie, munca monotonă şi continuă, stări prelungite în încăperi întunecoase, distrugerea legăturilor cu exteriorul. Există destule metode asemănătoare. Toate acestea permit încetarea contactelor obişnuite, acumularea unei cantități mari de energie, ceea ce duce repede la însănătoşirea fizică.

Deosebit de eficace este tehnica reținerii respirației. În ce constă mecanismul acesteia? Explicația este următoarea: organismul primeşte energie de la hrană, iar sufletul primeşte energie din planuri subtile, acesta fiind cel mai important aport de energie. Dacă o persoană renunță la mâncare cu sentimentul fricii şi al disperării, adică în lipsa iubirii, în sufletul acesteia nu se revarsă energie, consecința fiind epuizarea şi moartea. Dacă însă starea interioară de spirit este armonioasă, organismul înlocuieşte lipsa energiei fizice cu cea spirituală. Se intensifică concentrația subconştientă a energiei divine. Energia ce provine din planurile subtile, necesară tuturor proceselor vitale, începe astfel să circule cu o mai mare viteză. În caz de nevoie se poate transforma în energie fizică, ceea ce reduce nevoia de hrană sau chiar o elimină complet - „trăieşte cu sfântul duh", cum se spunea pe vremuri. Hrana vegetariană, slab calorică, monotonă, ajută să ne conectăm la rezervoare de energie subtilă. Dacă însă o persoană doreşte să devină vegetariană,

continuând însă să resimtă insulte, jigniri, să invidieze, să practice sex fără iubire, acest fel de hrană poate produce epuizare şi diverse boli. Ne hrănim de câteva ori pe zi şi respirăm de câteva ori pe minut. Iată de ce limitarea respirației asigură o conectare mai intensă la energia subtilă. Se produce o desprindere mai puternică de dependențe. Reținându-se respirația, în subconştient se produc aceleaşi procese ca şi în cazul morții. În mod intuitiv, creşte considerabil credința în Dumnezeu.

De ce nu am acordat niciodată atenție tehnicilor? Pentru că fiecare tehnică reprezintă de fapt o piedică. Dacă o persoană resimte în suflet sentimentul superiorității, invidie, insulte, dacă nu a învățat să iubească, orice tehnică ce-i îmbunătățeşte considerabil starea fizică şi emoțională, poate avea efecte negative în cazul aspirației conştiente către Dumnezeu. Tendința spontană, inconştientă spre iubire, care la început are un efect extraordinar, va deveni cu timpul tot mai slabă şi fiecare nouă metodă va avea tot mai multe complicații, în special la nivelul sufletului. Aceasta înseamnă că abținerea de la mâncare şi realizarea tehnicilor de respirație trebuie să aibă loc în deplină detaşare, linişte emoțională şi rugăciune. Aceste tehnici trebuie să aibă ca scop nu atât sănătatea fizică a corpului, ci purificarea sufletului prin detaşare şi, prin urmare, atingerea într-o mai mare măsură a planului divin. Prin urmare, putem folosi aceste tehnici, dar acest lucru trebuie făcut într-o manieră corectă.

De curând un pacient mi-a povestit următoarea relatare. Acesta începu prin a se abține de la mâncare, continuă apoi printr-o totală reținere timp de cinci zile - hrană şi apă. S-a simțit apoi incredibil de uşor. Vederea s-a îmbunătățit considerabil, precum şi starea generală de sănătate. Pielea s-a curățat, a devenit curată şi netedă ca a unui nou-născut. A întinerit cu zece ani. Era încântat de rezultatele obținute. A repetat din nou acest lucru, conştient fiind că rezultatul va fi acelaşi - sănătate şi întinerire. Dar de data aceasta nu avu niciun rezultat. Dimpotrivă, cât pe ce să se îmbolnăvească. De atunci a renunțat la aceste experiențe.

Nu demult am vizionat o emisiune ce prezenta rezultatele cercetărilor doctorului Buteiko. Era vorba de fapt despre o alternativă a unei practici indiene „pranaiami" ce există în cultura, filozofia şi practica indiană de aproximativ şapte mii de ani. În timp ce în practica indiană limitarea dorințelor sexuale şi abținerea de la hrană, tehnicile de respirație şi orice alt fel de înăbuşire a funcțiilor biologice reprezentau tehnici de uniune cu Absolutul, cu Creatorul, în concepția occidentală contemporană aceste tehnici au drept scop realizarea unor rezultate fizice. Explicația pur materialistă a medicinei contemporane, după părerea mea, este cel puțin naivă. Eu am examinat câmpul unor oameni ce au suferit boli grave cu ajutorul tehnicilor de respirație. Câmpul acestora era curat şi normal ca al persoanelor sănătoase, dar problemele interioare şi

mizeria energetică nu dispăruseră. Se retrăseseră undeva, la periferie.

Înainte aş fi spus: „Şi ce dacă? Persoana este totuşi sănătoasă". Dar dacă analizăm nu numai starea corpului, ci şi a sufletului, lucrurile iau o altă întorsătură. În cazul tuturor bolnavilor care şi-au regăsit sănătatea datorită acestor metode, gradul de pregătire de a accepta o situație traumatizantă dispăruse. Deci condamnarea, cruzimea şi modul categoric în aprecierea oamenilor şi a anturajului, nu numai că pot să nu dispară, ci, dimpotrivă, se pot accentua. Aceasta înseamnă că energia provine nu din iubire, ci din rezervele strategice ale corpului, cu alte cuvinte de la urmaşi sau dintr-o viață viitoare.

Iată încă un moment interesant. În Vechiul Testament adesea se aminteşte că Dumnezeu pedepseşte păcatele cu boli şi nefericire până la a treia sau a patra generație, iar modul corect de viață este răsplătit treizeci de generații viitoare. În principiu este vorba despre mecanismul dezvoltării Universului şi este demonstrată esența oricărei pedagogii sau mod de educație. Fiecare bună purtare trebuie să primească laude şi să fie răsplătită într-o mai mare măsură în comparație cu pedepsirea faptelor rele; doar atunci ne vom îndrepta cu toții în direcția corectă. Consider că este normal. De ce procesul de pedepsire se realizează doar până la a patra generație? De ce nu până la a cincea, a zecea sau a şaptesprezecea generație? Am înțeles care este cauza, observând munca vindecătorilor de mare valoare. Dacă credința omului în Dumnezeu nu se întăreşte, dacă nu se

produc anumite schimbări în sufletul acestuia, însănătoşirea se primeşte fie în avans, fie problemele se transferă asupra urmaşilor. Medicina contemporană transferă boala de la un organ la altul. Vindecătorii obişnuiţi fac acelaşi lucru. Vindecătorii mai puternici transferă problemele asupra destinului sau deformează sufletul omului. Vindecătorii cei mai de seamă transferă problemele existente asupra urmaşilor.

Observând munca acestor vindecători, am remarcat că boala se transferă nu asupra copiilor sau a nepoților, ci asupra urmaşilor de gradul trei sau patru. Să ne gândim logic, mi-am spus atunci. Până în momentul când se vor naşte strănepoții, o persoană se poate schimba în bine de o sută de ori, ceea ce înseamnă că un astfel de mod de vindecare nu poate provoca prea mari pagube. Abia apoi am înțeles că straturile subțiri pe care le-am observat sunt de fapt componentele sufletului nostru. Cu cât mai bine suntem vindecați, cu atât mai mică devine nevoia de iubire. Bine, dar dacă cineva săvârşeşte o crimă împotriva iubirii de o asemenea amploare încât pedepsirea urmaşilor de gradul trei sau patru nu este suficientă? Am remarcat că în asemenea cazuri pot deceda părinții acestuia. A fost interesant de asemenea faptul la ce nivel rudele de sânge reprezintă un tot unitar? S-a dovedit că este vorba de nivelul generației a patra. Şi după aceea? S-a dovedit că se pedepseşte apoi întregul neam şi întreaga omenire.

De ce atunci ne reglăm conturile singuri până la a patra generație? Acest lucru nu este corect. A trecut ceva

timp şi mi-am dat seama: pentru a înțelege ce se petrece în lume, nu are sens să clasificăm anumite lucruri drept bune sau rele. Nu există nici bine, nici rău, totul este conform legii. Nu există dreptate sau nedreptate, totul este conform legii. Şi astfel, după al patrulea nivel, omul nu mai există în mod practic. Se contopeşte cu întreaga omenire. Comportamentul acestuia se defineşte de către nivelul comun de energie al omenirii şi aceasta înseamnă că omenirea plăteşte pentru greşelile fiecărui individ. Concluzia este în conformitate cu legea. Statul care nu se îngrijeşte de sănătatea sufletească a cetățenilor şi le permite să ucidă iubirea în sufletele lor, va fi pedepsit de către un plan superior. Şi atunci nicio tehnică, ştiință sau putere economică nu vor reuşi să-l salveze de la distrugere şi pieire.

Şi acum să ne amintim şi altceva. Dacă reuşim să salvăm iubirea în sufletul nostru, dacă o ajutăm să înflorească, ne putem salva şi în acelaşi timp putem salva pe cei apropiați nouă, întregul popor, întreaga omenire şi chiar orice ființă vie din Univers. Rămâne doar să înțelegem acest lucru, să-l acceptăm şi să începem în mod real să acționăm în această direcție.

La 44 de ani am înțeles ca sufăr de adenom de prostată. În afară de acest lucru am gastrită, colesterolul crescut şi faringită. Medicina afirmă că multe boli apar datorită transformărilor hormonale. Care este cauza acestor transformări după părerea dumneavoastră? (Am 48 de ani şi sunt directorul unei companii).

Transformările fundamentale au loc în special în timpul maturizării sexuale şi în perioada vârstei critice atât în cazul femeilor, cât şi al bărbaților. În această perioadă, energia se consumă în mod intensiv pentru satisfacerea nevoilor corpului. În copilărie şi la bătrânețe are loc conectarea acestei energii la planuri superioare. Începutul perioadei de bătrânețe se percepe de către organism în acelaşi mod, este asimilat cu sentimentul durerii, al pierderii, insultei şi trădării.

Dacă nu ne-am învățat să acceptăm situații traumatizante, în loc să ne concentrăm asupra iubirii, reacționăm simțindu-ne deranjați, nemulțumiți de către lumea ce ne înconjoară şi astfel începutul îmbătrânirii generează boli grave ce pot provoca moartea. Astfel de procese se observă la persoanele care se pensionează. Diminuarea bruscă a consumului de energie înăbuşă iubirea în suflet şi accentuează agresivitatea. Diminuarea volumului de energie are efecte asupra întregului metabolism şi a sistemului hormonal. Iată de ce persoanele care nu şi-au găsit o ocupație după pensionare, de obicei mor repede. Dereglări hormonale se pot ivi şi în cazul în care acceptăm o sarcină peste puterile noastre. De exemplu, cea mai mare parte a oamenilor de afaceri lucrează adesea suprasolicitându-se şi atunci când se termină rezervele de energie la nivel subtil, apar neplăceri legate de sănătate şi destin în general.

Există şi o altă cauză. Să presupunem că s-a ivit o situație dureroasă, greu de suportat - femeia iubită v-a înşelat sau trădat, v-a părăsit sau a murit, ați pierdut pe

cineva foarte apropiat sau am eşuat într-o nouă afacere. Neacceptarea în subconştient a acestei situații înseamnă de fapt o luptă cu trecutul. În acest caz are loc pe nesimțite o mare pierdere de energie şi pentru a supraviețui, corpul trebuie să treacă la un regim de consum economic. Tocmai aceasta este îmbătrânirea precoce, şi28 anume încetinirea generală a tuturor funcțiilor sau încetinirea funcțiilor în zona glandelor celor mai importante: prostata, tiroida, pancreasul. Afirm că în zona acestor glande, pentru că acestea sunt conectate cu anumite formațiuni energetice. În învățătura indiană poartă denumirea de chakre. O problemă apare la început în organul energetic şi apoi în cel fizic. Hrana se prelucrează prin efortul unit al fierii, al bilei, al pancreasului şi al stomacului. Pierderea bruscă de energie se resimte în primul rând la nivelul gâtului şi al inimii. Apoi de către stomac şi în continuare de către căile urinare şi aparatul sexual. Un copil problemă de exemplu ne poate extenua, generând apariția bolilor. Dacă părinții nu l-au învățat să se adapteze vieții, în perioade mai complicate părinții vor trebui să-şi consume energia proprie pentru a susține acest copil, ceea ce poate genera dereglări hormonale. Scrisoarea de mai sus era scrisă de mână şi am pus exact acest tip de diagnostic.

Datorită neacceptării situațiilor dureroase în raporturile cu femeile, ați creat greutăți copiilor, la aceasta adăugându-se şi solicitarea la locul de muncă. Procesul distrugerii a început deci cu zece ani mai devreme. Dacă un organ nu reuşeşte să facă față

solicitării, se suprasolicită şi se degradează. Ce putem face pentru început - să diminuăm pierderile de energie. Să ne eliberăm de orice muncă şi să ne luăm un concediu. În afara acestora - regim, gimnastică uşoară, rugăciuni, eliberare interioară de orice fel de problemă. Revizuirea tuturor situațiilor neplăcute datorate femeilor. Să ne rugăm pentru urmaşi. Fiecare om de afaceri se deosebeşte de oamenii de rând prin intensitatea muncii. Aceasta presupune o stare emoțională mult mai intensivă şi dacă contactul cu Dumnezeu nu este suficient, este mult mai greu să se depăşească durerea pricinuită de o despărțire. Iată de ce asemenea persoane cu un potențial mărit de energie şi emoționalitate se dedică cu totul afacerilor pentru a reduce la minimum dependența de familie şi de persoana iubită. Şi de aici ideea că: „Şi ce dacă soția mă trădează, afacerile merg bine". Însă nedepăşirea situațiilor stresante, mai devreme sau mai târziu se va face simțită, de aceea este de preferat să nu încercăm să le evităm, ci dimpotrivă să le depăşim în mod corect. Adesea o situație dureroasă, de nedepăşit, cu timpul se adânceşte în subconştient şi, pe nesimțite, devine mai puțin dureroasă. Ne spunem atunci: timpul vindecă. Dar de fapt, în timp ce subconştientul nu mai percepe atât de intensiv durerea, energia continuă să se piardă. Şi când această situație se reflectă asupra sănătății fizice, asupra psihicului şi a destinului, prin urmare începe procesul de decădere, apar boli grave pentru a ne salva. Timpul nu vindecă. Iubirea vindecă. Timpul destramă o anumită situație, dându-ne iluzia că

ne vindecăm. Dar la nivel subtil nu există termen de garanție şi fiecare faptă ne însoțeşte mereu. Acestea nu dispar nicăieri. Se schimbă sau dispar atunci când noi ne schimbăm. Cred că în această direcție trebuie să lucrăm pe viitor.

Lucrând asupra propriei persoane, după metoda dumneavoastră de ce trebuie să intervină o anume indiferenţă asupra vieţii?

După un stres prelungit de trei luni am pierdut posibilitatea să mai simt lucrurile cu inima. A trecut mai bine de un an de când acest stres a trecut, dar sentimentele nu mi-au mai revenit. Mă obişnuiesc cu greu cu această stare, dar fac eforturi să rezist. Vă rog să-mi daţi un sfat cum să procedez. În cât timp aş putea să-mi recapăt sentimentele?

Universul reprezintă un organism unic. La nivel de subconştient noi suntem contopiți cu acesta. La acest nivel ne simțim uniți cu Universul. O foarte mică parte din subconştient, care are legătură cu corpul, se numeşte conştiință. Adevărata față a Universului se ascunde sub acest sentiment - iubirea. Si dacă existând, corpul nu împiedică sentimentul dragostei în suflet, dacă în situații dureroase - pierdere sau distrugere - se păstrează iubirea, aceasta înseamnă că noi păstrăm starea de armonie. Ceea ce numim poftă de viață este de fapt doar un curent de energie îndreptat spre una din miniaturile structuri ale acesteia. Stresul ne îndepărtează de acest aspect. Dragostea către Dumnezeu generează acelaşi lucru. Când armonia se reface, interesul şi pofta de viață se vor ivi din

nou. Percepem adesea catastrofal repetarea unor situații de apatie, lipsa dorințelor sau a intereselor. Devenim trişti, depresivi, adesea intervine sinuciderea - şi astfel greşim? Ceea ce considerăm o nenorocire reprezintă doar o retragere temporară. În aceste momente se produce reîncărcarea cu energie nouă. În aceste momente trebuie să ne bucurăm şi să ne rugăm.. Atunci când sentimentele ne sunt încinse, când pofta de viață se află la un nivel maxim, cu greu ne amintim de Dumnezeu. În viziunea orientală dispariția interesului de viață înseamnă bucurie şi noi posibilități de descoperire a lumii. Pentru un occidental însă reprezintă tragedie şi pierderea sensului vieții. Dacă în sufletele noastre există multă iubire şi aspirație către Dumnezeu, suntem fericiți atât în situații fericite, cât şi în momente grele.

Prietenul meu este o persoană cinstită şi corectă. Nu a călătorit niciodată fără bilet în tramvai şi nu a mâncat niciodată singur o portocală întreagă. Are însă probleme cu pancreasul. Au aceste lucruri vreo legătură?

Cuvântul „corectitudine" provine din cuvântul „ordine". Dar ordinea nu reprezintă o formă constantă de stabilitate, ci se defineşte prin echilibrul între distrugere şi creație. Omenirea nu trebuie să fie stabilă. Iată de ce distrugerea este necesară. Ea se transformă în creație atunci când aspirația intensă către iubire învinge procesul distrugerii. Accelerarea dezvoltării reprezintă de fapt accelerarea proceselor distructive concomitent cu creşterea concentrației procesului iubirii şi uniunii cu

Dumnezeu. Şi tocmai aspirația către iubire ne determină să avem grijă unii de alții, să luăm în considerare interesele celor apropiați, să ne purtăm în mod moral. Acest lucru este înscris formal în normele de conduită general valabile. Dar dacă nu ne îndreptăm toate eforturile doar către iubire ca bază a moralității, ci spre stabilitate şi îndeplinirea oarbă a tuturor regulilor, rezultă că relațiile umane sunt mai importante decât legătura cu Creatorului cu cât este mai mare disciplina, cu atât mai mult vor predomina relațiile stabile şi cu atât mai mare va fi stresul în momentul dispariției acestora. Şi aceasta este deja varianta clasică a geloziei, ceea ce creează probleme ale pancreasului.

Cu cinzeci de ani în urmă îmi puneam următoarea întrebare: „Ce se întâmplă cu sistemul nostru energetic când ne gândim la persoana iubită?" Am încercat să găsesc o explicație plauzibilă acestui proces şi să-l analizez din exterior. Am observat că la început nu gândim. La început simțim lipsa persoanei iubite, dorința de a o revedea, de a ne regăsi. Abia apoi se conturează un anumit gând. Dacă nu există sentimente, gândul nu prinde niciodată contur. Acesta reprezintă de fapt ceva cu totul diferit de sentimente, dar este creat de către acestea. Fiecare proces de gândire este mereu precedat şi însoțit de emoții adânci.

Gândul şi emoțiile la nivel subtil sunt de nedespărțit. Acest fapt explică fenomenul încă neexplicat de către ştiință şi anume acela că în moarte clinică oamenii „văd cu urechile" şi „aud cu ochii". Aşadar, prin auz se

recepționează informația pe care de obicei o vedem, iar cu ajutorul ochilor - ceea ce de obicei auzim.

Astfel, când apare dorința de a revedea persoana iubită, se activează la început glandele salivare. Inițial nu am înțeles de ce. Apoi, treptat lucrurile sau clarificat. Se declanşează pur şi simplu un mecanism vechi de miliarde de ani. Când ne aflam încă la nivelul de dezvoltare al celulei, contactul fizic informațional de bază cu mediul înconjurător se realiza prin intermediul hranei. Iată de ce şi în ziua de azi după miliarde de ani, în cazul oricărei încercări de contact cu lumea exterioară se observă activizarea glandelor salivare. Şi cu cât mai important este acest contact pentru noi, cu atât mai mult se intensifică activitatea acestor glande. Presupun că ştiți de existența banalei expresii: „Atât de mult doresc, că trebuie să strâng din dinți". Aici sunt definite legile fundamentale ale evoluției. Nu îmi explicam înainte de ce oamenii invidioşi au probleme cu dinții, cu vederea, auzul, apoi însă imediat mi-am dat seama: vederea, auzul şi dinții sunt de fapt rezultatul evoluției glandelor salivare. La fel se întâmplă şi cu creierul. De aceea vă voi povesti mai târziu părerea mea în privința apariției vieții.

Astfel, glandele salivare răspund în prima fază de contactul nostru cu mediul înconjurător, apoi tiroida şi în final pancreasul. Dacă pe neaşteptate simt o durere în partea stângă sub coaste, eu ştiu că în acel moment cineva ține cu orice preț să mă vadă, îşi face griji pentru mine, se teme să nu mă piardă. Am verificat acest lucru de multe ori. Astfel, de ce odată cu bătrânețea dinții încep

să cadă, se slăbeşte vederea şi auzul? Pentru că se diminuează activitatea glandelor salivare. Şi acest lucru se întâmplă pentru a se limita consumul de energie necesar în comunicarea cu lumea exterioară. Ataşamentul crescut către lume generează pierderi de energie, agresivitate şi boli. Ce ne demonstrează toate aceste lucruri? Înțelegem de fapt că abținerea de la mâncare, izolarea, abstinența sexuală ar trebui să îmbunătățească vederea, auzul şi starea dinților. În principiu lucrurile stau exact aşa.

Să ne întoarcem la pancreas. Cu cât sentimentul iubirii este mai slab, cu atât mai mult se uzează formele exterioare. Cu cât mai mult încercăm să ne menținem în formă, cu atât mai strictă trebuie să fie disciplina pentru respectarea regulilor şi a ritualurilor şi cu atât mai repede slăbeşte sentimentul iubirii. Acesta se rodează din cauza ataşamentului şi a geloziei, ceea ce duce la apariția bolilor şi la degenerare.

Mi s-a pus întrebarea de ce Berlin este denumită şi capitala homosexualilor?

De ce în Germania aceste procese se dezvoltă mult mai repede decât în alte țări? De ce germanii sunt un popor extraordinar de disciplinat? Pentru aceştia ordinea este mai presus de orice. Raporturile formale ale acestora cu religia, respectarea strict la suprafață a regulilor şi neglijarea adevăratei esențe a acesteia, toate aceste lucruri le-au intrat deja în sânge, reflectându-se şi în organizarea statului.

Conform statisticii, unul din patru germani doreşte să părăsească Germania.

Cauza principală este de fapt birocrația crescută a statului.

Cu cât mai mult impunem o disciplină strictă corpului, cu atât mai mult va avea de suferit sufletul nostru. Incapacitatea subconştientă de a accepta situațiile de stres stimulează homosexualismul. Atunci când o persoană consideră de mare importanță stabilitatea raporturilor şi a legăturilor şi se luptă mereu pentru acest lucru, ea poate avea probleme cu vederea şi auzul, se poate îmbolnăvi chiar de diabet. Când se întâmplă acest lucru cu un stat, are de suferit societatea. Divorțul, sterilitatea, homosexualismul - acestea sunt boli ale societății.

Asemănător cu cazul Germaniei, nici în Rusia nivelul iubirii divine nu este suficient. Însă în Rusia această problemă se rezolvă în mod diferit - nu pe calea disciplinei, ci prin beție, bătăi şi furturi. Rezultatele sunt aproape aceleaşi, chiar dacă în Rusia năzuința către iubire este mai puternică datorită faptului că aici se dezvoltă două feluri de gândire diferite.

Faptul că numărul diabeticilor în lume a crescut brusc, este de asemenea o mărturie a crizei generale.

Majoritatea oamenilor devin credincioşi după ce conştientizează faptul că lumea nu este perfectă. În contact cu suferinţele, bolile, nefericirea, bătrâneţea şi moartea, oamenii se îndreaptă către Dumnezeu cu speranţa că îşi vor putea găsi fericirea în viaţa de apoi.

Cel mai important lucru fiind să ajungem în paradis, acolo unde viaţa este liniştită şi fericită, aşa cum se spune „sub protecţia lui Hristos”. Şi iată că după ce am citit cartea dumneavoastră, este posibil să pierd această nădejde! în urma cercetărilor dumneavoastră, sufletul trece automat într-o altă formă de existenţă. Atunci când vom avea parte de linişte? Spre ce trebuie să năzuim pentru a regăsi pacea?

Sensul oricărei fericiri constă în iubire. Ea ne uneşte cu Dumnezeu.

Şi de aceea oamenii se îndreaptă către El. Bolile, nenorocirile şi suferinţele ne conduc către iubirea divină. Ne conduc condiționat dacă nu dorim să o facem din inimă. Iar lumea nu este perfectă, iubirea fiind insuficientă în manifestările sale exterioare. Iubirea dăruieşte energie. Ea determină dezvoltarea şi progresul tuturor lucrurilor în Univers. Şi dacă dorim să regăsim pace şi linişte, putem face o plimbare la cimitir - acest lucru liniştește sufletul.

Nu demult am avut o discuție cu un om de afaceri.

- Povestea mea este ciudată, mi-a spus acesta. Foarte uşor câştig bani - şi este vorba despre sume mari. Şi este de neînțeles şi inexplicabil faptul că-i pierd.

Atunci, din curiozitate am început să-l întreb:

- Dar pentru ce vă sunt necesari banii - pentru dezvoltarea afacerilor?

- Nu, nu, eu sunt dependent de bani, a răspuns acesta. Odată mi-am spus: „îmi trebuie cam trei sute de mii de dolari pentru a avea linişte, să nu mă mai gândesc

la nimic altceva şi să mă odihnesc". Faptul curios este acela că după ce am reuşit să obțin această sumă, banii au dispărut în mod misterios.

- Este un mod bun de autoapărare, am răspuns eu atunci.

- Nu vă înțeleg, m-a privit atunci mirat acesta.

-Atunci când se realizează visul cel mai important, fiind în acest caz vorba despre regăsirea liniştii, stagnarea energiei - ceea ce înseamnă de fapt renunțarea la iubire în acest caz -, trebuie să aibă loc procesul unei morți fizice. Conştientul încearcă să obțină moartea, dar subconştientul o înşeală. Dacă încercările de a obține „fericirea" devin prea insistente, vor fi probabil însoțite de boli fizice, ceea ce va periclita bunul mers al afacerilor şi va predispune la sinucidere.

Dar încă nu am găsit răspunsul la întrebarea de ce aspirăm şi căutăm liniştea şi pacea? Răspunsul este foarte simplii? Dacă îndeplinim o sarcină fără iubire, sufletul se epuizează şi atunci ne simțim nefericiți^ La nivel exterior dorim liniştea şi pacea în mod conştient, pentru că încercăm să păstrăm restul de energie care ne-a mai rămas. Până acum, am vorbit mereu despre păstrarea iubirii, am explicat ceea ce nu trebuie să se facă. Dar dacă primul pas a fost realizat şi am învățat să nu ucidem iubirea în suflet, trebuie să-l facem şi pe al doilea - să învățăm să iubim şi să dăruim energia iubirii. Deci adevărata fericire nu constă de fapt în linişte şi pace, ci în capacitatea de a iubi. Şi acest lucru este imposibil în

lipsa permanentei aspirații şi a întăririi uniunii cu Creatorul.

Am cancer la sân. În urma diagnosticului pe calculator doctorul mi-a spus că există o informaţie în ADN-ul meu cu privire la faptul că în familie cineva a suferit de boli venerice, şi că acesta este un factor ce predispune bolile oncologice. Care este legătura dintre bolile oncologice şi cele venerice, după sistemul dumneavoastră de apreciere? Ce pot face? Să mă rog pentru iertarea păcatelor tuturor membrilor familiei?

Orientarea crescută către sexualitate diminuează posibilitatea înfrângerii stresului în această sferă. Cu cât ne concentrăm mai mult asupra acestui aspect, cu atât ne va fi mai greu. Agresivitatea în sfera sexuală diminuează imunitatea în zona organelor genitale. Cu alte cuvinte, energia scade şi astfel se activează infecțiile. Infecțiile genitale precum herpesul, hlamidiile, şi celelalte boli ginecologice precum inflamabile şi chisturile la ovare, avorturile spontane şi sterilitatea - toate acestea sunt rezultatul diminuării rezervei de energie a aparatului uro-genital. Dacă neacceptarea stresului şi boala în sine sunt foarte accentuate, declanşarea programului de autodistrugere se realizează nu prin apariția infecțiilor, ci prin boli mult mai grave.

Am explicat deja cum trebuie să acționăm. Informația referitoare la strămoşii şi urmaşii noştri se află acum în sentimentele noastre. Cu cât mai adânc vă schimbați pe plan interior, cu atât mai curate vor deveni toate lucrurile

în jurul nostru. Am afirmat că este necesar să ne rugăm pentru strămoşii şi urmaşii noştri. Dar este vorba de un nivel superficial, de suprafață. Cu cât nivelul este mai adânc şi mai subtil, cu atât mai mare este gradul de unitate şi la acest nivel frecvența voastră egalizează pe toți cei cu care sunteți legați.

Dumneavoastră afirmaţi că noi primim informaţia prin intermediul intestinelor. Atunci de ce când îmbătrânim adesea intestinele refuză să mai funcţioneze? Aceasta înseamnă că bătrânii nu mai au nevoie deja de informaţie nouă?

Informația nouă reprezintă de fapt distrugerea şi înlocuirea celei vechi. Ea se poate uni cu cea veche doar prin iubire. Dacă nivelul iubirii este redus, fie se va distruge structura cea veche, adică vor apărea boli sau moartea va surveni rapid, fie va fi blocată informația cea nouă. Şi atunci noi încetăm să primim informația nouă de bază, iar lucrurile de suprafață vom continua să le însuşim prin conştiință şi organele simțului.

Sora mea aşteaptă venirea Anticristului. A hotărât să facă parte dintr-o comunitate creştină la ţară, părăsindu-şi soţul, copiii şi nepoţii. A renunţat la buletin, se teme că-i va fi implantat un cip în mână pentru a putea fi astfel dirijată. Daţi-mi vă rog un sfat: ce să facem?

Nu demult am auzit faptul că o carte de identitate electronică sub formă de cip montat sub piele, va folosi energia generată de schimbarea temperaturii corporale şi astfel va putea fi activată. Cele mai mari schimbări de

temperatură au loc la nivelul mâinii drepte şi la frunte Vrei, nu vrei, faci legătura cu avertizările Apocalipsei. Auzind într-o emisiune la televizor că înălțimea bancnotei dolarului este 66,6 milimetri, am verificat eu însumi acest lucru cu ajutorul liniei şi într-adevăr m-am convins. După părerea mea asemenea semne reprezintă victoria logicii umane asupra celei divine. Cifra şase nu reprezintă cele şase zile în care Dumnezeu a creat Lumea, deci nu este un simbol al apariției umanității.

Cele trei cifre 666 reprezintă de fapt simbolul timpului, al spațiului şi al materiei, adică al lumii reale.

Am observat că pe măsură ce încep tot mai mult să observ în jurul meu această cifră, legătura mea cu lumea se intensifică. Mi s-a pus o întrebare interesantă: „Atunci când unul dintre primii regi din Israel a realizat un recensământ pentru populație, Dumnezeu l-a pedepsit aspru. De ce?" După părerea mea, explicația este următoarea: recensământul populației este un simbol al controlului exercitat de către stat. Rezultă astfel că fiecare persoană nu se află sub controlul Domnului, ci al statului, care se călăuzeşte în funcție de nevoile materiale şi fizice ale oamenilor.

Ce reprezintă statul de fapt? Este o organizație care reglementează aspectele materiale ale existenței oamenilor. Statul există datorită impozitelor. Noțiunile de putere şi stat sunt legate indisolubil. Statul nu poate exista fără puterea legislativă, judecătorească şi executivă. Aceste trei feluri de puteri au o legătură indisolubilă cu conştiința omenească.

Dezvoltarea concomitentă a statului şi a religiei, adică încercările rudimentare de a unifica conştientul şi subconştientul, au condus la înăbuşirea conştientului. Dogmele religioase aplicate în viața materială şi economică au condus la decăderea statului. Dacă însă statul s-ar fi dezvoltat împreună cu ştiința, acest lucru nu ar fi fost în detrimentul corpului, ci în detrimentul sufletului. Însă acest proces este şi mai periculos. Când statul deținea controlul activităților fizice ale oamenilor, acest lucru într-o oarecare măsură avea consecințe negative asupra sufletului, dar nu a împiedicat dezvoltarea acestuia. În ziua de astăzi observăm trecerea de la controlul corpului la controlul conştiinței şi a sentimentelor tuturor cetățenilor. Acest lucru este deja catastrofal.

Dacă conştientul încearcă să înlocuiască pe deplin subconştientul, acesta trebuie să moară, fenomenul fiind asemănător cu celula canceroasă în corpul Lumii. Este ceea ce se întâmplă astăzi în întreaga lume. Să analizăm de exemplu Statele Unite ale Americii. Acolo, problema principală în ultimii ani este lupta cu terorismul. Terorismul devine un fenomen din ce în ce mai periculos. Statul devine conştient de faptul că pierde. Singura salvare este anticiparea. La început această anticipare are loc la nivel fizic - nu trebuie să aşteptăm atacurile teroriştilor, trebuie să fie atacate bazele acestora; şi nu trebuie să contăm pe acest lucru, trebuie să împiedicăm aceste organizații teroriste să le construiască, membrii acestora să fie anihilați, iar organizația să nu aibă acces

la fonduri. Şi de ce trebuie să aşteptăm ca un terorist să apară? El poate fi identificat încă de mic copil. Terorismul trebuie privit ca un rău absolut, care nu are niciun drept să existe. Şi aceasta presupune faptul că trebuie distrus încă din faza de germene.

Germenele reprezintă de fapt conştiința şi sentimentele omeneşti. Deci pentru a avea succes în lupta cu terorismul, trebuie să învățăm să ne educăm conştiința şi dorințele şi din timp să descoperim delincvenții minori. Alternativa ideală ar fi aceea de a fi depistați la nivel genetic şi distruşi încă în faza de embrion. Fiecare stat are înclinații către activități imorale şi imoralitate, pentru că puterea se află pe primul loc, sufletul ocupând locul al doilea. Ştiința care studiază păstrarea sufletului şi a conştiinței, este cea care trebuie să traseze frontiere pe care statul nu are voie să le depăşească. Religia se poate opune doar împotriva expansiunii aducătoare de moarte a statului. Religia însă nu poate să uite de recensământ, de introducerea numerelor fiscale, de noile cărți de identitate. Oprirea progresului tehnic este practic un lucru imposibil de realizat. Este necesar însă controlul şi limitarea acestui progres. Acest lucru va deveni posibil doar atunci când religia se va uni cu ştiința. Metodele de guvernare şi control a oamenilor de către stat din ce în ce mai perfecționate pot fi compensate cu mai multe griji şi atenție îndreptate către protejarea conştiinței şi a sufletului, cu dezvoltarea concepției de viață religioasă şi un sistem bine pus la punct de priorități. Însă abordările

religioase de apărare şi salvare a sufletului ale religiilor mondiale tranzitorii nu sunt suficiente. Intensitatea dezvoltării şi a salvării sufletului trebuie să fie mult mai mare. Şi în acest progres ştiința trebuie să înceapă să ajute religia. Până în prezent părerea general valabilă în lume despre criminalitate este următoarea - criminalitatea este un rău absolut şi este necesar să fie distrus. Oamenii nu se gândesc la faptul că statul însuşi generează agresivitate şi criminalitate datorită sistemului greşit de valori şi a propriei degenerări. Să nu uităm faptul că am asistat de-a lungul istoriei la încercări de a selecta oameni perfecți şi la lupta împotriva celor mai puțin înzestrați. În prezent această luptă începe să se desfăşoare pe plan mondial. Acum vreo treizeci şi cinci de ani credeam că în curând un singur om de pe pământ ar putea distruge întreaga civilizație. Şi că omenirea nu se va mai putea salva de la pieire în niciun fel. Doar educația corectă din copilărie şi anume educarea deplină a sufletului în sentimentul iubirii ar putea salva omenirea. Unitatea deplină cu o altă persoană, acceptarea acesteia ca pe propria noastră persoană - ceea ce presupune imposibilitatea de a-l ucide - se poate obține doar dacă sufletul este plin de dragoste. Dacă însă nivelul iubirii este redus, aceasta va ajunge doar pentru noi înşine, iar moartea celui apropiat ne va lăsa indiferenți. Nu m-am aşteptat ca acest timp să vină atât de repede.

Şi acum statul american perfect distruge rădăcinile criminalității şi ale terorismului. În urmă cu câțiva ani o femeie din America mi-a relatat o întâmplare ciudată. În

grupa în care învăța copilul acesteia, profesorul le-a dat următoarea temă pentru acasă:

- Închipuiți-vă că sunteți sadişti, terorişti sau ucigaşi şi realizați o compunere despre cum veți proceda, pe cine veți ucide, cum şi ce veți arunca în aer.

Indignată, femeia s-a plâns conducerii şcolii, aflând că de fapt era vorba despre un experiment personal al profesorului. Probabil avea drept scop descoperirea deviațiilor de comportament patologice în caracterul copiilor. Fasciştii au avut acest ideal - omul perfect. Cei ce se luptă cu terorismul în prezent visează la conştiința ideală.

Consecințelor periculoase ale criminalității şi terorismului în lume vor continua să ia amploare pe zi ce trece până în momentul în care se va ajunge la catastrofa mondială. Va continua astfel să crească puterea de stat şi se va complica sistemul de control până când se va declanşa pe nesimțite catastrofa - degenerarea şi moartea.

Este importantă lupta cu criminalitatea dar poate mai importantă este lupta cu cauzele ce generează această criminalitate. Iar cauza agresivității interioare care în consecință se transformă în criminalitate, se ascunde în supremația logicii omeneşti asupra celei divine, a statului asupra individului şi a sufletului acestuia. Aceasta înseamnă că cu cât mai mult statul susține logica dreptății omeneşti, cu atât mai mulți criminali şi terorişti potențiali vor apărea în lume.

Mai există încă un aspect periculos, bine ascuns, de neobservat de către oamenii de ştiinţă contemporani, de către politicieni şi militanţii religioşi. Când sistemul de priorităţi se inversează şi când interesele omeneşti trec înaintea celor divine, în sufletul omului apare inconştient agresivitatea şi iau naştere astfel germenii unui comportament criminal viitor. Omul însă, ca parte integrantă a Universului, există şi se conduce conform legilor universal valabile. Când agresivitatea profundă apare în sufletul omului, observăm suferinţe fizice, nefericire şi eşecuri. Dacă încercăm să vindecăm corpul, agresivitatea se poate dezvolta şi distruge spiritul, adică conştiinţa. Este posibilă o slăbire a vederii, a memoriei, pot apărea boli psihice. Dacă sufletul este slăbit sau distrugerea conştiinţei nu este suficientă, atunci sufletul va fi ţinta distrugerii principale. Şi astfel îşi face apariţia criminalul. Acţiunile sale criminale pot fi direcţionate către alte persoane sau către el însuşi.

Homosexualii, masochiştii, sataniştii, sectanţii, cei ce doresc sa fie ascultaţi de către „elevii" acestora, tipul patologic care omoară numai pentru că-i face plăcere, persoanele extrem de educate care doresc să distrugă întreaga omenire pentru că nu corespunde standardelor acestora - sunt toţi împreună criminali ai propriului lor suflet. Şi cu cât mai mult statul îşi îndreaptă atenţia către apărarea şi protejarea corpului împotriva criminalilor, tară să se lupte cu cauzele care generează această criminalitate, cu atât mai mare va fi unda de autodistrugere asupra sufletului. Şi această criminalitate

ascunsă se va preda din generație în generație, deteriorând şi degenerând sufletele copiilor şi ale nepoților noştri. Îmi aduc aminte acum de o frază din filmul „Apocalipsa” - ar suna cam aşa: „Această persoană are conştiința clară, dar sufletul a luat-o razna”. Cred că Revelația lui Ioan Botezătorul descrie semnele exterioare ale procesului care începe în prezent. Avem posibilitatea şi trebuie să ne luptăm mereu cu aceste simptome exterioare, dar vom pierde mereu această luptă, pentru că aspectul exterior şi forma sunt de fapt consecința proceselor interioare. Este imposibil să evităm aceste procese. Trebuie să ne luptăm cu acestea. Vom schimba în mod real situația, numai dacă reuşim să ne schimbăm noi înşine. Multe lucruri depind acum de fiecare dintre noi.

Partea a doua

Eu popularizez literatura religioasă, povestesc oamenilor despre Dumnezeu, mă străduiesc să duc un mod de viaţă cinstit şi am considerat mereu că nu are importanţă cine sunt eu, important este să fie răspândit cuvântul lui Dumnezeu! Citind cărţile dumneavoastră, am înţeles că starea mea interioară este departe de perfecţiune. Ce credeţi, mă poate ajuta faptul ca răspândesc cuvântul lui Dumnezeu? Are importanţă pentru karmă faptul dacă cineva se îndeletniceşte cu lucruri divine sau duce un mod obişnuit de viaţă?

Dacă v-am înțeles corect, aveți speranța inconştientă să fiți răsplătit pentru purtarea corectă. În Vechiul Testament se spune că respectarea legilor Domnului aduce sănătate, viață lungă şi un destin fericit. Când însă cauza este strâns legată de rezultat, este deja vorba despre ştiință, în religia budistă, de asemenea în iudaism sunt ascunse cunoştințe de mare valoare despre legile Universului, despre dezvoltarea acestuia, despre legătura dintre suflet şi corp, despre legile evoluției sufletului. La început, ştiința şi religia reprezentau un tot unitar. În tradiția indiană această tendință se observă şi în prezent.

Cine lucrează pământul, îl sădeşte la timp, curăță buruienile, în mod natural va avea mai multe posibilități decât cine nu munceşte. Acelaşi lucru se întâmplă şi cu sufletul. Acțiunile corecte, hrana, gândurile, emoțiile şi modul de viață - toate acestea reprezintă semințe ce se

dezvoltă cu timpul, dând recolte nu numai pentru noi, dar şi pentru urmaşii noştri.

Rămâne de văzut ce înseamnă de fapt îndeplinirea sarcinii divine. Sigur aveți în vedere un ajutor nu numai către propria persoană, ci şi ajutorarea celorlalți. Ce credeți, că servitorul bisericii se îndeletniceşte cu treburile divine? Normal ar fi să răspundem „da". Şi acum să ne gândim puțin. Slujitorul bisericii are mai multe responsabilități decât oricine şi toată lumea are o mai mare încredere în el. Aceasta presupune un grad crescut nu numai de plusuri, ci şi de minusuri. Astfel, greşelile acestuia pot fi mult mai mari şi periculoase decât ambițiile şi lăcomia personală.

În Evul Mediu, Biserica Catolică practica vânzarea iertării, cu alte cuvinte iertarea păcatelor în schimbul banilor. Şi astfel, mulți oameni au început să se răscumpere, plătind bisericii pentru iertarea unor păcate inexistente încă.

Logica divină dispăru în schimbul celei omeneşti. Raporturile religioase dispar treptat în favoarea celor economice. Şi dacă pe vremuri scopul principal era schimbarea în bine a sufletului şi purtarea corectă, după aceste schimbări scopul principal devine banul. Cu cât mai mulți bani câştigi, cu atât mai uşor îți pot curăța sufletul. Această atitudine încurajată de Biserica Catolică, şi mai târziu acceptată şi de protestanți începu să înflorească şi în societatea civilă. Există chiar şi în prezent. Se consideră că se poate negocia cu Dumnezeu - puțină căință, câte o lacrimă, o donație la biserică şi astfel

ne putem considera curați. Dar să nu uităm că în limba greacă căinţa se traduce prin „metanoia”, ceea ce înseamnă schimbare. Astfel, căința fără schimbarea sufletului este doar un cuvânt lipsit de conținut.

Îmi amintesc o scenă din filmul „Naşul”. O persoană se spovedeşte alteia. Naşul se îndreaptă către preot. El spune: „Eu am ucis şi trădat”. Şi preotul imediat după aceasta: „Păcatele îți vor fi iertate”. Dar ele nu pot fi iertate. Naşul are boli grave, însă după o astfel de pocăință ele nu dispar. Şi care este atunci concluzia? Creştinismul să fie oare doar o închipuire, o minciună? De ce atunci milioane de oameni au această credință?

Țineam odată nişte lecții în Israel. Vorbeam mult despre iudaism. Se puneau întrebări despre criza serioasă a creştinismului. Eu am răspuns că iudaismul este o şcoală, iar creştinismul o universitate. Cea mai mare parte a persoanelor ce se autointitulează creştine, nu înțeleg de fapt ce înseamnă creştinismul. Închipuiți-vă că elevii din clasele mici vin la facultate şi afirmă: „Noi am terminat clasa întâi şi am decis să intrăm acum la facultate. Pentru noi şcoala este deja o etapă depăşită”. Nu mă îndoiesc că nu vor reuşi să asimileze ceva din programul de învățământ al facultății, cred însă că acest cocteil de cunoştințe nu va fi de calitate.

Iudaismul neagă creştinismul, acesta la rândul lui nu acceptă iudaismul. Este un proces natural de dezvoltare. Lucrurile noi neagă pe cele vechi. Însă esența legii negării negației constă în aceea că se contestă forma care este învechită Conținutul vechi îmbracă o formă nouă şi se

dezvoltă apoi în continuare. Religia budistă şi iudaismul afirmă că nu numai comportamentul omului defineşte destinul şi sănătatea acestuia, ci şi toate sferele sale de activitate. Are o mare importanță tot ceea ce gândeşte, simte, mănâncă, modul în care se comportă cu ceilalți oameni şi cu el însuşi. Majoritatea oamenilor cred că creştinismul nu necesită asemenea lucruri. Te îndrepți către Dumnezeu, te căieşti şi gata, obținem astfel sănătate. Se crede astfel că este normal să consideri că păcatele ți-au fost iertate după ce ai dat o anumită sumă de bani sau după ce ai plâns cu lacrimi de crocodil, putând continua apoi să lucrăm, să câştigăm bani şi cu o mică parte să ne putem plăti următoarele păcate. Este însă posibil ca toate păcatele să ne fie iertate? Dacă toate păcatele ar putea să fie iertate într-o perioadă scurtă de timp, atunci nu ar mai fi nevoie de perioade lungi de timp de comportament corect, hrană adecvată, gânduri şi emoții pozitive. Am greşit, ne-am spovedit - au dispărut toate păcatele. Dacă greşim iar, ne vor fi iertate din nou păcatele. Mulți vor zâmbi spunând: dacă nu greşeşti, nu este nevoie să te căieşti. Dumnezeu are nevoie de pocăință, deci lui Dumnezeu îi sunt necesare păcatele noastre.

Zâmbim atunci când învățăm regulile greşite de circulație, dar dacă începem să ne conducem după acestea, situația nu va mai fi la fel de veselă.

Majoritatea cercetătorilor contemporani au ajuns la următoarea concluzie firească: căința şi iertarea păcatelor sunt o iluzie. Toate practicile mistice religioase

de pe Pământ au presupus mereu ani lungi de muncă grea de autoperfecționare. Legătura reciprocă dintre cauză şi efect prezentă în iudaism, budism şi alte religii nu a dispărută Dacă o persoană invidiază, fură sau se mulțumeşte doar cu plăcerile cărnii o perioadă îndelungată de timp, niciun ritual vremelnic nu o va putea ajuta. Am păcătuit - atunci ne vom chinui şi vom fi bolnavi. Nu am păcătuit - ne vom bucura de sănătate noi, copiii şi nepoții noştri. Nu-l putem păcăli pe Dumnezeu şi nu putem evita legile obiective.

Eu am încercat să înțeleg acest fenomen. Nu cumva creştinismul a atras oamenii cu uşurința cu care rezolvă această problemă? Dar primii creştini care au preferat să fie arşi pe rug decât să renunțe la această credință? Şi de ce a spus Isus: „Să fie iertate păcatele tale?" Se poate explica acest lucru doar într-un fel. Când oamenii veneau la Isus cu credință, gradul transformării personalității acestora era atât de mare încât deveneau practic alți oameni. Nu se mai puteau comporta ca mai înainte. Dar pentru o astfel de transformare a personalității, intensitatea tuturor proceselor trebuie să fie enormă. Cel mai important era faptul că aceste transformări aveau loc nu doar pe plan fizic, deci nu vizau doar corpul, ci şi sufletul. A fost un proces primar.

În prezent majoritatea vindecătorilor, în special în India, ne demonstrează minuni în ceea ce priveşte vindecarea corpului. Iar oamenii povestesc cu exaltare cum au dispărut toate aceste boli. Dar niciunul nu a afirmat că s-a schimbat sufleteşte şi că priveşte lumea

dintr-un alt punct de vedere. Când Isus s-a întors în locurile natale, a încercat să vindece oamenii şi să-i ajute. Dar nu a reuşit să vindece pe nimeni. Oamenii nu-i dădeau crezare. Lipsea deci iubirea şi energia. Alt vindecător ar fi reuşit repede să-şi demonstreze posibilităţile şi să vindece corpul, Isus însă nu a reuşit. El vindeca corpul doar prin intermediul sufletului. Şi dacă sufletul se opunea schimbărilor, corpul nu se putea vindeca. Şi când Isus a spus: „Să fie iertate păcatele tale", aceasta însemna că el văzuse gradul de transformare al sufletului şi personalitatea individului. Văzuse că acest suflet nu va mai detesta, invidia şi nu va mai face fapte rele. Iubirea ce-i pătrunsese în suflet nu va mai permite aceste lucruri.

Isus însă nu a spus „Să fie iertate greşelile tale" celor care-l arătau cu degetul râzând:

- Acesta este fiul tâmplarului Iosif.

- Ia, să încerce să mă vindece.

Neînţelegerea creştinismului şi imitarea superficială a ceea ce a făcut Isus Hristos, a avut un efect invers. Gradul aspiraţiei către Dumnezeu slăbea, nivelul energetic se diminua. Schimbările interioare erau minime. Păcatele se iertau în acelaşi fel. Şi acest mod uşor la prima vedere a indus în eroare pe mulţi.

Pentru a conduce o maşină, trebuie să urmărim permanent drumul, respectând regulile de circulaţie, să reacţionăm la semnele de circulaţie, să urmărim să nu se dezumfle roţile maşinii, să fim în permanenţă atenţi la pietoni. În cele din urmă şoferul, obosit de condus şi de

muncă, de atenția permanentă, ridică capul în sus spunând cu regret:

- Ei, să fi fost aviator nu aş fi avut de făcut nimic, doar să decolez şi să aterizez. Dacă aş fi făcut un curs de trei luni pentru piloți aş fi condus un avion...

Însă poate că nu s-ar fi întâmplat chiar aşa.

Nu demult am auzit la radio o discuție despre legea monetizării preferențiilor. „Legea nu este rea - comenta prezentatorul - dar au început să o aplice atât de prost şi fără de talent, încât bunele intenții nu mai au deja nicio şansă". În anul 1985 când a început perestroica poporul s-a bucurat. Socialismul avea nevoie de reforme ideologice înainte de toate. Însă modul de aplicare incorect al acestor reforme a dus la distrugerea economiei şi la dezmembrarea țării. Pe bună dreptate se spune: „Drumul spre infern este pavat cu intenții bune". Tratarea superficială a legilor Universului, concentrarea asupra ceremoniilor religioase de suprafață, pot transforma munca depusă în îndeplinirea celor sfinte în ceva cu totul opus. Şi atunci chiar şi un ateu convins poate fără să vrea să aibă o contribuție mai mare pentru credință decât un membru de cult cu mintea rătăcită. De aceea orice muncă depusă în serviciul Domnului, oricât de utilă şi necesară ar părea din exterior, poate să se dovedească în realitate pe deplin nefolositoare, dacă noțiunea de iubire către Dumnezeu a aceluia care o înfăptuieşte, încetează să mai fie principiul acestuia de bază. Despre aceasta a vorbit şi Apostolul Pavel: „...dacă dăruiesc întreaga mea avere iar

corpul îmi va fi ars, dar nu am iubire, atunci toate acestea vor fi în zadar".

Numeroasele secte contemporane care citează neîncetat Scrierile Sfinte, promit omului toate bunătățile pământeşti şi cereşti şi într-o mică măsură pun accentul pe priorități - iubirea către Dumnezeu ca valoare absolută, transformarea personală dureroasă şi chinuitoare prin iubirea către Dumnezeu - toate acestea trecând pe planul al doilea. Toate aceste secte promit cu generozitate linişte, alinare, îndeplinirea dorințelor, sănătate fizică, lipsa bolilor şi a neplăcerilor, iertarea tuturor păcatelor - ne regăsim aproape în paradis. Drumul către Dumnezeu este însă altul. Mare parte a credincioşilor contemporani au pierdut noțiunea pedepsirii inevitabile şi nu s-au învățat să se transforme radical.

O în ce constă esența căinței? în recunoaşterea inadmisibilității acțiunilor deja înfăptuite şi acceptarea ca prin iubirea către Dumnezeu să ne schimbăm astfel încât acțiunile înfăptuite în trecut să devină imposibile pe viitor. Dacă nu intervin schimbări interioare, trebuie să acceptăm pedeapsa ca pe un fapt normal, în mod liniştit. Această pedeapsă poate să fie redusă dacă respectăm legile, regulile care ne ajută să simțim în interior Divinitatea. Respectarea acestora presupune o schimbare folositoare pentru suflet. Pentru majoritatea oamenilor, căința s-a transformat în autodistrugere, în regretarea trecutului, cu alte cuvinte într-o sinucidere lentă. Aceste gânduri împiedică apariția unor schimbări folositoare.

Astfel, detestăm uneori propria persoană, gândind că săvârşim o faptă bună. Şi sectanții procedează în acelaşi mod, umblă din casă în casă, citează Biblia în numele intereselor personale şi cred că realizează o muncă folositoare.

Există multe speculații în legătură cu filozofia şi religia indiană, lată de exemplu afirmația unui guru contemporan, despre care se spune că este un om bun, idealist. El afirma următoarele: oricine acceptă ideile maestrului îşi poate lichida karma. Sunt pe deplin convins că el crede în aceste lucruri. El crede într-adevăr că dacă oamenii îl acceptă din adâncul sufletului, vor accepta astfel şi concepția lui despre viață şi astfel îşi vor purifica sufletul. Ce se întâmplă de fapt? Aceasta reprezintă o nouă modalitate de a transfera asupra altcuiva păcatele fără cel mai mic efort, fără ca nici măcar să ne schimbăm. Fiecare însă răspunde personal în fața lui Dumnezeu şi nimeni niciodată nu va putea schimba aceste lucruri. Dacă totuşi cineva crede că este posibil acest lucru, de obicei apar anumite persoane ca Hitler, de exemplu, care afirmă: „Ucideți, nu vă faceți probleme, ucideți cât puteți mai mult, eu răspund pentru voi, eu voi răspunde pentru toate aceste păcate".

De ce o lege din Biblie ne aminteşte să fim prevăzători când amintim numele lui Dumnezeu? Neînțelegerea corectă a raporturilor cu Creatorul poate conduce la o interpretare greşită a legilor Domnului şi atunci în loc de alb, vedem negru. Majoritatea oamenilor văd în ceea ce a înfăptuit Isus doar o posibilitate de a le fi iertate păcatele

pe seama altcuiva. Sensul jertfei lui Hristos nu trebuie să fie interpretat superficial. Răstignirea a fost necesară pentru ca toți oamenii să învețe să-şi biruiască păcatele.

Cel mai mare păcat în Lume este negarea iubirii divine. Renunțăm la aceasta atunci când pentru noi există alte lucruri mai importante. Iar Hristos ne demonstrează că nu există asemenea plăceri care să ne determine să renunțăm la iubirea către Dumnezeu. Nu numai că a vorbit despre aceste lucruri, dar le-a şi confirmat prin purtarea Acestuia. Însă conştiința oportunistă insuficient dezvoltată transformă această lacună imensă a concepției noastre de viață într-o nouă posibilitate de a primi bunuri materiale uşor accesibile. Şi iată că religia protestantă începe să pună în umbră Divinitatea. Astfel se crede că, cu cât mai mulți bani, confort şi bunăstare avem pe pământ, cu atât mai bine vom trăi în viața de după moarte. Pe nesimțite observăm o inversare a scopurilor. Dacă sufletul depinde de corp, atunci toată energia trebuie orientată asupra corpului şi astfel sufletului îi va fi mai uşor. Urmează apoi ploconirea în fața „vițelului aurit", întrucât banii dau posibilitate corpului să se simtă confortabil. Deci toate dorințele corpului sunt sfinte. Dacă sexul fără limite şi homosexualismul fac plăcere corpului, trebuie să considerăm că toate acestea sunt lucruri normale? Vorbim despre criza profundă a civilizației occidentale. Dar nu am întâlnit niciun cercetător care să încerce să explice cauzele acestui pericol apropiat. Probabil cauza este următoarea: corupția şi decăderea civilizației

occidentale este rezultatul crizei religioase, criză a punctului de vedere european religios, care pe nesimțite şi-a schimbat prioritățile, ajungând în situația prezentă. Prin ce se diferențiază păgânii de religia mondială? Prin consumație, prin aşteptarea imediată a rezultatelor pozitive. Ne rugăm de obicei pentru a îmbunătăți existența noastră pământeană. Un semn al destrămării oricărei religii este şi creşterea nevoilor de consum. Mulți se consideră credincioşi, fără să bănuiască că sunt de fapt păgâni.

Un cunoscut mi-a povestit o întâlnire interesantă.

-Vă puteți închipui, mergeam pe stradă şi am văzut un coleg de studii. De mic, acesta era atras de afaceri. A venit apoi perestroica şi celelalte schimbări. El a reuşit foarte bine să se orienteze în această situație, fiind ateist şi pragmatic până în măduva oaselor. Şi iată, închipuiți-vă că am observat „Mercedesul" acestuia parcat lângă o biserică. Peste puțin ieşi şi el din biserică. Nu m-am putut abține şi l-am întrebat: „Ce cauți tu pe aici?" S-a simțit cam prost, dar apoi mi-a răspuns: „Mă înțelegi, am pus în ordine toate lucrurile, doar acestea mi-au mai rămas!"

E bine când începem să ne gândim la Dumnezeu. Însă aceasta presupune depăşirea permanentă a dorințelor, conştientizarea şi dezvoltarea laturii noastre divine. Şi pentru ca să nu ne pierdem pe acest drum, trebuie să ne concentrăm din ce în ce mai mult asupra iubirii Divine. Trebuie să învățăm să acceptăm durerea, să ne înfrânăm dorințele primare în favoarea celor superioare.

De ce tinerii în prezent preferă să trăiască fără să încheie un contract de căsătorie?

Rusia ocupă unul din primele locuri în lume nu numai din punctul de vedere al sinuciderilor, dar şi al divorțurilor. Şi anume, optzeci la sută din totalul căsătoriilor.

La baza statului stă familia. Familia strâns unită reprezintă un stat puternic. Şi firesc, un stat normal întreprinde acțiuni de ajutorare a familiei. Se ajută astfel familiile care au mulți copii. Se complică procedura divorțului - devine din ce în ce mai scumpă, deci din punct de vedere economic devine neavantajoasă. Se întreține tradiții sociale şi religioase care favorizează familia. Cu toate acestea, încercarea de a face aceste lucruri prin intermediul unor măsuri exterioare, formale, poate avea uneori efecte inverse, aşa cum s-a întâmplat adesea în unele țări occidentale.

Socialismul contesta familia, precum şi conştiința individuală. În timpul socialismului nu a fost făcută o apreciere morală, ştiințifică şi politică a familiei. De aceea, tradiția de a se distruge familia s-a păstrat şi în prezent. La noi, creşterea populației a fost mereu la sate. Cred că nu este nevoie să explic care este situația locuitorilor de la țară în Rusia. Populația moare. Statul nu are noțiunea de păstrare, încurajare şi dezvoltare a familiei. Şi faptul că Rusia moare reprezintă un tablou cât se poate de real şi legal. Eu cred însă că această criză a statului, incapabil să-şi definească sistemul de priorități este doar una din cauze. Familia presupune aducerea pe

lume a copiilor, îngrijirea şi creşterea acestora. De aceea trebuie să învățăm să avem grijă unul de altul, să ne reținem pornirile agresive, să ne stăpânim egoismul, să învățăm să iubim şi să iertăm. Aceasta este însă imposibil de realizat fără noțiunea de moralitate şi religie. În această privință Rusia ca stat se află pe primul loc. Este normal ca tinerii să nu manifeste dorința să se căsătorească, înțelegând faptul că şansele păstrării familiei sunt foarte mici.

Există încă un aspect. Este criza religiilor contemporane şi a civilizației în ansamblu. Oamenii nu mai au un comportament adecvat către lume şi către propria lor persoană şi aceasta nu poate sa nu se reflecte asupra familiei. Vă voi da un exemplu. O tânără care a născut de curând, se adresează unui ziar. Rugămintea acesteia este neobişnuită. Doreşte să-şi schimbe religia, să părăsească creştinismul. Iată ce s-a întâmplat. Femeia s-a spovedit şi a recunoscut că a avut relații sexuale în timpul perioadei de sarcină. Preotul începu să țipe la ea, cât pe ce să o gonească. Şi întrebarea ei era: există religii care sunt mai tolerante în această privință? Redacția i-a răspuns că există astfel de religii. Ştiința consideră că activitatea sexuală influențează pozitiv sănătatea, că este o necesitate şi cu cât se practică mai mult, cu atât mai bine.

Ce se întâmplă într-adevăr atunci când o femeie însărcinată întreține legături sexuale? Este nociv sau sănătos? Doar superficial putem răspunde cu „da” sau cu „nu” . Ce fel de sex şi când? Totul depinde de conjunctură.

Problema constă în faptul că preotul creştin avea dreptate, şi nu ştiința. Dar preotul nu poate explica nimic, şi nici măcar demonstra, în timp ce ştiința explică şi demonstrează foarte convingător: se citează diferite fapte, statistica şi tot felul de explicații. Este diferit însă şi punctul de vedere. Din punctul de vedere al ştiinței este important corpul, pentru religie însă este important sufletul. Sensul existenței fiecărui organism viu este dezvoltarea şi continuarea vieții. Acesta este însă un aspect secundar. Dorința sexuală este necesară pentru continuarea vieții. Ea este necesară însă şi pentru a dărui energie.

Fiecare dorință este de fapt energie. Nu realizarea sau prezența dorinței este adevăratul indicator, ci calitatea acesteia. Când cantitatea de energie a unei dorințe depăşeşte anumite granițe, trebuie neapărat să fie realizată, cu alte cuvinte transformată în informație.

Creatorul a făcut lumea şi ea trebuie să se întoarcă la El. De aceea, fiecare obiect trebuie să-şi mărească puterea energetică şi cantitatea de energie până la nivelul la care substanța, spațiul şi timpul se contopesc împreună. Acumularea simplă, mecanică, exterioară a energiei nu înseamnă progres. Energia trebuie să tindă, să se transforme în informație. Dorințele şi sentimentele primare trebuie să se transforme în dorințe şi sentimente omeneşti, şi apoi Divine.

Ce reprezintă sexul pentru femeie? Este nu numai posibilitatea de continuare a vieții, dorința subconştientă de a stabiliza informația, este asigurarea supraviețuirii

urmaşilor, sentimente mai înalte şi de mai mare amploare pentru copilul acesteia. Până în momentul creării, energia se împarte în două curente - pur sexuală, care contribuie la formarea corpului şi a nivelelor energetice, şi de bază, strategică, care se asociază mai mult nu cu activitatea sexuală, ci cu sentimentul iubirii. Energia acestui curent trebuie să se transforme în energie Divină. Concluzia este simplă. Cu cât mai puternice vor fi rugăciunile şi activitatea sexuală mai redusă, cu atât mai sănătos va fi copilul. Nu este vorba de interzicerea totală a energiei sexuale sau Ho renunțarea la aceasta, ci de transformarea ei în energii mai subtile.

Fiecare persoană are un temperament aparte. Important este sistemul de priorități. Când copilul este deja creat, necesitatea directă a energiei sexuale începe să scadă şi acest lucru este cu totul normal. De aceea, majoritatea femeilor in timpul graviditățiî îşi pierd acest interes. Cu cât mai mult soții doresc să primească plăcerea sexuală în timpul graviditățiî, cu atât mai multă energie vor lua din sufletul copilului şi nu o vor mai da corpului acestuia^ întrucât copilul este deja conceput.

Mai există încă o nuanță. Sufletul copilului înainte de concepere depinde tot mai mult de energia mamei. În timpul graviditățiî această dependență se intensifică, caracterul copilului se formează în funcție de dorințele şi aspirațiile mamei. Femeia se simte fericită în mare măsură datorită sexului. Astfel, lăsându-se pradă dorințelor sexuale, femeia poate deforma caracterul copilului. Mai târziu vor apărea certuri în familie care vor

duce la divorț. Energia nefavorabilă a copilului va distruge relațiile familiei şi în cele din urmă familia. Majoritatea femeilor vor percepe aceste sfaturi ca o necesitate de a renunța la toate bucuriile vieții şi, astfel, vor greşi. Femeia însărcinată are nevoie de emoții pozitive, ea trebuie înainte de toate să-şi îndrepte atenția către iubirea pentru Dumnezeu, nu către fericirea corpului, ci a sufletului.

Criza civilizației actuale şi problemele familiei au rădăcini comune. Şi anume lipsa unei concepții corecte despre viață. Religia are dreptate, dar nu poate demonstra acest lucru. Ştiința îşi demonstrează cu succes punctele de vedere şi ne determină astfel să fim de acord cu acestea. Care este însă factorul determinant în distrugerea familiei? Infidelitatea dintre soți. De ce apare însă şi de ce distruge familia? Religia afirmă că infidelitatea este un lucru rău, dar nu explică cauza. Să analizăm ce se întâmplă în acest caz la nivel subtil. Să analizăm cazul în care soția este geloasă, supărăcioasă şi se simte mereu nedreptățită. Încercând să respecte punctul de vedere al religiei, soțul nu devine infidel. Soția însă se ataşează şi mai mult de soțul ei, devine tot mai geloasă, în timp ce soțul simte că se îmbolnăveşte şi că va muri în curând. „M-am săturat să tot respect legile - îşi spune acesta - trebuie să supraviețuiesc". Îşi găseşte o amantă şi se simte mult mai bine. Depinde mai puțin de soție şi nu se mai simte amenințat de agresivitatea acesteia. În fiecare secundă subconştientul nostru are cunoştință de tot ceea ce se întâmplă cu rudele noastre.

Soția simte prezența amantei în mod subconştient dar este nevoită să accepte această situație, întrucât nu are alte dovezi. Acest triunghi amoros salvează soțul de boală şi moarte, şi familia de la divorț. Totul pare în regulă până aici.

Să vedem ce se întâmplă mai departe. Amanta se ataşează de soț şi doreşte să-l păstreze pentru sine. Pentru a obține acest lucru, ea trebuie să-l determine să se ataşeze de ea, să-i dea ceea ce doreşte. Este vorba despre sex. Se concentrează astfel să-l cucerească din punct de vedere sexual, şi energia acesteia trece din ce în ce mai mult din planul Divin şi uman, în cel animal. Iată că acest triunghi amoros ameliorează situația temporar, dar o distruge în perspectivă. Există vreo ieşire din această situație? Nu. Soțul trebuie să-şi ajute soția să nu mai fie atât de egoistă, supărăcioasă şi geloasă, să învețe să dăruiască mai mult decât primeşte. El însuşi trebuie să se schimbe.

Cu timp în urmă, religia genera mult mai puțin pragmatism în societate. La nivel subconştient, nu exista atâta lăcomie, insulte şi gelozie şi, prin urmare, relațiile familiale erau mult mai stabile.

Să analizăm încă un aspect. Cazul în care o femeie măritată îşi găseşte un amant Nu găseşte în familie destule mângâieri, sex şi atenție. Toate aceste lucruri le caută atunci în altă parte. Să ne întrebăm însă de ce soțul nu-i acordă destulă atenție şi sex? De obicei acest aspect este strâns legat de existența unor copii nereuşiți. Dacă există pericolul de îmbolnăvire sau moarte a copilului,

pentru salvarea lui mama acestuia trebuie să fie umilită. Pentru salvarea copiilor, tatăl declanşează intuitiv cel mai puternic mecanism de umilire legat de sfera sexuală. Femeia se simte nefericită, jignită şi îşi găseşte un amant. Primeşte astfel fericire, emoţii pozitive, dar copiii au de suferit şi, prin urmare, mor. În subconştientul acestuia nu se declanşează mecanismul de apărare a unor copii străini. Acesta nu are limite şi nu-şi dozează emoţiile pozitive.

Prin urmare, amantul devine impotent, copiii se îmbolnăvesc, iar apoi se îmbolnăveşte sau moare soţul sau urmează divorţul.

Ce final putem avea aici? Acelaşi. Energia femeii trebuie să fie orientată nu spre căutarea fericirii şi a plăcerilor, ci spre căutarea adevăratei fericiri, lucru ce nu poate fi realizat fără schimbări destul de chinuitoare în sufletul acesteia. Nepriceperea soţilor de a se comporta corect unul cu altul duce la distrugerea familiei. Este vorba despre refuzul şi neînţelegerea necesităţii unor schimbări interioare.

O pacientă îmi povestea istoria unui cuplu din Germania. Au petrecut împreună patruzeci de ani fără să se certe măcar o dată. Când a întrebat cum au reuşit să realizeze acest lucru, răspunsul a fost următorul: dragoste şi grijă unul pentru celălalt şi o distanţare permanentă. Pentru întreţinerea dragostei, trebuie să existe dăruire de energie şi pentru a se putea dărui energie, trebuie să existe o distanţare permanentă. În Dumnezeu trebuie căutată uniunea. Oamenii trebuie să

fie despărțiți. Şi atunci, pentru a atinge uniunea oamenii nu se vor mai ataşa unul de altul, ci vor începe să dăruiască iubire, grijă şi energie.

Să ne gândim la următorul lucru: de ce există trădări? Să vedem ce se întâmplă în timpul flirtului? Cavalerul dăruieşte flori, scrie versuri, ies împreună la restaurant. Nivelul energiei dragostei şi al spiritualității este maxim, iar cel al energiei sexuale este minim. Acest comportament asigură mai multă energie pozitivă urmaşilor. Care este profilul unui delincvent? Acesta are nevoie doar de plăcere sexuală şi, de aceea, el este gata să rănească iubirea şi planul spiritual. Este dispus sa obțină ceea ce doreşte chiar prin forță. Ce se întâmplă în căsătorie? Oricât ar fi de regretabil, situațiile sunt asemănătoare. Florile, şampania, flirtul - toate acestea devin inutile. Întrucât apare dorința sexuală, aceasta se realizează imediat, soțul devine apoi impotent, iar femeia suferă de diverse boli ginecologice. Acestea se vindecă cu bani grei, apoi femeia îşi pierde dorința sexuală, iar soțul începe să o trădeze. Iar se îndreaptă către specialişti, situația pare că se normalizează, dar mai târziu se despart.

În una din cărți am descris cazul unui cuplu care făcea dragoste de-a dreptul îmbrăcați, apoi femeia s-a îmbolnăvit de o boală care nu a putut fi vindecată în niciun fel. Cauza este simplă - jefuirea sufletului este nocivă sănătății. Când plăcerea sexuală devine un țel în sine, apare boala. Dacă o astfel de persoană este fructul societății, oricât ar părea de ciudat, această persoană nu

se va îmbolnăvi, dar societatea va dispărea. Nu-mi amintesc dacă am descris în a noua carte cauzele bolilor grave - este vorba de boala degradației. Dacă un păgân se transformă într-un sălbatic, pentru el este un progres, dar dacă un evreu, creştin sau musulman devine păgân, este o tragedie ce generează distrugere şi boală. De curând am observat că acest mecanism este descris, în Vechiul Testament. Astfel, Dumnezeu se adresează evreilor şi-i amenință cu nenumărate pedepse dacă nu îndeplinesc legile divine. La început am crezut că cei ce au scris Vechiul Testament au dorit să convingă restul lumii de necesitatea de a respecta legile. Şi era deci firesc să-i amenințe. De fapt, lucrurile nu stau deloc aşa. Dacă omul are din nou dorința să devină animal - nu ca formă, ci din punct de vedere al conținutului - , acest lucru se opune evenimentelor Lumii. Se produce astfel o distrugere a unității Lumii. Şi dacă cineva care a simțit veşnicia iubirii divine şi supremația acesteia asupra tuturor lucrurilor, la un moment dat se închină sexului, banilor şi bunăstării, va fi probabil distrus, şi nu numai acesta, dar şi urmaşii şi rudele sale, societatea care a făcut posibilă această degenerație.

Educația contemporană orientează tot mai mult soțiile către sexualitate şi tot mai puțin către distanță, respect, grijă şi dragoste. Delictul sexual are loc la început în sufletul omului. Este deja o crimă dacă dragostea se înlocuieşte cu sexul. Această crimă se săvârşeşte în pat şi, astfel, se încurajează un comportament incorect. Se nasc apoi copii care mai târziu

vor viola, ucide, iar pentru aceştia, aceste fapte vor fi cât se poate de fireşti. Unul dintre primii paşi către iubire este abținerea de la instinctele primare. De curând o doamnă mi-a adresat următoarea întrebare:

-Eu cu soțul meu nu facem dragoste aproape deloc, mi-a spus aceasta. Eu nu vreau. Soțul meu protesta la început, se supăra, dar s-a resemnat în cele din urmă. Îmi puteți explica ce se întâmplă cu mine?

-Vă voi explica, am răspuns eu atunci. Am desenat repede pe hârtie o figură. - Să presupunem că este cazul dumneavoastră, m-am adresat atunci femeii. Energia Divină trece prin corpul dumneavoastră. Ea vine din partea de jos, trece prin corp şi se închide în degete. Corpul reprezintă astfel o uniune a materiei neînsufleţite, a lumii vegetale, animale, omeneşti şi Divine. Vedeți? i-am spus eu atunci. Energia trece prin picioare şi se îndreaptă apoi în partea superioară a corpului, într-un desen voi arăta cum ar trebui energia să circule prin corpul dumneavoastră, apoi voi desena cum stau lucrurile în realitate. Astfel, energia circulă prin picioare, apoi se acumulează în partea inferioară a abdomenului. Energia fină se transformă în energie sexuală. Să vedem ce se întâmplă mai departe. Energia continuă să circule spre partea superioară a corpului. Se acumulează din nou în zona inimii şi a splinei. Instinctul primar s-a format şi s-a acumulat, acum începe să se contureze cel uman. Urmăriți în continuare, am adăugat eu. Energia continuă să circule şi se îndreaptă spre cap. Iese apoi prin partea superioară a capului şi undeva, în dreapta, se

încolăceşte din nou sub formă de ghem. În această etapă are loc trecerea din sfera umană în cea Divină. Apoi se întoarce la punctul inițial. Energia Divină s-a transformat în energie animalică, apoi în energie umană, pentru ca în final să se întoarcă la starea inițială. Acesta este ciclul normal şi firesc. Desenez apoi o altă figură pe a doua foaie de hârtie. Energia Divină vine de jos, circulă în partea inferioară a abdomenului, apoi rămâne blocată acolo. Apoi se închide în formă de pătrat - este semnul că energia este blocată. Energia sexuală în cazul dumneavoastră nu se transformă în energie umană şi Divină. Ce înseamnă acest lucru? Fie veți priva propria persoană şi soțul de plăcerile corpului, fapt ce poate duce la divorț, certuri şi probleme în familie. Sau în caz contrar, veți face pe placul soțului, veți distruge mecanismul intuitiv de apărare şi veți simți multă plăcere, dar toate gândurile dumneavoastră se vor îndrepta către sex şi astfel treptat veți degenera spre animalitate. Şi cu cât mai multă energie aveți, cu atât mai repede va evolua acest proces. Procesul se va intensifica în cazul copiilor dumneavoastră. Dacă procesul se va desfăşura mai aproape de suprafața sufletului, aceşti copii vor deveni ucigaşi sau violatori. Dacă însă procesul se desfăşoară în adâncul sufletului, aceştia nu vor supraviețui, se vor îmbolnăvi şi vor muri.

- Şi de ce au loc toate aceste lucruri? - a întrebat pacienta.

M-am gândit la început dacă e bine să-i spun sau nu, apoi m-am decis.

-Aţi fost violată într-o viaţă anterioară. Dumnezeu v-a umilit pe plan animalic, adică din punct de vedere sexual. Nu s-a produs purificarea necesară. A apărut astfel un mare dispreţ către violator, dispreţ către propria persoană, către propriul destin, refuzul de a trăi. Nu aţi acceptat dorinţa Divină. Aţi simţit duşmănie şi ură în acea viaţă. În corpul energetic au apărut astfel, cicatrici.

- Şi ce aş putea face în momentul de faţă? - a întrebat femeia încurcată.

Am ridicat din umeri. - Să vă schimbaţi. Folosiţi experienţa proprie.

- Dar nu am cunoscut niciun fel de agresivitate sau violenţă din partea bărbaţilor în această viaţă, a răspuns la fel de încurcată.

- Dacă ar fi existat agresivitate nu aţi fi reacţionat corect, am răspuns eu. De aceea nu aţi întâlnit agresivitatea în această viaţă.

- Ştiţi, - a spus atunci mirată femeia, - de mic copil mi-e frică de violenţă. Când văd asemenea scene la cinematograf sau la televizor, încremenesc de spaimă.

-Atunci se activează memoria mai adâncă, - am răspuns eu. Trebuie bine analizată situaţia - şi aceasta înseamnă nu numai o analiză a ceea ce s-a întâmplat personal cu dumneavoastră. Trebuie să aveţi un comportament corect cu tot ceea ce se întâmplă înjur şi în orice situaţie imaginară. Încercaţi mereu să simţiţi lucrul cel mai important: orice situaţie ne conduce către Dumnezeu. Şi în cea mai grea situaţie există un sens Dumnezeiesc şi o logică Divină. Nicio durere nu trebuie

să oprească sentimentul dragostei în sufletul dumneavoastră. Cu cât mai mult sunteți gata să întâmpinați durerea, cu atât mai puțin o veți întâlni. Faptul că suntem gata să săvârşim o acțiune reprezintă, am putea spune, acțiunea însăşi.

Dar pentru a simți iubirea Divină, pentru început este necesar să învățăm cum să limităm anumite necesități primare, animalice. Cu toate că în principiu faceți deja acest lucru, am răspuns eu. Este un comportament cu totul normal. Dar reprezintă doar primul pas. Învățați să acceptați durerea şi să păstrați iubirea. Pentru a păstra iubirea trebuia să vă concentrați asupra ei. Cu cât veți dărui mai mult şi consuma mai puțin, cu atât mai uşor va fi să simțiți iubirea şi să acceptați orice durere. Astfel, progresiv, în cele din urmă în mod constant, veți căuta iubirea Divină indiferent de domeniul de activitate în care lucrați şi în plan material, animal sau omenesc. Cel mai important este aspirația neîncetată. Graba reprezintă dorința de a vedea rezultatul, fără să fie obținut prin eforturi proprii. Pentru a dărui energie însă, rezultatul nu este necesar Orice țel este o ocazie de a dărui energie. Pentru a primi această energie, trebuie să ne concentrăm asupra iubirii. Deci toate scopurile şi acțiunile noastre sunt doar ocazii de a simți tot mai mult prezența Divinului şi să devenim în mod real fericiți. Deci scopul principal al existenței noastre este dragostea Divina. Împreună cu persoana iubită reprezentăm de fapt doar un prilej, o ocazie pentru

realizarea iubirii. Viața reprezintă în acest caz doar un mijloc de manifestare.

Eu lucrez în domeniul psihiatriei. Soţul meu este de părere că în ultimii trei ani am devenit de-a dreptul „psihopată", dar eu nu sunt de aceeaşi părere. Ce puteţi spune în această privinţă?

Am ascultat de curând un binecunoscut psihiatru englez care afirma că doar rudele apropiate pot face diferența dintre un nebun şi o persoană care a lucrat timp de zece ani într-o clinică de psihiatrie. Există deci un anume mecanism de „molipsire". Nu întâmplător în Anglia, psihiatrii au dreptul o dată la patru ani la un an de vacanță.

Să analizăm punctul de vedere al medicinii modeme. Conştiința este produsul creierului. Creierul este o parte a corpului nostru. Corpul depinde de mediu, ceea ce înseamnă că modul de a gândi depinde de mediul în care trăim. Rezultă oarecum că psihiatrul după un anume timp trebuie să o ia razna, polițistul să devină bandit, iar funcționarul care lucrează la închisoare - criminal. În principiu cam aşa stau lucrurile.

Mediul ne influențează cu siguranță. În această formă materialismul este adevărat, însă doar cincisprezece-douăzeci la sută. Anturajul acționează mult mai puternic asupra copilului şi mai puțin asupra unui adult. Anturajul criminal poate înghiți mai uşor un ateist, o persoană credincioasă va reuşi însă să se apere. De ce? Pentru că în afară de anturajul fizic există şi un mediu spiritual? Noi suntem de fapt ceea ce năzuim să fim. Cu

cât scopurile noastre vor fi mai înalte, cu cât sunt mai strategice, deci cu cât mai multă energie conțin, cu atât mai puțin vom depinde de mediul fizic. Lăcomie, invidie, gelozie, răzbunare, aroganță şi îngâmfare - toate acestea sunt semne de dependență de mediu şi anturaj.

Agresivitatea conduce la robie sufletească, la refuzul iubirii. Nu este de dorit ca o persoană agresivă să devină psihiatru. În clinica de psihiatrie asupra oamenilor acționează nu atât mediul fizic, ci cel energetic-informațional. Ce reprezintă de fapt bolnavul psihic? O persoană care nu cunoaşte iubirea, o persoană care în mod subconştient este dependentă, geloasă, invidioasă şi supărăcioasă. Iată de ce un asemenea bolnav are nevoie de preot, mai degrabă decât de un doctor.

Apariția bolii psihice are loc în decursul anilor şi deceniilor. La început, în suflet se deformează sistemul de valori. Apoi, sistemul incorect de priorități se hrăneşte cu comportamentul şi emoțiile şi atunci când devine periculos pentru acele nivele adânci, subtile în care suntem cu toții uniți, se limitează de către boală. Şi întrucât conştiința, dorința şi viața sunt legate, toate acestea vor avea de suferit una după alta. Exterior toți oamenii sunt despărțiți, dar la nivelul emoțiilor şi al subconştientului unitatea predomină.

Anturajul neplăcut acționează activ asupra sufletului. Iată de ce închisoarea, în loc să educe, adesea formează criminalii. Şi invers, un concept de viață religios ajută delincvenții să devină oameni normali.

Am fost întrebat de ce regulile de bază ale închisorii - nu crede, nu te teme, nu te ruga - au devenit un fel de axiome ale acestui mediu. Explicația este simplă. Cu cât mai mult ai încredere în cineva, cu atât mai mult depinzi de persoana respectivă. Cu cât mai mult te temi de cineva, cu atât mai mult depinzi de acea persoană. Atunci când te rogi, depinzi de persoana față de care te rogi. Dependența ne schimbă în consumatori. Energia scade, iubirea se diminuează. Şi întrucât fiecare delincvent este un consumator emoțional, pentru a supraviețui el trebuie într-un anume mod să oprească acest proces. Iată de ce în trecut liderii lumii interlope, cei ce nu respectau legea, nu aveau relații personale sau viață privată, pentru că astfel ar fi fost dependenți de copii, familie, serviciu sau bani. Fiecare mediu nefavorabil, fie că este vorba de închisoare sau de o clinică de psihiatrie, accentuează atât calitățile pozitive, cât şi pe cele negative. Cu cât mai mare este consumul interior, cu atât mai repede se produce degenerația speciei umane. Iată de ce persoanele cu suflet bun, generoase, nepretențioase şi independente se simt confortabil în orice mediu, chiar dacă este vorba de lagăr de concentrație, închisoare sau clinică de psihiatrie. Generozitatea însă trebuie să fie mai mult interioară decât exterioară, generozitatea interioară presupunând lipsa răzbunării, a geloziei şi a jignirii. Ea este imposibil de realizat în absența iubirii. Iată de ce, cea mai bună apărare într-un mediu nefavorabil este credința şi dragostea pentru Dumnezeu.

Să înţeleg că sexualitatea şi dorinţele noastre reprezintă de fapt cauza bolilor noastre? Trebuie să renunţăm pe deplin la acestea?

Închipuiți-vă următoarea situație: un şofer fără experiență conduce o maşină foarte modernă, însă nu face față, intră în şanț spunând: „Motorul este principalul vinovat - este mult prea performant şi puternic. Când conduc bicicleta, acest lucru nu se întâmplă". Şoferul are dreptate într-o anumită măsură. Motorul performant poate fi periculos, cu o mică corecție - pentru cineva fără experiență sau în cazul unui şofer nepriceput.

Mâncatul fără măsură, sedentarismul acționează nefavorabil asupra nivelului nostru subtil de energie. În cartea „Lestvița" cuvintele „trist" şi „puturos" au aceeaşi semnificație. De ce? Când se diminuează cantitatea de energie dăruită, devenim pesimişti. Lucrătorii lemnului suedezi nu cunosc boli, precum depresia şi sinuciderea. Civilizația contemporană realizează toate dorințele oamenilor, diminuează simțitor consumul acestora de energie, ceea ce conduce la scăderea cantității de iubire a sufletului. Oamenii scanează în mod constant viitorul, consumându-şi energia în visuri, speranțe şi dorințe. Cu cât cantitatea de energie este mai mare, cu atât mai intens este procesul de realizarea a visurilor, persoana respectivă făcând tot mai multe încercări pentru realizarea acestora şi astfel devine tot mai optimist. Dacă la nivel exterior consumul de energie este scăzut, este necesar să consumăm energie la nivel subtil. Este vorba de artă, muncă intelectuală, hobby, activități ce

presupun un mare consum de energie nervoasă, altruism, generozitate, dragoste pentru Dumnezeu. Rugăciunea făcută din adâncul sufletului presupune de asemenea un consum sporit de energie nervoasă. Şi pentru că avem şi un corp fizic, eforturile fizice sunt în egală măsură necesare. Deci statul care nu încurajează dezvoltarea sportului, va avea ca rezultat cetățeni pesimişti şi bolnavi. Dacă nu se investesc bani în cultura fizică, ei vor fi cheltuiți pentru vindecarea bolilor, generate de insuficiența mişcării.

Am început de curând să merg mai mult pe jos. Încerc să fac mişcare40-50 de minute zilnic. Merg prin cameră, uneori nici nu ies în stradă. Am început să mă antrenez la un aparat şi am constatat că apar dureri în zona inimii. M-am mirat: iată că după antrenamentul cu acest aparat mă doare inima. Am ajuns la concluzia că cel mai bun aparat este mişcarea în aer liber. Nu înțeleg de ce aparatul care imită mersul sau urcatul nu este capabil să producă acea plăcere pe care o simt atunci când urc pe scări. Cel mai bun aparat pentru mine s-au dovedit a fi scările. Cobor câteva etaje mai jos, apoi urc din nou şi mă simt minunat. La aparat lucrurile stau diferit. Încerc să realizez ce s-a întâmplat cu mine în momentul în care am început să mă antrenez la acest aparat. S-a petrecut un lucru destul de ciudat. Concentrația asupra sferei sexuale s-a mărit de şapte-opt ori, de asemenea apetitul sexual. Deci acest aparat ar putea avea ca urmare impotența şi îmbolnăvirea inimii. De ce? Probabil răspunsul se află undeva în

subconştient. De ce folosim acest aparat? Pentru a ne îmbunătăți musculatura şi a avea o siluetă cât mai atrăgătoare. Dar pentru ce avem nevoie de o siluetă atrăgătoare? Pentru a mări atractivitatea sexuală. Prin urmare orice mişcare la aparat măreşte concentrația noastră către sex şi acționează negativ asupra urmaşilor şi a nivelului nostru energetic. Iată de ce americancele care merg regulat la fitness au siluete superbe, dar expresia feței nu la fel de atrăgătoare. În domeniul sexualității câştigă corpul, dar are de pierdut expresia chipului.

Când urcăm pe scări, se produce alt fenomen, cu totul diferit. Acolo nu este nevoie de muşchi enormi, ci de o cantitate mare de energie şi exact acest lucru este sănătos. Este curios faptul că adesea mă antrenez pe scări împreună cu sportivi - culturişti -, iar respirația nu se îngreuiază, în timp ce aceşti sportivi respiră destul de greu. Muşchii acestora sunt măriți, dar nu posedă o cantitate mare de energie. Dacă doriți să apreciați gradul de energie al unei persoane, observați-l după ce a urcat opt etaje. Volumul de muşchi nu are nicio importanță în acest caz.

Făcând analogie cu acest caz, am dezvoltat o teorie interesantă ce explică de ce locuitorii din Caucaz sunt atât de longevivi. Întâi aş vrea să fac o precizare cu caracter ştiințific - dacă o persoană locuieşte într-un bloc fără lift undeva între etajul cinci şi şapte, inima acestuia este cu mult mai sănătoasă decât a unei persoane care locuieşte într-un bloc cu lift. Oamenii de ştiință explică

acest lucru ca fiind rezultatul firesc al unui antrenament cât se poate de obişnuit. Eu cred că factorul psihologic joacă rolul cel mai important. Dacă ştiu că voi ajunge la apartament cu liftul, nu-mi trebuie energie. Se poate şi fără aceasta. Dacă însă liftul se strică şi plec pe scări, poate apărea un factor de stres puternic generator de boală. Dacă însă ştiu că trebuie în fiecare zi să urc la al şaptelea etaj pe scări, atunci indiferent dacă vreau sau nu, va trebui să am o rezervă stabilă de energie, indiferent de câte ori pe zi este nevoie să urc acele scări.

În acelaşi fel în subconştientul lor, locuitorii de la munte sunt pregătiți zilnic să meargă mulți kilometri pe munte. Voi repeta că principala forță a omului se defineşte nu prin volumul muşchilor, ci prin cantitatea de energie interioară? Chiar dacă o persoană a mers pe munți doar de câteva ori în timpul vieții, ar trebui să aibă destulă energie să nu moară de supraîncărcarea datorită unui efort mai prelungit. Prin urmare, conduita acestuia trebuie să fie dirijată către întreținerea unui nivel înalt de energie. Energia subtilă se distruge cel mai mult datorită centrării asupra activității sexuale. Din această cauză nici în zilele noastre în Caucaz nu există eliberarea sexuală. Locuitorii din acele meleaguri au fost dintotdeauna persoane sănătoase şi fără niciun fel de probleme de natură sexuală.

Aparatul de gimnastică pe care-l putem utiliza acasă, permite consumul energiei exterioare, adesea în detrimentul celei interioare. Petrecem adesea ore în şir la aceste aparate, muşchii se formează armonios şi cresc,

dar energia scade, potența scade de asemenea, inima începe să funcționeze anormal şi astfel apar bolile. M-am convins că cele mai utile sporturi sunt înotul, mersul pe jos, tenisul, biliardul etc. În blocul meu, pe scară, lângă deschiderea prevăzută pentru gunoi, am pus o țeava de la o ştangă. Este o rangă ideală şi o folosesc adesea după o jumătate de oră de plimbare prin cameră sau după câteva urcări şi coborâri pe scări.

Îmi amintesc de o situație şocantă de acum opt ani. Eram în zona nordică a Caucazului la hotel. Jucasem tenis pe stradă. Câştigasem şi de bucurie luasem ştangă să fac vreo câteva exerciții - şi nu am reuşit să o ridic nici măcar o dată. Nu aş fi crezut niciodată că sunt atât de neputincios. Mi-am stabilit ca obiectiv Să o ridic de doisprezece ori. Însă când am ajuns pe la jumătate, m-am simțit destul de rău. Mai târziu am înțeles de ce. Acelaşi lucru se întâmplă şi în sportul de performanță. Consumul de energie are loc nu pentru realizarea iubirii în suflet, ci pentru realizarea unui anumit rezultat. Acum, de când am început să fac gimnastică, am următorul scop: să consum energie şi să primesc bucurie în suflet. Dacă sufletul nu prinde aripi, ne obosim în zadar. În acest caz este preferabil să nu facem niciun fel de efort.

Şi aşa am ajuns la următoarea concluzie: evoluția nu înseamnă mărirea masei musculare şi a energiei exterioare. Acest lucru s-a întâmplat în cazul dinozaurilor. Un muşchi frumos dezvoltat dacă este solicitat la maxim, dă o energie minimă; lucrurile trebuie

să stea exact invers - o solicitare redusă din punct de vedere cantitativ trebuie să aibă ca efect un consum mult mai mare de energie. Am descris deja preferința mea din tinerețe către exercițiile statice, când fără nicio mărire a volumului muşchilor, puterea creşte de câteva ori. Am renunțat doar din cauză că la această vârstă sporeşte nu numai puterea, ci şi energia sexuală, voința de asemenea. Devine din ce în ce mai greu să faci față dorințelor. Am simțit în mod intuitiv că este periculos. Astfel, slăbiciunea noastră vine în apărare, dacă avem o moralitate scăzută şi o concepție incorectă despre viață.

Observăm acum în lume sindromul oboselii cronice. Cred că este vorba despre aceeaşi cauză. Inversarea sistemului de valori duce la boală. Cu cât energia este mai mare, cu atât mai greu ne îmbolnăvim. Un doctor israelian a propus o metodă chinezească pentru a vindeca acest tip de oboseală. Esența acestei metode presupune întreruperea actului sexual - evacuarea spermei, ejecția, trebuie să aibă loc doar o dată la şapte-opt orgasmuri. Acest lucru nu numai că înlătură oboseala, ci are efecte benefice asupra funcțiilor sexuale ale bărbatului. De ce? Pentru că are la bază acelaşi principiu. Energia consumată trebuie să fie mult mai mare decât munca înfăptuită. Ejecția la bărbați este un semnal al subconştientului că țelul este atins. Deci şi consumul de energie trebuie să fie oprit. În cazul unui bărbat, cu cât mai mult acesta face legătura între cantitatea sa de energie şi ejecție, cu cât mai intens asociază ejecția cu orgasmul şi plăcerea, cu atât mai slabă va fi potența

acestuia, şi astfel va avea tot mai multe probleme la nivel de suflet.

Cu siguranță vă amintiți expresia: „Dragostea este ceea ce uneşte bărbatul şi femeia după ce se scoală din pat”. În filozofia indiană există credința că fiecare bărbat are dreptul la un anumit număr de ejecții, iar cei ce abuzează termină rapid rezervele de energie vitală, se îmbolnăvesc şi mor. Cred că în acest caz rezultă clar legătura dintre tendința crescută de a obține plăcerea şi bolile ce urmează acestui fenomen. În principiu, abținerea de la ejecție creşte consumul de energie la fel ca şi jocul erotic, flirtul, florile sau poezia. Bineînțeles într-un plan mult mai general, dar cred că este vorba despre acelaşi mecanism. Sexualitatea este necesară, însă, înainte de toate, ea trebuie să ne conducă la iubire, creativitate, dezvoltarea sufletului, nu cât se poate de repede în pat.

Cum să procedez cu o persoană care mă iubeşte, faţă de care însă eu nu pot nutri aceleaşi sentimente. Cum să răspund „nu” în aşa fel încât să nu ucid iubirea şi să nu declanşez sentimentul de ură?

Iubirea Divină presupune o concentrație maximă către voința Divină, în această perspectivă toate lucrurile devin fireşti, dacă presupunem că există şi o anume reciprocitate. Cu cât sunt mai mari pasiunea, ataşamentul, exigențele, condițiile, agresivitatea, cu atât mai slabă este influența Divină în această iubire şi cu atât mai slab este sentimentul reciprocității.

Femeile mă întreabă adesea dacă trebuie să asculte şi să cedeze mereu în fața bărbaților. Bineînțeles că nu mereu. Dacă bărbatul îndeamnă femeia către acțiune, dacă răneşte sentimentele şi sufleul acesteia, ea trebuie să se apere. Apoi el o va respecta mult mai mult. Femeia trebuie să asculte mai mult de glasul iubirii Divine decât de cererile bărbatului. Problema este aceea că nu auzim bine mereu acest glas, iar intuiția nu ne ajută de fiecare dată. Însă legile religioase, conştiința şi moralitatea ne permit destul de bine să ne orientăm, chiar dacă nu ne garantează o înțelegere deplină a situațiilor ivite.

Pentru a nu ucide iubirea în sufletul unei persoane, trebuie să învățăm să nu o ucidem în sufletul nostru, înainte de toate. Fermitatea şi stabilitatea exterioară este permisă oamenilor buni, sufletişti. Cu cât mai multă iubire este în sufletul unei femei, cu cât mai bună este la suflet, cu atât mai puțin îşi va jigni soțul cu un refuz categoric. Privit din exterior, refuzul poate să fie foarte hotărât, dar, pe plan interior, adesea şovăitor. Şi atunci, nu are efect de obicei. Şi invers, refuzul poate fi indecis, însă pe plan interior foarte categoric. Voi recunoaşte cinstit - nu este posibil să se definească fiecare caz concret. Dacă însă cineva s-a ataşat de dumneavoastră, e clar că sentimente asemănătoare există în sufletul nostru pe plan interior. Şi cu cât există mai multe jigniri şi pretenții, situația respectivă se complică din ce în ce mai mult. Însă a face mereu pe placul bărbatului şi o supunere oarbă nu fac decât să înrăutățească situația.

Am aflat de curând problemele unei tinere. La început ieşea cu un băiat, apoi a decis să se despartă de acesta. Băiatul a început să o şantajeze cu sinuciderea, să o jignească, să o învinuiască şi să aibă diverse pretenții. Şi cu cât tânăra ceda mai mult, cu atât mai agresiv devenea acest băiat.

-Această situație trebuie să ia sfârşit, am afirmat eu. Mai târziu acest prieten poate începe să o amenințe.

Relațiile dintre oameni trebuie să întărească iubirea Divină. Dacă cineva încearcă să păstreze şi să subordoneze persoana iubită prin amenințări, reproşuri şi insistență, rezultatul nu poate fi decât negativ, înainte de toate, acest lucru este periculos pentru urmaşi.

Am primit de curând o pacientă. Soțul acesteia refuza categoric să lucreze, nu făcea niciun fel de treabă în casă şi exista posibilitatea să intre în curând la închisoare. Femeia avea probleme psihice şi fizice, pentru că pe vremuri aceasta făcuse farmece soțului. Cu alte cuvinte, pe primul loc în cazul acesteia nu a fost iubirea, ci aspirația de a subordona soțul dorinței şi voinței personale.

Cu cât mai puțin sufletul nostru depinde de viața, conştiința şi dorințele noastre şi ale celorlalți oameni, cu atât mai bine se vor comporta cu noi cei din jurul nostru. Emoțiile noastre structurează în jurul nostru un câmp. Fiecare eveniment ce se petrece în jurul nostru corespunde structurii câmpului nostru. Deci dacă în jurul nostru au loc evenimente neplăcute, acestea corespund subconştientului nostru. Iată de ce indiferent

de cât de bine am arăta ca aspect exterior, trebuie să avem în vedere că există mereu posibilitatea de a evolua şi este mai bine să nu aşteptăm primele semne îngrijorătoare, pentru că inerția emoțiilor noastre subconştiente este foarte mare.

Afirmaţi adesea în lecţiile dumneavoastră că nu ne putem salva urmaşii decât atunci când vom reuşi să purificăm propria persoană pe deplin. Dar la anumite întrebări răspundeţi că uneori nu ne putem purifica pe deplin pentru că ne împiedică urmaşii. Ce trebuie să facem în astfel de situaţii, *să* ne rugăm pentru noi înşine, pentru copii sau pentru nepoţi?

Pentru a purifica pe cineva trebuie să purificăm mai întâi propria persoană. Purificarea reală presupune de fapt o transformare esențială a sufletului omului. Dacă nu se schimbă sufletul dumneavoastră, nu se va schimba niciodată nici sufletul celui pentru care vă rugați, ceea ce înseamnă de fapt că purificarea va fi superficială şi poate avea efecte negative asupra sufletului.

O femeie mi-a povestit următoarea întâmplare. Fiul acesteia fusese foarte bolnav în copilărie. Nu-i erau de ajutor niciun fel de medicamente. Copilul se stingea din viață pe zi ce trece. Femeia s-a rugat din răsputeri, însă rugăciunile nu au fost de folos. Şi atunci ea a început să se roage în felul următor: „Doamne, ajută-l şi dă-mi mie toate bolile copilului”. Astfel, copilul s-a însănătoşit foarte repede. Însă mama copilului s-a îmbolnăvit apoi foarte tare. În cele din urmă, cred că lucrurile s-au încheiat cu bine.

- Nu vă puteți închipui cum mă jigneşte în prezent, - mi-a spus femeia. Uneori parcă ar fi gata să mă omoare. Eu, bineînțeles că-mi dau seama şi de ce.

- Corect, am răspuns eu atunci.

- Cel mai mare ajutor pentru o persoană apropiată este propria curățenie sufletească. Şi dacă dorim ca copilul nostru să fie capabil să iubească şi să ierte şi noi suntem datori să facem acelaşi lucru. Ne putem ruga pentru purificarea sufletului copilului nostru, însă atunci mizeria sufletească a acestuia Va trece în sufletul nostru. Dacă ne chinuie emoțiile copiilor, trebuie să ştim că este vorba despre propriile noastre emoții. Ele au pătruns foarte adânc şi din sufletul nostru au trecut în sufletul copiilor noştri. Şi dacă urmaşii noştri „le păstrează", acestea sunt emoțiile noastre din tinerețe, comportamentul nostru față de părinți, prima dragoste, emoțiile înainte de conceperea copilului, din timpul gravidității etc. Cu cât mai mult ne-am împovărat urmaşii, cu atât mai activ va trebui să lucrăm cu propria persoană.

Schimbarea va presupune mult mai multă perseverență şi dorință de muncă. P De curând am răsfoit notele primite în timpul lecțiilor din anul 2004. Iată una dintre acestea: „în luna aprilie a acestui an, am simțit în sfârşit că încep să mă schimb şi, în paralel cu această schimbare, a început să se îmbunătățească vederea mamei mele. În luna iunie i-a fost stabilit diagnosticul „cancer la stomac", doctorii fiind de acord că mai are de trăit cel mult jumătate de an. Mama mea a început să

citească cărțile dumneavoastră şi să vizioneze videocasetele. Durerile i-au dispărut. Fiului meu i-a revenit pe deplin vederea şi s-a îmbunătățit funcția pancreasului. Şi el se străduieşte să progreseze. El are douăzeci de ani. Din păcate, în ultima lună lucrurile s-au înrăutățit în cazul mamei mele. Are dureri puternice şi practic nu se poate ridica din pat". În acea notă era şi numărul de telefon. Am sunat atunci. Mama acestei femei murise însă. Cauza era ascunsă în nepotul acesteia. Nivelul acestuia de primire a situațiilor traumatizante era foarte scăzut. Băiatul începuse să se maturizeze din punct de vedere sexual; la nivel subtil un proces de purificare fusese declanşat. Gradul de a depăşi umilințele, jignirile şi pierderile viitoare crescuse, dar nu suficient de mult pentru a o salva pe bunica acestuia. Ca regulă generală, ne îmbolnăvim şi murim atunci când apare un pericol de moarte pentru copiii sau nepoții noştri. Şi ajutorul cel mai important atunci, este armonia noastră interioară şi nivelul de educație al sufletelor noastre.

În rugăciunile creştine este adesea cerută sănătatea şi bunăstarea. Este corect acest lucru din punctul dumneavoastră de vedere?

Vă voi povesti două întâmplări auzite de mine.

Iată prima întâmplare. Un călugăr a povestit turiştilor unei mănăstiri ce evenimente l-au determinat să intre la mănăstire. Era soldat în Afganistan. La un moment dat se trezi în punctul cel mai fierbinte al luptei. Se trăgea din toate părțile asupra unității militare din

care făcea parte acest soldat, şi atunci decise să se roage. S-a rugat Domnului să-i fie cruțată viața. „Dacă rămân în viață, voi deveni călugăr” a promis acesta. În acelaşi moment, a simțit dureri puternice în zona stomacului. A fugit la vreo zece metri, iar când s-a întors, nu a mai găsit niciun camarad în viață. Fuseseră cu toții uciși. Doar el rămăsese în viață şi astfel a ajuns la mănăstire.

Cealaltă întâmplare este povestită de către un preot în cadrul unei emisiuni de televiziune. Se afla într-un avion. La un moment dat, avionul pierdu controlul zborului. Toți pasagerii au înțeles atunci că în curând vor muri. Atunci el începu să se roage: „Doamne, te rog salvează-mi viața, dacă voi rămâne în viață voi deveni preot”. Avionul s-a prăbuşit în final şi doar această persoană a supraviețuit. Astfel a devenit preot. A avut apoi destule probleme, însă, probabil, era un mod de a-şi ispăşi anumite păcate.

Să încercăm să înțelegem ce anume s-a întâmplat. De ce ne rugăm să rămânem în viață şi suntem ascultați? În ambele cazuri acest dar a reprezentat un mijloc de a năzui către Dumnezeu, de a mări iubirea Divină în suflet. E clar că în astfel de cazuri este posibilă primirea unui avans. Acordul omului de a se îndrepta către Dumnezeu, tendința de neclintit către iubire au ca efect mult mai multe schimbări decât ani lungi de post, abținere şi rugăciuni învățate pe de rost. Am văzut adesea adevărate vindecări inexplicabile.

Iată de ce cred că cine se îndreaptă către Dumnezeu cu rugămintea de a primi sănătate şi bunăstare, trebuie

să înțeleagă că evenimentul în sine reprezintă doar un mijloc de a mări iubirea în suflet. Sănătatea poate fi dată în avans doar aceluia care-şi va îndrepta apoi toate eforturile către însănătoşirea sufletului. Şi cu cât considerăm bunăstarea fizică şi succesul ca un avans, cu atât mai mult vom avea şansa de a le păstra.

Există în prezent multe şcoli în domeniul magiei. În ziare există multe anunţuri pe tema ghicitului, înlăturarea magiei negre şi alte magii. Cartea lui Harry Potter a avut o popularitate enormă. Cum putem explica acest fenomen?

Aşa cum afirma Hegel, „tot ceea ce este real, este raţional şi tot ceea ce este raţional, este real". Cu alte cuvinte în spatele fiecărui eveniment real, întrucât există în realitate, există un caracter firesc şi o logică superioară. O persoană credincioasă ar spune că magia din prezent reprezintă de fapt decăderea morală - şi are dreptate. Aprecierea situaţiei în categoria de „bun" sau „rău" este valabilă pentru intervale scurte de timp. Intervalele mari de timp presupun înţelegerea legilor ca o reuniune de momente pozitive şi negative. Repet acest lucru, pentru ca cititorul să poată înţelege: poveştile despre lupta dintre forţele răului şi cele ale binelui au luat sfârşit.

Să încercăm să înţelegem această situaţie, neluând în considerare interesul de moment. Să începem de pe departe. Sunt adesea întrebat dacă semnele, simbolurile şi numele poartă în sine o anumită informaţie. Răspund afirmativ la această întrebare. Iată de ce cel mai bine este

să botezăm copiii cu nume de sfinți. O dată cu numele ne conectăm la câmpul informațional al sursei. Am citit nu demult, ceva în legătură cu amiralul Nahimov. Căpitan de vas de excepție, învingător în numeroase bătălii pe mare, a primit ordinul de a scufunda propriul vapor pentru a împiedica drumul escadrilei duşmane în golful de la Sevastopol. După această întâmplare nu a mai avut dorința de a trăi şi în curând a fost ucis în luptă. S-a dovedit că toate vapoarele botezate cu numele acestui amiral şi în ziua de astăzi suferă accidente, se scufundă sau au nevoie de reparații urgente. Pur şi simplu mistică, am putea afirma, însă dacă ne gândim, este vorba despre respectarea legilor Universului.

„La început a fost Cuvântul" - se spune în Biblie. La baza tuturor proceselor materiale stau procesele energetice. Substanța reprezintă energie structurată. La baza tuturor proceselor energetice stau procesele timpului. La baza acestora stau procesele informaționale. Informația, care din exterior pare incomparabil mai slabă în comparație cu procesele energetice şi fizice, stă la baza tuturor evenimentelor din Univers. Informația superioară este înscrisă în sentimentul iubirii Divine.

Iată la ce mă gândesc în ultimul timp: este posibil ca steagul unui stat să influențeze energia unei țări? S-a dovedit că se poate. Energia steagului rusesc este foarte bună. Mai degrabă conținutul său energetic. La fel de bine arată steagul spaniol. Chiar şi imaginile de pe bancnotele de hârtie pot influența evenimentele unei țări.

O pacientă din New York m-a sunat de curând, întrebându-mă:

- Aţi citit mesajul din spatele bancnotei dolarului?

- Bineînţeles că l-am citit, am răspuns eu. Acolo scrie în engleză: „Noi avem încredere în Dumnezeu”.

Credincioşii cred în Dumnezeu, în timp ce păgânii au doar încredere. O schimbare nesemnificativă a conţinutului informaţional - şi importanţa esenţei umane creşte în mod brusc.

- Poate acest fapt să influenţeze câmpul energetic al acestei ţări şi evenimentele sale? - m-a întrebat femeia.

- Bineînţeles că da, - am răspuns eu.

- Îmi puteţi spune, faptul că Lenin este înmormântat în Piaţa Roşie, influenţează cumva Rusia?

- Bineînţeles că da.

Apoi femeia a cerut sa-i explic mai pe larg aceste lucruri.

Să amintim mai întâi care este sensul mumificării. Conform vechilor concepţii, în cealaltă lume trebuie să purtăm cu sine toate cele necesare. Dacă în religiile mondiale informaţia şi sufletul definesc compoziţia fizică şi sunt prioritare, în religiile păgâne este invers, interesele corpului sunt adesea mult mai importante decât cele ale sufletului. Tendinţe asemănătoare se observă şi în religia protestantă.

Astfel, pentru ca sufletul să se simtă bine în viaţa de după moarte, corpul trebuie să fie bine conservat. Şi cu cât mai bine este realizat acest lucru, cu atât mai bine se va simţi sufletul în viaţa de după moarte. Iată de ce când

era înmormântată o căpetenie de seamă, erau uciși mii de robi, cai, care împreună cu bogății nemăsurate erau depuse în mormântul defunctului. Deci, pe de o parte era asigurat confortul în viața de după moarte, iar pe de altă parte corpul era protejat. Această tradiție a atins apogeul în Egipt. Piramida ce ascundea corpul faraonului este un simbol al acestei credințe de neclintit şi al unei treceri confortabile în lumea de apoi. Bineînțeles că procesele materiale le influențează pe cele spirituale. Concepția oamenilor din vechime că totul este unul şi acelaşi lucru era destul de primitivă. Ei erau convinşi că şi cele mai superioare tendințe ale sufletului pot fi realizate prin mijloace materiale. Aspirația intuitivă către Dumnezeu, cu alte cuvinte eternitatea, au asimilat-o cu faptul că au încercat să realizeze lucruri materiale veşnice.

Socialismul a renunțat oficial la religie, însă de fapt s-a întors la religia păgână. Iată de ce eternitatea conducătorului, a corpului şi a ideilor acestuia a devenit unul dintre aspectele cele mai importante ale culturii ruseşti, şi nu numai a celei ruseşti. În majoritatea țărilor socialiste au început să apară mausolee. Dorința de a eterniza bunurile materiale, precum şi închinarea şi cultul pentru idoli, demonstrează de fapt destrămarea religiei. Este de fapt vorba despre destrămarea sentimentului iubirii şi, în acelaşi timp, a moralității.

Socialismul reprezenta opoziția proceselor păgâne care aveau loc în Europa de Vest. Creştinismul a început să cunoască o criză destul de serioasă încă din timpul Renaşterii. Să ne amintim tablourile lui Giorgione şi

Rafaelo - aspectul spiritual este reprezentat clar mult mai puternic decât cel material. Treptat, în pictură tot mai puternic sunt evidențiate sentimentele şi sfera materială, iar în cazul lui Rubens observăm naturi moarte, mari cantități de mâncare şi de corpuri goale de femei. Obiceiurile morale au de asemenea de suferit. În epoca Renaşterii desfrâul înfloreşte în cele mai diferite forme, nu numai pe plan fizic - iau avânt ocultismul şi magia.

Inchiziția apare ca o încercare de a opri acest proces. Reuşeşte însă prin metode cumplite şi barbare. Cu toate acestea, cultul pentru bani, hrană şi plăceri sexuale înlocuieşte treptat orientarea către Dumnezeu, care devine tot mai superficială şi capătă statutul de datină. Socialismul preferă păgânismul ascuns sub semnul ateismului, contra păgânismului ascuns sub masca creştinismului. Această păgânătate are calitatea sa spirituală şi anume: conştiință colectivă, proprietatea comună de stat, gândirea strategică. Moralitatea şi idealurile sunt puse mult mai presus decât interesele materiale şi în această privință socialismul, privit ca un sistem păgân este mai progresiv decât păgânătatea europeană. Oamenii au trecut de la închinarea în fața Creatorului la închinarea în fața lucrurilor materiale şi spirituale. Păstrând exterior credința în Dumnezeu, catolicismul s-a orientat către sfera materială, iar ortodoxismul către cea spirituală.

Însă oricât de înalt ar fi nivelul de dezvoltare al păgânismului, esența sa de consum va rămâne mereu la fel de puternică. Se spune că: „Ce este permis lui Jupiter

nu este permis boului". Explicația constă în faptul că unei persoane superioare îi este permis şi poate avea tot ceea ce unei persoane slabe şi needucate nu-i este permis. Dacă însă această persoană superioară se comportă ca un animal, se va îmbolnăvi şi în consecință va muri mult mai repede.

Dacă a fost cunoscută realitatea Divină şi se încearcă renunțarea la aceasta, la iubire, întoarcerea la nerespectarea legilor Divine, aceste acțiuni vor fi repede oprite de sus. În Vechiul Testament este evidențiată foarte bine această idee. De aceea socialismul, la fel ca şi civilizația occidentală, a fost sortit eşecului. În prezent în Piața Roşie, în centrul capitalei se află Mausoleul, continuându-se astfel închinarea în fața bunăstării materiale eterne. Şi aceasta influențează bineînțeles câmpul energetic al țării. Noi detestăm bogătaşii, cei care se roagă pentru bunăstarea proprie şi în fiecare secundă creăm în suflet persoane asemănătoare, amintindu-ne de Piața Roşie de la Moscova şi de Mausoleu. Încă o dată voi aminti de simbolistică. Am ignorat mereu semnul infinitului. Dacă în Univers există un sfârşit al timpului şi tot ceea ce există în Univers este limitat de o anumită cantitate de timp, în natură nu poate exista infinit. Această concluzie vine de la sine, întrucât această noțiune de infinit presupune nu numai nelimitarea spațiului, dar şi a timpului. Deci ar fi mult mai clar dacă am afirma că: există infinit atât timp cât există Universul. Atunci ce semnificație are semnul infinitului? În prezent eu cred următorul lucru: semnul infinitului reprezintă

uniunea a două cercuri. Am ajuns la concluzia că timpul este reprezentat de către un cerc. Timpul iese printr-un punct, se curbează şi se întoarce în acelaşi punct. Urmarea devine cauză, iar cauza devine efect. În acelaşi timp am ajuns la concluzia că timpul se scurge în două direcții opuse. Pe plan exterior, fizic, se scurge din trecut spre viitor, iar pe un plan mai subtil, dinspre viitor spre trecut. Deci semnul infinitului nu este ceea ce noi ne închipuim. Este doar un model al timpului, ca o mărime fundamentală a Universului. Dacă-l aplicăm în viața de zi cu zi, putem afirma că fiecare proces de dezvoltare, deci fiecare tendință către viitor, este însoțit de un proces degenerativ, întoarcerea viitorului către trecut. Dezvoltarea este imposibilă fără degenerare. În India, se spunea în trecut că: „Toată lumea materială este rezultatul degenerării lumii spirituale". În copilărie concepția mea despre viață se schimba aproape zilnic. Viteza cu care apăreau noile idei şi cu care se condensa informația, era foarte mare. Cu mirare am descoperit că şi cea mai de seamă informație poată fi transmisă prin câteva cuvinte sau chiar printr-un cuvânt. Şi dacă nu se realizează condensarea informației, aceasta înseamnă că informația nu este de calitate. Învățăturile superioare pot fi ascunse nu în nenumărate volume de filozofie, ci doar într-o frază a unei persoane care a cunoscut adevărul. La douăzeci de ani eu însumi am descoperit cât de condensată este informația din Biblie şi am înțeles cât de nesemnificativă este filozofia rusă.

Regizorul trebuie să moară în actor. Sămânța trebuie să moară în arbore. Religia moare în ştiință. Ştiința moare împreună cu civilizația dacă nu se uneşte cu religia. Ce reprezintă de fapt religia? Este sămânța în care este ascuns viitorul. Ce reprezintă ştiința şi civilizația? Este arborele care a crescut din sămânța. Ambele sunt sortite pieirii. Însă dacă arborele supraviețuieşte, pentru a crea noi fructe şi semințe va trebui să moară, iar ceea ce va rămâne vor fi vlăstarele. M-am gândit de ce socialismul a trebuit să dispară înaintea civilizației occidentale. Apoi mi-am spus: „Ce legătură are aici socialismul? Şi înainte de socialism în Rusia au avut loc procese la fel de complexe". M-am interesat mereu de problema apariției şi a dispariției unei civilizații. Consider că există doar un exemplu: Sodoma şi Gomora. În sute de mii de ani au dispărut multe civilizații de pe pământ, însă nu ştim nimic despre dispariția acestor. Legătura dintre semnificația informațional-morală şi dispariția unei anumite culturi este exprimată pentru prima dată prin exemplul acestor două orașe. Nu cred că există altă analogie. Mi-a devenit clar dintr-o dată că propria mea țară a trecut printr-un proces asemănător. Acesta a fost descris de către Mihail Lermontov, un poet proroc. Nuvela acestuia „Eroul timpului nostru" reprezintă o povestire presimțire, este poemul dispariției civilizației. „Din cauza înmulțirii lucrurilor fără de lege, iubirea se va stinge în multe persoane" se spunea acum două mii de ani. Şi în ultimele două sute de ani ruşii au început să piardă sentimentul dragostei în realitate. Eroul principal al lui

Lermontov, Peciorin, este o persoană care nu poate iubi. El simte această cruzime şi se chinuie, chiar dacă în exterior pare a nu avea niciun fel de probleme. În urmă cu mult timp, am citit descrierea unei femei care putea observa aura din jurul corpului omenesc. În funcție de culorile aurei, putea defini sănătatea persoanei respective, caracterul şi sentimentele de moment. Odată se afla într-un magazin universal şi a hotărât să coboare cu liftul. S-au deschis uşile, oamenii au început să intre. Ea era ultima. A făcut primul pas, dar apoi s-a oprit - oamenii din lift nu aveau aură. Zâmbeau, vorbeau, o priveau, aşteptând să intre şi ea, dar nu aveau aură. Conştiința îi spunea să intre, dar sufletul protesta. Nu a reuşit să învingă impulsul interior şi a renunțat să intre. Cineva i-a făcut semn cu ochiul, o altă persoană cu mâna, invitând-o să intre, şi a înaintat iar spre lift, însă uşile s-au închis. Liftul a început să coboare, însă, după numai câteva secunde, s-a prăbuşit. Mecanismele s-au dereglat şi astfel, toți cei din lift au murit.

Aşa că Peciorin putea vedea cu siguranță persoanele care nu aveau aură. Şi nu doar unul sau doi, ci absolut toți din jurul acestuia. La începutul secolului al XIX-lea, vedea oameni morți care zâmbeau, râdeau şi comunicau între ei. Era o societate fără viitor. Ceea ce reprezenta esența vieții, energia iubirii dispăruse fără nicio explicație din sufletele acestora. Atunci a încercat să-i aducă la viață, făcându-i să sufere, însă acest proces ajunsese prea departe. Să ne amintim de subiectul operei. De eroul principal se îndrăgosteşte o prințesă care este adesea

umilită şi făcută să sufere. De cine se îndrăgosteşte de fapt prințesa? De acela care o ajută să simtă de fapt Divinitatea. Când îi pare rău pentru cineva, are loc un consum, o dăruire de energie, de căldură şi griji, cu alte cuvinte se manifestă astfel iubirea. Atunci când este umilită, când este nevoită să se supună altcuiva, are loc o desprindere de planul omenesc, ceea ce determină un avânt şi mai mare către dragoste. Tânăra prințesă se îndrăgosteşte mai întâi de Gruşniţki, apoi de Peciorin, însă eroul principal are sentimentul că ea nu poate iubi cu adevărat. Iubirea acesteia există doar în condițiile când este sustrasă de la fericirea omenească şi când este nevoită să dăruiască astfel iubire. Sufletul acestuia poate salva doar acea femeie care poate iubi cu adevărat, constant, indiferent de situație. Este un nivel cu totul nou de comunicare cu Creatorul. Peciorin se simte nefericit, cu toate că femeia este îndrăgostită de el. Nici această femeie nu are aură. Nici chiar Peciorin nu are aură.

În Noul Testament este descrisă următoarea întâmplare, şi anume cum cineva vine la Isus cu dorința de a-l urma oriunde. Are doar o dorință: înainte de toate să-şi poată înmormânta tatăl. „Permite morților să-şi îngroape morții" a răspuns atunci Isus. Oamenii care erau în jurul lui Isus nu aveau aură cu siguranță. Doar 30-40 de ani mai târziu, Ierusalimul a fost distrus de pe fața pământului şi toți cei ce se aflau acolo au fost nimiciți. A pierit de fapt o civilizație. Evreii au fost răspândiți în lumea întreagă. Câteva mii de ani înainte, în Vechiul Testament, Dumnezeu se adresează poporului

lui Israel, spunând că vor fi împrăştiaţi pe tot pământul dacă nu respectă poruncile de bază. Ce s-a întâmplat de fapt cu Israel? Ce porunci nu au respectat evreii? Despre acest subiect se pot spune multe lucruri.

Eroul timpului nostru nu este de fapt Peciorin, ci Lermontov. Orice persoană talentată accentuează tendinţele din societate, inclusiv tendinţa decăderii. Şi dacă gradul de uniune cu Dumnezeu este mai puternic, când singur ia contact cu valul autodistrugerii, salvându-şi sufletul, el salvează întreaga civilizaţie. Se pare că un mecanism asemănător s-a declanşat acum două mii de ani. Isus a simţit apropierea sfârşitului şi posibila dispariţie a civilizaţiei. Cred că nu' întâmplător a fost denumit Salvatorul. Era greu de crezut că societatea se afla atât de aproape de sfârşit. Poporul se ruga şi postea. Preoţii respectau ritualurile. Făceau fapte de binefacere, însă dezastrul era deja aproape. O situaţie asemănătoare a observat şi Lermontov. Simţea că-i moare sufletul şi atunci şi-a căutat singur moartea.

Am auzit că Lermontov a fost foarte crud în copilărie. Cred că tragedia acestuia nu are legătură cu caracterul sau cu educaţia acestuia.

Cu cât o persoană este mai învăţată, cu atât este mai mare teritoriul care-l educă. El a fost educat de către societate, nu de către familie. Şi această societate l-a ucis, distrugându-i sufletul. Şi-a detestat sufletul şi nu a mai dorit să trăiască. Mai târziu mulţi au prezis decăderea imperiului rus. Era inevitabil şi aşa s-a şi întâmplat. Deci nu socialismul a fost cauza.

Să încercăm să analizăm timpul înainte de evenimentele descrise de Lermontov. Cu siguranță, primul impuls a apărut în timpul domniei lui Petru I. Înainte de Petru, Biserica Ortodoxă existase mai mult sau mai puțin în mod independent. În timp ce a trăit şi a învățat în Olanda, Petru a făcut cunoştință cu civilizația evreilor şi a decis să accelereze procesul de dezvoltare al Rusiei. Singurul obstacol a fost Biserica. A început cu schimbarea aspectului exterior, interzicând bărbile şi mustățile. Era un lucru greu de acceptat, însă nu era periculos pentru suflet. Mustățile şi barba distrug dorințele, nu permit să se mănânce repede, înlesnind astfel involuntar curățenia interioară. Pentru ca economia să poată ieşi învingătoare, să devină prioritatea de bază a statului, Petru a trebuit să subordoneze Biserica, să devină parte din structura de stat. A înlăturat taina spovedaniei. Preoții erau datori să informeze despre orice informație periculoasă auzită de la credincioşi cu privire la siguranța statului. Religia a devenit un instrument de stat şi, prin urmare, s-au întărit tendințele păgâne. Procesul degradării spirituale şi tendința către bunăstarea materială s-a dezvoltat cu o mai mare viteză decât în Europa.

Mult timp nu am înțeles un lucru straniu. După revoluția din 1905, statul putea fi salvat doar într-un fel: ținând în frâu teroriştii şi dând pământul țăranilor. Fără nicio reformă în societate ar fi izbucnit iar o răscoală. Stolipin introduce tribunalul militar pentru că sistemul de justiție lent şi greoi nu funcționa absolut deloc, când

era vorba de terorişti. În câțiva ani terorismul a dispărut. Trebuia acum să se pună bazele clasei fermierilor. Parlamentul de stat supranumit „Duma” era însă împotrivă în mod categoric. Acesta beneficia de toate privilegiile sale, care erau mai importante se pare decât destinul țării. Stolipin a făcut tot posibilul - a aranjat ca țarul să dea o perioadă de concediu Parlamentului „Duma” şi a cerut ca în acest timp să se voteze o lege care să salveze economia Rusiei. „Duma” a intrat în concediu pe 1 septembrie 1911 şi exact în această zi Stolipin a fost ucis de către un terorist. A urmat apoi revoluția în Rusia.

Este bine sau rău că Rusia nu a reuşit să creeze această proprietate fermieră? Nu putem spune că este nici bine, nici rău - este legal. Procesul degradării spirituale exprimat fiind prin închinarea către bogăție, ar fi transformat repede Rusia în cel mai bogat stat din Europa şi din lume. Ar fi depăşit toate țările din punct de vedere al dezvoltării, ceea ce ar fi accentuat sfârşitul civilizației contemporane. Iată de ce soarta a îndreptat Rusia către socialism. De ce Stolipin nu a reuşit să salveze Rusia? Probabil pentru că o economie dezvoltată ar fi distrus complet spiritualitatea întregii țări.

Comunismul este de fapt reacția împotriva slăbirii tot mai mari a creştinismului. O încercare de a se pune față în față spiritualitatea şi principiile pe de o parte, şi materialismul mereu învingător, pe de altă parte. Încercare total nereuşită. Societatea se stingea lent sub presiunea bunăstării materiale. Şi era normal chiar şi păgânismul cel mai primitiv să se dezvolte şi să-şi

întărească poziţiile. Şi dacă înainte omul îşi manifesta dorinţa proprie în sfera materială, teritoriul sufletului lăsându-l lui Dumnezeu, care crea armonie, în prezent omul încearcă să subordoneze dorinţei sale întreaga lume şi se amestecă în activităţi în care prioritatea de bază trebuie să fie dorinţa Divină.

Celula nu trebuie să conducă omul. Doar celulele canceroase încearcă acest lucru. Ştiinţa contemporană începe de fapt să se preocupe de ocultism. Prin intermediul noilor tehnologii se implică în ceea ce numeam înainte suflet - în aparatul genetic, în celule, în cele mai adânci emoţii ale omului. Psihologia modernă foloseşte tot mai mult metodele magiei. Dacă aveţi nişte probleme, scrieţi-le pe hârtie, ardeţi-le şi astfel vor dispărea. Pe vremuri, când femeile îşi alegeau bărbaţii, aveau încredere în voia Domnului şi în sentimentul dragostei din suflet. Dacă nu exista iubire în suflet, ascultau de dorinţa părinţilor. În prezent femeia contează doar pe ea însăşi. Dacă are nevoie de cineva, merge la ghicitoare şi face magii. Însă nu se gândeşte la faptul că dorinţele acesteia nu numai că nu corespund iubirii, dar pe viitor vor distruge sentimentul iubirii în sufletul acesteia, precum şi în cel al urmaşilor ei.

Religia şi-a pierdut puterea pentru că nu a reuşit să explice nimic, în timp ce ştiinţa a luat-o pe un drum greşit pentru că nu a reuşit să explice ceea ce este mai important. Noi nici măcar nu putem conştientiza ce urmări catastrofale pentru civilizaţie are încălcarea legilor

iubirii, şi mai ales în sfera sexuală şi a relațiilor personale.

Ce înseamnă magia? Este de fapt folosirea puterilor superioare în scopuri interesate. Şi cu cât forțele pe care le folosim în scopul intereselor noastre meschine sunt mai puternice, cu atât urmările vor fi mai periculoase. Tehnica magiei reprezintă o încălcare gravă a dorinței şi a voinței Divine. Este de fapt triumful omenirii asupra Divinului. Iar o societate ce încurajează asemenea tendințe va avea mereu probleme.

De curând o femeie mi-a pus următoarea întrebare:

- Ce fel de magie ați întâlnit în ultimul timp? Eu am ridicat din umeri:

- Cea mai răspândită magie este magia prin intermediul menstruației.

- Cum aşa?- întrebă femeia.

- Foarte simplu. Femeia pune doar o picătură de sânge în mâncarea sau băutura soțului şi astfel acesta este la dispoziția ei.

- Şi care este mecanismul acestei magii?

- În timpul ciclului se destramă viața viitoare. De aceea pe de o parte femeia simte disconfort, iar pe de altă parte se poate îndeplini lucrul asupra căruia se concentrează. Dacă se roagă în timpul ciclului cu credință în Divinitate, îşi poate salva astfel urmaşii. Însă dacă în timpul ciclului practică sex, copiii acesteia vor fi impotenți, contribuind astfel la distrugerea viitorului şi a sănătății familiei. Nu este întâmplător faptul că iudaismul interzice sexul în timpul menstruației. Activitatea sexuală

desfăşurată în condiţiile existenţei celei mai mici cantităţi de sânge atrage după sine realizarea unei magii asupra bărbatului. Iar în prezent majoritatea femeilor au o activitate sexuală foarte intensă exact în această perioadă, întrucât atunci nu pot rămâne însărcinate. Şi de ce să ne mai mirăm atunci de ce în ultimul timp a crescut considerabil numărul divorţurilor şi în acelaşi timp se nasc atât de mulţi copii bolnavi.

- În timpul perioadei de menstruaţie, la femei este foarte puternică energia subtilă. Însă în acest moment viitorii copii dispar, cu alte cuvinte nivelul energetic al mamei nu îi influenţează. Ce se întâmplă atunci în momentul conceperii?

- În primul rând, energia mamei îi influenţează. În momentul în care corpul are probleme, se produce o concentrare la nivelul sufletului. Cu cât durerile din timpul menstruaţiei sunt mai puternice, cu atât mai multe probleme la nivelul sufletului vor avea copiii femeii respective. Momentul conceperii copilului este de asemenea foarte important.

În religia iudaică există următorul moment: când organismul femeii este pregătit pentru procreare - şi acest lucru se întâmplă de exemplu o săptămână după perioada menstruaţiei —, ea trebuie să renunţe la haine, bijuterii etc. şi să facă o baie mai specială, pe durata căreia să facă anumite rugăciuni. Apa spală stratul exterior de energie, păstrând concentraţia asupra planului Divin. La nivel subtil, aceasta aminteşte de următorul mecanism din natură: moartea unui organism

viu şi aspirația acestuia către Dumnezeu. Aici acest lucru se realizează în mod conştient şi efectul este mult mai puternic.

O cunoştință mi-a povestit următoarea întâmplare. Prietena ei era sterilă şi ea a sfătuit-o „să-şi facă o spălătură". După două luni a venit spunând: „ Nu are efect în cazul meu". „Nu te grăbi, i-a răspuns atunci femeia, trebuie să se facă această procedură cel puțin trei luni la rând". După patru luni prietena ei a rămas într-adevăr însărcinată. Aici nu este vorba despre iudaism, ci despre anumite legi ale Universului. Dacă Newton a descoperit legile atracției gravitaționale, aceasta nu presupune că el este stăpânul acestui fenomen şi că de acest lucru pot beneficia doar urmaşii acestuia. Legile există independent de persoana care le descoperă. Legile iubirii şi ale moralității către Creator, există în paralel cu religia. Cei care au pus bazele religiei au reuşit doar să facă necunoscutul ceva mai clar.

În mod neaşteptat, femeia m-a întrerupt:

- Ați început să vorbiți despre legi. Dar ce înseamnă Steaua lui David?

- Eu cred că aceasta, la fel ca şi monada orientală, reprezintă simbolul Universului, Unitatea şi lupta între cele două contraste, principiul feminin şi cel masculin, ca două curente de timp. Steaua lui David constă din două triunghiuri. Triunghiul cu vârful în jos care reprezintă principiul masculin al începutului, se află în partea de sus, deasupra celui feminin, îndreptându-se către acesta. Triunghiul de jos reprezintă principiul feminin al

începutului; orientat cu vârful în sus, el se ridică deasupra celui masculin, cu alte cuvinte principiul feminin învinge, făcând concesii şi subordonându-se. E adevărat că liniile albastre şi cele albe realizează o concentrare asupra ordinii şi a stabilității, ceea ce la nivel subtil înseamnă concentrarea asupra unui destin fericit. Aceasta este însă o altă temă de discuție.

- Ce se va întâmpla însă cu magicienii contemporani? - m-a întrebat aceasta.

- Vor fi nimiciți.

Arborele civilizației contemporane trebuie să reuşească să producă fructe cu semințe mature. Cu cât mai puternică este o persoană, cu atât mai departe trebuie să vadă. Cu cât mai multă informație mistică primeşte omenirea, cu cât mai adânc pătrunde în esența legilor Universului, cu atât mai repede păgânismul trebuie să se transforme într-o religie superioară a noii generații. Păgânismul doreşte să schimbe ~ întreaga lume, fără însă nicio schimbare din partea acestuia. Adevărata religie are însă un potențial mult mai înalt. Ea explică omului că energia acestuia este destul de mare pentru a se putea schimba, întrucât, în realitate, putem schimba lumea doar dacă ne schimbăm pe noi înşine.

Femeile mă întreabă adesea cum să răspundă comportamentului jignitor şi grosolan al soților. Dacă vă simțiți foarte slabă pe plan interior, apărați-vă pe plan exterior - am răspuns eu. Dacă vă simțiți puternică, diminuați apărarea exterioară şi încercați să vă schimbați pe plan interior. Atunci soțul dumneavoastră va fi nevoit

să se schimbe atât pe plan exterior, cât şi pe plan interior. Şi nu numai soţul, dar şi întreaga lume înconjurătoare.

Am urmărit de curând o emisiune despre tsunami şi cutremure. Un om de ştiinţă vorbea despre faptul că nu trebuie să explicăm mereu aceste fenomene ca fiind mereu strâns legate de factorul uman. Cutremurele au existat cu mult înaintea apariţiei omului, iar procesele tectonice se desfăşoară după propriile lor legi. Are pe deplină dreptate, însă există o anume nuanţă - influenţa informaţiei. Vă voi povesti acum ce am în vedere. În una din cărţile mele am scris despre o întâmplare legată de un funcţionar care administra un teritoriu destul de mare şi răspundea de starea tehnică a clădirilor acestuia. Astfel, pe teritoriul încredinţat acestuia se (întâmplau adesea avarii inexplicabile. Un prieten al acestuia a venit la mine, rugându-mă să stabilim o întâlnire.

- Această persoană a citit cărţile mele? m- am întrebat eu.

- Nu, nici măcar nu a auzit de numele dumneavoastră.

Am ridicat din umeri:

- Ce rost are atunci să merg?

Interlocutorul meu m-a privit atunci în ochi:

- Vă voi răspunde cinstit. Mi-e frică că în curând vor începe să moară şi oameni.

- Bine atunci, - am răspuns eu -, să încercăm.

M-am întâlnit atunci cu acel funcţionar şi i-am descris pe scurt studiile mele.

A zâmbit doar, răspunzându-mi:

- Închipuiți-vă o cale ferată şi niturile care țin şinele de fier. Dumneavoastră vă închipuiți că dacă ne rugăm, niturile nu vor mai rugini şi vor înceta să se mai defecteze.

- Bineînțeles că nu, am răspuns eu. Nitul va fi în stare bună de funcționare pentru timpul pentru care a fost proiectat, să spunem că cinci ani, iar apoi va începe să se defecteze. Însă se poate defecta în momentul trecerii primului vagon al trenului sau câteva secunde după trecerea ultimului vagon. Şi vă rog să mă credeți că urmările vor fi diferite. Este la fel de posibil ca cineva din departamentul de întreținere să verifice zona periculoasă şi situația niturilor şi, în acest caz, nimic să nu se întâmple.

În Cemobâl au fost înlăturate toate cele şase nivele de apărare ale centralei atomice. Niciun terorist nu ar fi fost capabil să facă acest lucru. Întregul sistem de apărare şi control a fost orientat către terorişti şi criminali. Nimeni nu se aştepta că ar fi putut fi implicați proprii funcționari. Dar de ce s-au întâmplat aceste evenimente?

În anul 1985 a început perestroica. Distrugerea conştiinței colective şi victoria gândirii cooperative. Însă gândirea cooperativă este un lucru foarte periculos în cazul unei centrale atomice. Omenirea s-a convins de acest lucru. Însă electrocentrala atomică este o jucărie în comparație cu ceea ce numim suflet. Curând vom vedea unde vom ajunge cu acest mod de gândire cooperativ în această sferă. A fost curios faptul că peste un an am întâlnit acea persoană care m-a condus la acel

funcționar. Cu un an înainte, într-o anumită perioadă avuseseră loc şaizeci de avarii. În acest an, în aceeaşi perioadă de timp - niciuna.

Nu au fost luate niciun fel de măsuri speciale. Colectivul de muncă era acelaşi. Totuşi, ceva se întâmplase. M-a privit zâmbind. Şi eu am zâmbit ca răspuns. Cu siguranță ceva se schimbase. Uneori ne schimbăm puțin comportamentul față de lume, şi lumea îşi schimbă simțitor comportamentul în ceea ce ne priveşte.

Partea a treia

Individ, societate şi politică - cum se face legătura dintre aceste noțiuni? Ce atitudine să avem față de un om politic pe care nu-l agreăm şi, respectiv, față de un astfel de partid politic?

Am auzit odată o comparație la adresa politicii. Avem, de exemplu, o stână de oi şi o haită de lupi. Omul politic este acela care trebuie să promită bunăstare şi unora, şi altora. El trebuie să-i convingă şi pe unii, şi pe alții că o să facă tot posibilul să le apere interesele. Comportamentul cel mai corect al omului politic este acela de a minți pe toată lumea. Aparent, el trebuie să apere oile, dar să permită în acelaşi timp lupilor treptat să le mănânce. În acelaşi timp, este dator să promită lupilor o existență liniştită, iar în paralel să-i distrugă, pentru ca aceştia să nu depăşească norma permisă.

Până în ziua de astăzi nu s-a descoperit o filozofie care să unifice toți locuitorii planetei, iar acest lucru demonstrează faptul că principiile morale şi strategice ale

unei țări depind de interesele acesteia şi că aceasta poate avea un comportament diferit către fiecare țară. Există bineînțeles o convenție mondială şi o părere comună mondială care păstrează originile într-o anume măsură, dar aceasta nu împiedică Statele Unite de exemplu, să-şi realizeze propriile interese.

Fiecare om politic exprimă interesele unei anumite grupări de oameni. Aceste interese sunt condiționate de concepția de viață, caracter şi emoții. O concepție de viață defectuoasă a unei grupări de oameni dă naştere unor oameni politici precum Hitler, Mussolini, Lenin şi Stalin. Este inutil să-i apreciem în funcție de criterii morale, clasificându-i drept sfinți sau incapabili. Prezența acestora a fost necesară.

O țară religioasă, în care religia nu s-a transformat într-o organizație de stat, poate încerca să înlocuiască politica şi moralitatea. În cazul opoziției statului cu o altă religie, toată această moralitate dispare. Statul social încearcă să respecte norme general valabile, dar până în prezent ele acționează doar în măsura în care nu împiedică interesele economice şi politice.

În principiu, statul acționează în acelaşi fel ca oricare altă organizație. Dacă pentru o persoană bunăstarea materială este pe primul loc, iar sufletul, dragostea şi moralitatea pe locul al doilea, o astfel de persoană reprezintă un potențial delincvent. Pentru a-şi realiza interesele materiale, această persoană va fi gata să trădeze, să omoare, să fure şi să mintă. Toate statele contemporane urmăresc înainte de toate scopuri

economice, ceea ce înseamnă că acționează după aceeaşi schemă.

În constituția niciunei țări nu se aminteşte de iubire, de suflet şi de prioritatea acestora asupra bunăstării materiale. De aceea, fiecare om politic, indiferent dacă vrea sau nu, acționează conform teoriei „scopul scuză mijloacele". Şi cu cât scopul este mai mare, cu atât mai cumplite şi lipsite de moralitate vor fi mijloacele atingerii acestuia.

Ceea ce se întâmplă într-o țară, se defineşte nu de către oamenii politici, ci de către nivelul energetic al țării respective şi al locuitorilor acesteia. Oricât ar fi de minunate ideile unui anume om politic, realitatea va corespunde nivelului energetic al țării respective. În ultimii cincisprezece ani, Rusia s-a convins de acest lucru. La început, toți credeau că democrația va salva această țară. Însă un manechin, oricât de mult ar încerca să semene cu o persoană vie, nu va prinde niciodată viață. Esența democrației nu presupune ca poporul să conducă statul, acest lucru fiind aproape imposibil. Puterea trebuie să acționeze în interesele statului şi ale poporului. Trebuie să existe mecanismul legăturii inverse, care să asigure controlul asupra puterii - şi anume un control informațional, politic şi economic. Prin democrație se subînțelege o unitate interioară a tuturor membrilor societății. Acest lucru este imposibil fără un înalt nivel moral. Dacă în societate furtul este la un loc de onoare şi nu este pedepsit, nu are rost să vorbim despre democrație. În asemenea societăți concepția

corectă despre viață, moralitatea şi unitatea apar doar în situații critice, atunci când statul se află la limita existenței sale. Doar atunci partea materială trece pe planul al doilea şi apare sentimentul unității, născut din iubire. Doar atunci pentru o anumită perioadă de timp se formează o 'concepție corectă despre viață în cadrul statului. În acest caz, în locul funcționarilor şi al oamenilor politici corupți, pot veni la putere conducători ce au o gândire corectă. Cred că acest lucru este valabil pentru întreaga lume.

Astfel, fiecare om politic este produsul conjuncturii determinată de concepția de viață, moralitatea, gândurile şi sentimentele poporului, însă, după cum bine ştim, judecarea oricărui om poate duce la probleme de sănătate. Judecarea unui om politic reprezintă un act de agresivitate îndreptat către un grup mare de oameni, ceea ce este şi mai periculos pentru sănătate. Cu o anumită situație ne putem lupta, însă nu trebuie să o judecăm. La nivel subtil fiecare situație este parte integrantă din Univers.

Un cunoscut mi-a povestit de curând un caz incredibil. Prietenul lui a votat pentru unul dintre candidații la postul de preşedinte din Ucraina. Mai târziu însă, a aflat ce fel de metode folosea acest om politic.

- Nemulțumirea mea nu avea margini, povestea alegătorul. Eu am votat pentru o persoană, şi în realitate s-a dovedit a fi cu totul altă persoană. Nu vă voi minți dacă vă spun că l-am judecat câteva zile la rând. Şi dintr-o dată am început să am dureri de dinți. Durerile au

devenit din ce în ce mai puternice. Dinții au început apoi să se clatine. Dacă m-aş fi dus la dentist miar fi scos cu siguranță jumătate. Durerea era atât de puternică, încât nu puteam să mănânc, nici măcar să vorbesc. Am înțeles atunci că situația era catastrofală. Şi am început să mă rog, i-am iertat pe ambii candidați şi m-am străduit să-mi schimb punctul de vedere. Dacă fiecare situație duce către Dumnezeu, înseamnă atunci că voința divină, o logică superioară şi o lege ascunsă există şi în cea mai urâtă faptă. Dacă dispare iubirea către Dumnezeu, apare distrugerea, închipuiți-vă că a dispărut iubirea din Sufletul unei persoane care însă are sănătate de fier şi demnitate - este vorba în acest caz mai degrabă de Frankestein. În linii generale, am iertat şi am acceptat totul. Durerea s-a mărit şi din gingii a curs puroi. După încă câteva zile durerea a încetat, iar după o săptămână mâncam deja pesmeți şi nu mai aveam niciun fel de dureri.

Politica este deci o oglindă a concepției noastre de viață. Rusia este binecunoscută expresia: „Am dorit ca lucrurile să fie mai bune, însă s-au întâmplat ca de obicei". Şi într-adevăr, de ce toate proiectele oamenilor politici ruşi par atât de proaste? Este datorită mentalității. Gândirea cu două sensuri - este vorba despre gândirea cu efect invers. Să presupunem că eu aş dori să realizez un lucru bun. Iată primul antipod. Însă sunt dator în acelaşi timp să-mi imaginez şi neplăcerile şi urmările negative care ar urma realizării dorințelor mele - acesta este al doilea antipod. Durerea şi neplăcerile

ajută ca visul nostru să corespundă realității. Emoția pozitivă trebuie să subînțeleagă şi emoțiile negative care pot să apară.

În Occident există democrație, ceea ce presupune prezența legăturii inverse. Astfel dacă un funcționar a adus prejudicii prin acțiunile sale, acesta va fi oprit de jos - de către presă şi de către părerea societății. În Orient nu există democrație, dar există această legătură inversă. Acolo un funcționar neglijent va fi pedepsit de sus, dacă interesele sale personale vor aduce prejudicii statului. În Occident, munca ieftină a funcționarului se stimulează de către întreaga societate şi de către sistemul de stat care realizează promovarea personalității, controlul de jos, deschiderea informațională. În Orient, funcționarul nepăsător va fi mereu pedepsit de puterile superioare - repede şi efectiv. În Rusia însă, dacă poporul încearcă să controleze funcționarul şi să-l influențeze într-un anume fel, acesta va începe să se comporte ca un despot oriental. Însă, când întrece orice graniță şi când este amenințat chiar de închisoare, acesta se va transforma imediat într-un democrat înfocat căutând să-şi apere cu orice preț drepturile, pretinzând o atitudine îngăduitoare. În prezent, în Rusia nu există legătura inversă nici în maniera orientală, nici în cea occidentală. Funcționarul rus nu este pedepsit. Orice prostie sau crimă ar săvârşi, pedeapsa este minimală. Trebuie să ne gândim la urmările negative, dacă acestea nu vor exista? Bineînțeles că nu. Conducerea defectuoasă a statului de către economiştii şi oamenii politici actuali este determinată

tocmai de acest fel de gândire acceptat astăzi în Rusia. Deputații iau decizii fără ca nici măcar să se gândească la urmări, întreaga imagine este greşită. Toate acestea sunt de fapt doar procese ale realizării şi ale dezvoltării conştiinței noastre.

În urmă cu douăzeci de ani am găsit întâmplător un ziar care conținea un text primit se spunea de la extratereştrii. Am fost mereu rezervat față de aceste lucruri, însă m-a uimit această frază: „Conştiința oamenilor, dacă se dezvoltă incorect, poate deveni periculoasă pentru Univers. Şi dacă omenirea trece de granița periculoasă, vom fi obligați să o distrugem". În ce fel conştiința poate dăuna Universului? Este într-adevăr posibil acest lucru? Conştiința nu este un lucru material, m-am gândit eu. După ani, m-am convins de adevărul acestei fraze bizare. Şi astăzi, când vine la mine o mamă nefericită căreia i-a murit copilul, îi explic de ce doctorii nu au reuşit să-i salveze copilul. Subconştientul acestuia ar fi fost periculos pentru lumea înconjurătoare. Semințe din care ar fi putut creşte fructe foarte periculoase. Orice crimă îşi are originea într-o concepție de viață şi un mod de gândire incorect. Şi dacă sufletul se îmbolnăveşte din cauza acestei concepții incorecte despre viață, durerea şi moartea corpului îl pot salva. Noi nici nu ne putem închipui cât de catastrofale pot fi urmările unei asemenea concepții greşite.

De-a lungul timpului bolile au secerat foarte mulți oameni. Ultimul război mondial a fost o avertizare asupra probabilității distrugerii întregii omeniri. În prezent,

majoritatea bolilor pot fi vindecate. Oamenii au început să trăiască de două ori mai mult. Nu mai există războaie mondiale. Am putea afirma că totul este aproape în regulă. Dar în realitate este afectat mecanismul legăturii inverse. Bolile şi războaiele au servit drept mijloc de purificare al acestei concepții incorecte de viață. Astfel, am putea spune că păcatele ar fi fost oarecum „spălate". A fost un fel de curățenie necesară. Acum nu mai există. Înseamnă deci că trebuie să existe o curățenie voluntară, o permanentă dezvoltare a concepției sănătoase de viață sau dacă omenirea uită de iubire şi moralitate, de unificarea ştiinței cu religia, se va declanşa mecanismul purificării condiționate a sufletului - acest lucru va avea loc mai târziu, însă va fi de mare amploare.

Amintesc din nou de unificarea ştiinței cu religia. Religia se ocupă de salvarea şi purificarea sufletului. Însă astăzi lumea se schimbă atât de repede şi conştiința oamenilor este atât de dezvoltată, încât religia nu reuşeşte să salveze sufletele. Dezvoltarea intensă a corpului şi a conştiinței a luat-o puțin înaintea dezvoltării sufletului. În ultimii două mii de ani progresul tehnic a înregistrat o dezvoltare incredibilă, progresul moral fiind practic inexistent. Dacă ştiința şi religia nu se unifică, progresul tehnic ne va deforma iremediabil modul de gândire şi ne va ucide sufletele

În timpul lecțiilor am vorbit despre faptul că din anul 2000 nivelul energetic al omenirii nu va mai fi în concordanță cu cel al Pământului. Nivelul energetic reprezintă de fapt emoțiile, conştiința şi concepția despre

viață. Am încercat să înțeleg în ultimul timp ce se întâmplă în ziua de astăzi. Nivelul de energie al omenirii nu numai că nu corespunde nivelului de energie al planetei, ci a devenit chiar mult mai agresiv. În momentul de față, această agresivitate depăşeşte granița periculoasă de două ori. Aş vrea ca diagnosticul meu să fie greşit, însă chiar dacă am doar parțial dreptate, în cel mai scurt timp ne putem aştepta la surprize foarte neplăcute din partea planetei noastre. Cred că acestea ne vor ajuta să gândim corect pe viitor.

Vă propun acum textul unui mic articol. Aş vrea să aflu părerea dumneavoastră în această privinţă.

„Problema credinței este de natură nu numai spirituală, ci şi economică. Cu cât o națiune este mai religioasă, cu atât este mai bogată. La această concluzie originală au ajuns cercetătorii Băncii Federale de rezervă din Saint Louis, comparând raporturile ONU privind dezvoltarea omenirii în timpul anului 2003, de asemenea raportul organizației Transparency International în legătură cu corupția mondială şi expunerile Word Values Survey, dedicate valorilor spirituale ale oamenilor din lumea întreagă. Astfel, 71 la sută din cetățenii Statelor Unite ale Americii, stat care se află pe unul din primele locuri în lume din punct de vedere al venitului pe cap de locuitor, sunt ferm convinşi de existența iadului. Aceleaşi convingeri se pot observa şi în cazul a 53 la sută din populația Irlandei (aceştia având aproape aceleaşi venituri ca şi în cazul Americii). Credința în existența iadului duce la diminuarea corupției şi creşterea

bunăstării materiale a națiunii - este ceea ce consideră autorii articolului. Cu alte cuvinte, este mai de perspectivă din punct de vedere economic să fim evlavioşi, decât contrarul. Bogăția este echivalentă cu plăcerea obținută ca urmare a unui comportament exemplar.

Nu există îndoială că este vorba despre un punct de vedere simpatic, cu toate că este ceva cam nesigur. Materialiştii convinşi preferă să caute răspunsuri pentru a explica nivelul bunăstării nu în Biblie, ci în nivelul de dezvoltare al relațiilor de piață, comerciale, al democrației, şi în special al sistemului de justiție. Ca regulă generală, funcționarii se abțin de la corupție nu atât din cauza faptului că vor plăti în viața de apoi, ci datorită inevitabilității de a scăpa nepedepsiți în prezent.

În ceea ce priveşte proporția persoanelor religioase, am putea da „vina" mai degrabă pe tradiția istorică. În Japonia de exemplu, proporția ateiştilor nu este mai mică decât în Rusia, însă nivelul bunăstării este mult mai ridicat, iar corupția mult mai redusă.

Între altele, în timpul Imperiului Rusesc care avea frică de Dumnezeu, corupția înflorise din plin.

Avea dreptate ironicul Niccolo Machiavelli când spunea că vrea să ajungă în infern, nu în paradis. Astfel, acolo se va putea bucura de compania unei societăți formate din regi şi papi, în timp ce paradisul va fi populat doar de „săraci, călugări şi apostoli..."

- Eu cred că noțiunea de „civilizație" este imposibilă fără noțiunea de „cultură". Fără cultură şi civilizație poate

exista doar o societate primară. Cu cât nivelul de civilizație şi nivelul de dezvoltare tehnică este mai mare, cu atât mai periculoasă pentru societate este absența culturii şi a moralității. Civilizația este automobilul, iar cultura, moralitatea şi religia sunt reprezentate prin şoferul acestui automobil. În prezent, cel mai periculos fenomen constă în distanțarea dintre progresul tehnic şi valorile morale. Toate religiile din lume afirmă că furtul este un păcat. Toți cunoaştem expresia: „Banii nemunciți corup". Să ne punem întrebarea „De ce?" Ce se întâmplă în acest caz cu omul şi cu sufletul acestuia?

În America s-au făcut studii care au arătat că toți cei care au câştigat la loterie au avut o soartă nefericită. De ce? Probabil din următoarea cauză: munca şi câştigul banilor necesari omului pentru existență îl îndeamnă la un consum, la o dăruire de energie. Cu cât volumul acestei energii este mai mare, cu atât iubirea din suflet a persoanei respective, precum şi aspirația către Dumnezeu este mai mare. Dacă omul nu lucrează, ci doar primeşte bani, sufletul acestuia încetează să mai dăruiască energie. Se declanşează un proces degenerativ al sufletului, apoi al destinului. Banii nelucrați ucid pentru că distrug potențialul energetic al omului.

Sunt adesea întrebat dacă onanismul este dăunător? În Vechiul Testament se spune că Dumnezeu l-a certat pe Onan pentru acest păcat.

Aici este vorba despre aceeaşi problemă - a obține plăcere cât se poate de repede, fără niciun consum de energie - nu este nevoie în acest caz de dragoste,

comunicare şi flirt. Prin urmare, dacă suntem atraşi de acest lucru, în primul rând energia animală nu se va mai transforma în energie umană, ceea ce influențează negativ sufletul, iar în al doilea rând nivelul general al energiei noastre va scădea, pentru că aceasta nu ne va mai fi necesară.

Am citit de curând un articol conform căruia persoanele veşnic nemulțumite şi supărăcioase trăiesc mai puțin şi se îmbolnăvesc mai repede. De ce? Dacă o persoană este veşnic nemulțumită de o situație dată, în acest caz ea nu va mai consuma energie pentru schimbarea şi depăşirea acestei situații. Cu cât mai mult această persoană îşi limitează încercările de a rezolva noi sarcini, deci îşi limitează energia, cu atât mai mult se diminuează potențialul acesteia, ceea ce duce la scăderea imunității şi la evoluția negativă a destinului.

Când sunt întrebat cum se poate obține un serviciu bun şi ce trebuie făcut pentru a avea succes, răspund mereu în mod simplu: obişnuiți-vă să dați mult mai mult decât primiți. Nu faceți legătura dintre efortul, energia şi dragostea investite în muncă şi nivelul salariului. Salariul trebuie să fie mereu mai mic în comparație cu munca depusă. Orice entuziast dintr-un anume domeniu este de fapt o persoană pentru care căutarea şi dăruirea energiei sunt mult mai importante decât primirea salariului. Sunt cunoscute de toată lumea cele zece porunci expuse în Vechiul Testament. Dacă ne gândim bine, toate acestea sunt direcționate către întărirea unității cu Dumnezeu,

iar acest lucru înseamnă creşterea iubirii în suflet şi o mare dăruire de energie.

Cine aspiră la ceea ce-i este străin? Cui îi este lene să-şi câştige singur existența? Cine invidiază? Cine este gata pe plan interior doar să primească, nu să creeze singur. De ce trebuie să ne respectăm părinții? Respectul presupune înainte de toate grijă. De ce trebuie să ne odihnim o zi pe săptămână? Pentru a nu ataşa energia investită de lucrurile materiale, ceea ce duce la degradație. Noi ne îndreptăm energia către lucrurile pe care le gândim şi la care aspirăm. Şi când aspirăm către Dumnezeu, uităm de corpul nostru şi, în acest moment, sufletul primeşte energie. Cine este pregătit să realizeze un act de curaj, îl săvârşeşte permanent în subconştient. Cine este dispus să fure, fură permanent în subconştientul acestuia. Şi dacă comportamentul nostru este îndreptat către consum şi furt, se diminuează automat dăruirea de energie şi se stopează dezvoltarea şi creația. În Occident respectul pentru proprietatea străină, privată, confirmată de principiile iudaice şi creştine, a permis o bună dezvoltare a economiei. Religia iudaică formulează clar legi care respectă chiar şi robii şi necesitatea ca aceştia să fie eliberați după o anume perioadă de timp. Aceste legi au limitat de asemenea fenomenul de consum.

De ce ucid oamenii? Este aceeaşi cauză - consumul. Consumatorul este robul propriilor dorințe. Pentru a îndeplini aceste dorințe, el este dispus să fure, să mintă şi să omoare. Legile iudaice presupun moarte pentru

uciderea unei alte persoane. Pedeapsa trebuie să fie adecvată şi inevitabilă. Dacă pedeapsa este mai mică în comparație cu crima săvârşită, se vor încuraja astfel noi crime. Cunoaşterea acestor legi trebuie să fie clară în fiecare secundă în subconştientul omului: nu ucide, nu fura, nu invidia, ai grijă de ceilalți. Astfel, în fiecare secundă dorințele primare se transformă în dorințe omeneşti şi Dumnezeieşti.

Rusia a luat-o pe drumul cel drept mult mai târziu. Țin în mâini un citat în care este vorba despre o listă a legilor lui Iaroslav Mâdri, intitulate „Adevărul rusesc". Iată un fragment: „Dacă cineva omoară o femeie şi dacă pentru acest lucru este vinovat bărbatul acesteia - acesta datorează douăzeci de griveni, iar dacă cineva ucide un servitor sau un rob - doisprezece. Pentru vătămarea corporală sau a bărbiei - doisprezece griveni".

A existat totuşi o oarecare responsabilitate, însă, după cum observăm, în Rusia problema înăbuşirii dorințelor se rezolva mult mai uşor. În iudaism şi în religia creştină se vorbeşte despre respect şi iubire pentru o altă persoană. În urmă cu trei mii cinci sute de ani, după trecerea unei anume perioade de timp, evreii îşi eliberau robii. În urmă cu o sută cincizeci de ani, în Rusia exista încă robia sub formă de iobăgie, iar robii nu erau niciodată eliberați. Legea nu prevedea acest lucru. Imaginați-vă acum o persoană care respectă nouă din cele zece porunci, însă care doreşte permanent să fure şi realizează acest lucru. Credeți că va reuşi să respecte

celelalte nouă porunci? Poate că doar formal, dar nu şi real.

Dacă o persoană îl slăveşte pe Dumnezeu de nouă ori şi doar o dată îl blesteamă şi renunță la Dumnezeu, nu este posibil ca acea persoană să cunoască împărăția Domnului. Dacă o persoană a iertat doar nouă, însă nu a reuşit să o ierte şi pe a zecea, atunci acea persoană nu a învățat să ierte cu adevărat. Pe vremea când Rusia era condusă de țar, credința creştină era asociată mai mult cu îndeplinirea formală a datinilor şi a ritualurilor. Religia însă trebuie să se ocupe înainte de toate de iubire şi moralitate, şi mai puțin de politică şi economie. Dacă religia a învățat pe cineva că iubirea către Dumnezeu reprezintă adevărata fericire, dacă l-a învățat să nu invidieze, să nu fure, să iubească şi să aibă grijă de ceilalți, o astfel de persoană nu va putea fura, trăda sau minți - nivelul acesteia de energie nu îi va permite să o facă.

În Japonia nivelul moral a fost mereu foarte ridicat. Respectul către cei mai în vârstă, abținerea de la anumite dorințe, munca permanentă - toate acestea au fost necesare pentru a putea supraviețui în situații grele. Nu religia este cea care împiedică o persoană să fure, ci iubirea şi obiceiul acesteia să dăruiască energie. Religia ajută să simțim această iubire, ajută să se formuleze corect acele noțiuni morale care reprezintă de fapt legile Universului.

În primii ani ai puterii sovietice, religia a fost distrusă în Rusia, însă a fost întărit sentimentul unității. Exista

un scop comun care unea popoarele. Exista şi un cod moral, cu toate că era greşit. Exista şi o ideologie care interzicea furtul. Au trecut câteva decenii şi oamenii s-au convins că nu este posibil şi real comunismul. Simțul unității a dispărut, codexul moral s-a dovedit a fi neîntemeiat. Şi a început să se fure în proporții uriaşe. Închisorile se umpluseră, însă oamenii continuau să fure. Şi nici cele mai serioase pedepse nu au reuşit să oprească acest proces.

Să ne închipuim un funcționar. Interesele personale şi cele ale familiei vor fi mereu mai importante pentru acesta decât interesele statului. Aceasta înseamnă că din start este capabil de corupție şi să aducă prejudicii intereselor de stat, realizând prioritar propriile interese. Care este concluzia? în primul rând: să recunoaştem şi să acceptăm dreptul cu privire la prioritatea intereselor personale. În al doilea rând: să fie pus în asemenea condiții în care interesele sale personale să nu poată să aducă daune intereselor de stat. Ce este necesar pentru realizarea acestor lucruri? Un sistem corect de stimulare şi încurajare, dar şi de pedepsire. Funcționarul trebuie să ştie că neglijența sa, trădarea sau o crimă reală vor duce inevitabil la o pedeapsă adecvată. Acest lucru este posibil printr-un control strict şi permanent, lipsa posibilității de a nu fi aplicată pedeapsa. În afară de aceste lucruri, bineînțeles că funcționarul trebuie să primească un salariu corespunzător.

Mi se pare că sunt necesari doar trei factori pentru ca un funcționar să lucreze corect: primul factor - un

sistem adecvat şi inevitabil de pedepsire; al doilea factor - un sistem de plată corespunzător; al treilea factor - prezența unei asemenea tehnologii în stat care să unifice toți oamenii, să dezvolte concepția de viață religioasă şi bazele morale. Moralitatea presupune în acelaşi timp un sistem de stimulare, dar şi de pedepsire. Dacă funcționarul lucrează pentru salvarea statului şi eforturile sale sunt mult mai mari decât salariul pe care-l primeşte, îşi va salva astfel sufletul, precum şi pe cel al urmaşilor.

În afară de sistemul de stimulare şi pedepsire, mai există încă un moment important - eu îl numesc efectul vilei părăsite. Dacă într-o vilă nu vine nimeni, treptat vila va fi jefuită. Socialismul nu este un sistem economic efectiv, determinând oamenii să fure. Dacă un stat are ideologia, cultura şi moralitatea nedezvoltate, o economie ineficientă, într-un astfel de stat se va fura mereu. Cu cât un stat este mai slab dezvoltat, cu atât funcționarul se va concentra asupra intereselor sale personale şi, prin urmare, cu atât mai uşor vor fi săvârşite infracțiuni. Acum în Rusia nu există ideologie. Lipseşte de asemenea moralitatea, în Rusia funcționează doar o economie normală. Statul nu propune funcționarului contemporan puncte de repere morale. Statul nu asigură funcționarilor responsabili un salariu normal. De asemenea nu există încă un sistem corect şi inevitabil de pedepsire. Funcționarului îi rămâne deci un singur lucru: să-şi rezolve problemele personale folosind fotoliul de stat.

Aş vrea să-i explic cititorului de ce mă ocup atât de des de probleme economice şi politice. Este foarte simplu. Condamnarea activă şi permanentă a unor grupe mari de oameni duce la boli grave. Jignirile şi insultele din societate sunt mult mai adânci în subconştient decât cele care vin din partea vecinului. Iată de ce încerc să demonstrez că în economie şi în politică din punct de vedere superior nu există vinovați. Insuficiența iubirii, gândirea şi concepția de viață nedezvoltate creează acele probleme pe care noi încercăm să le rezolvăm căutând vinovați. Iar vinovații reprezintă mereu un prilej de ură, judecare şi refuz de iubire. Poate că sunt naiv şi nu mă pricep la politică şi la economie, dar dacă cititorul ar reuşi să treacă peste judecarea societății sau a funcționarilor, cred că ar fi un pas uriaş înainte în ceea ce priveşte purificarea sufletului şi dezvoltarea unei concepții corecte de viață, şi tocmai acest lucru este necesar pentru crearea unei societăți armonioase.

După ce am citit prima şi a doua dumneavoastră carte, am început să lucrez după această metodă. Mi s-a schimbat caracterul, concepţia despre viaţă şi ca urmare, întreaga viaţă.

În cazul meu, relaţiile cu bărbaţii au fost mereu complicate. Nu exista reciprocitate, cu toate că aveam mereu mulţi admiratori. În prezent am lângă mine un om drag, care mă iubeşte. Însă situaţia noastră este foarte complicată. În ce fel să lucrez asupra propriei persoane, pentru a rezolva această

situaţie? Nu am probleme cu sănătatea. Aş vrea mult să am o familie, un soţ iubitor şi copii. Am vreo şansă?

În cărţile dumneavoastră se întâlnesc cuvintele „extratereştrii" şi „fiinţe nepământene", însă nu trebuie în mod serios să vorbim despre aceştia, să credem că există, şi în acelaşi timp să credem în Dumnezeu. Putem crede în Dumnezeu sau în extratereştrii, dar nu în ambele în acelaşi timp. Nu vi se pare că există o neconcordanţă?

Vă mulţumesc pentru tot ceea ce faceţi.

Când va avea loc primul contact oficial cu extratereştrii? Ar fi interesant de ştiut modul în care este organizată civilizaţia acestora.

Trebuie să credem în Dumnezeu. Nu trebuie să credem în extratereştrii, putem accepta doar faptul că ei există. În principiu, pentru furnici şi noi suntem extratereştrii, şi, prin urmare, lumea nu a decăzut. Existența altor civilizații nu contrazice niciuna dintre religiile mondiale, la fel ca faptul că Pământul este rotund şi că există şi alte planete. Cu toate că în Evul Mediu Biserica a reacționat agresiv la astfel de afirmații.

Voi cita versete din Cartea „Bătălia" (Vechiul Testament): „Când oamenii au început să se înmulțească pe pământ şi când s-au născut fiice, atunci fiii Domnului văzând că fiicele oamenilor sunt frumoase, au început să se căsătorească cu acestea, fiecare cu cine şi-a ales....S-au ivit atunci pe Pământ uriaşi, în special din timpul când fiii Domnului au început să umble cu fiicele pământene şi să aibă copii împreună: erau oamenii puternici şi

renumiți ai Antichității". Majoritatea cercetătorilor sunt convinşi că aici este vorba despre extratereştrii. De curând o femeie a venit la consultație. Mi-a arătat fotografii curioase pe care soțul acesteia le adusese din Australia. Erau desene pe stânci vechi de câteva mii de ani, făcute de aborigeni.

- Ați vrea să-mi explicați despre ce este vorba şi ce semnificație au aceste desene? - a întrebat femeia.- Dar dumneavoastră ce credeți, despre ce desen este vorba? - am întrebat-o eu.

- Cu siguranță este vorba despre un anume obicei. Iată aici este o femeie cu mâinile şi picioarele desfăcute. Cu siguranță este un act de autostimulare, pentru că în zona organelor genitale se vede un organ sexual bărbătesc. În jurul acesteia sunt oameni care participă la acest ritual. Probabil este un ritual păgân de închinare către sex şi către femeie ca simbol al fertilității.

- Este o explicație foarte logică, - am afirmat eu, - acceptabilă. Conştiința noastră însă funcționează doar cu imagini cunoscute de noi şi ne ajută să ne formăm imaginea cunoscută despre lume construită pe baza bine-cunoscutelor stereotipuri şi este posibil ca aceasta să nu corespundă realității. Ştiți de ce conştiința refuză tot ceea ce este necunoscut pentru noi? De ce pentru lucrurile necunoscute, pentru adaptarea acestora la conştiința noastră, pentru decodarea lor este nevoie de un consum atât de mare de energie? Dacă o anumită perioadă de timp nu se realizează o explicație clară a acestor enigme, pierderile de energie pot fi atât de mari, încât ne putem

pierde mințile. De aceea, în numele propriei supraviețuiri, conştiința refuză şi uită tot ceea ce îi este necunoscut. Astfel se explică faptul că ştiința de-a lungul a câteva sute de ani neagă fapte reale, ce rămân astfel necunoscute oamenilor de ştiință.

Spre deosebire de conştient, subconştientul este mult mai flexibil. Undeva adânc în subconştient este înscrisă informația cu privire la întreaga Lume, la trecutul, prezentul şi viitorul acesteia - acolo suntem una cu Dumnezeu. În straturile superioare ale subconştientului cantitatea informației este mult mai mare decât cea cuprinsă în conştient, aici fiind limitată de către fiziologia corpului. Voi încerca acum să decuplez conştientul şi să primesc informația doar din subconştient. Sa vedem în ce măsură vor corespunde lucrurile. Este posibil să nu fie vorba despre o femeie, ci despre un animal.

Primesc informația: da, este vorba totuşi despre o femeie. Şi ființele bizare din jurul acesteia sunt de asemenea femei. Forma bizară a capetelor acestor ființe, motiv pentru care seamănă atât de mult cu extratereştrii, se datorează părului pieptănat într-un fel special. Iar ființele din apropierea femeilor sunt bărbați. Toți aceştia observă un anume eveniment. Şi acest eveniment are legătură cu această femeie. Nu este vorba despre autostimulare pentru că mâinile acesteia sunt deschise. Cel care participă la acest act sexual nu se vede pentru că actul sexual a fost ascuns de ochii omeneşti. Aproape de ea se află un bărbat cu două antene pe cap. Şi el participă cu siguranță la acest ritual bizar. Cu toate că

este posibil ca acesta să fie femeie, nu bărbat - voi vedea imediat. Bizar. Ființa cu cele două antene pe cap nu este nici bărbat, nici femeie. Informația primită atestă faptul că nu este vorba despre un locuitor pământean. Mă concentrez şi reuşesc să descifrez emoțiile autorului desenului. Totul se clarifică. Aici este redată informația cu privire la modul în care fiii cerului, extratereştrii, răpeau femei pământene pentru a le aduce înapoi însărcinate. Mai târziu aceste evenimente au început să se sărbătorească ca evenimente rituale.

- Şi de ce tocmai în Australia? - a întrebat femeia.

- Continentul este îndepărtat, - am răspuns eu. - Contactele excesiv de dese ar fi putut să distrugă conştiința şi să ducă la dispariția locuitorilor pământeni.

- În prezent de ce nu mai există aceste ființe?

Ridic atunci din umeri:

- Pentru că altfel am muri cu toții. Contacte există, însă acestea sunt realizate pe ascuns. Închipuiți-vă următoarea situație: timp de o săptămână adunați într-o cană apă, picătură cu picătură. Nu există în alt loc apă. Aveți deja o jumătate de cană de apă şi sunteți fericiți că veți putea să beți. Şi pe neaşteptate, observați un lac cu apă limpede ca cristalul, foarte gustoasă. Ştiți ce sentimente se vor ivi atunci? Sentimentul inutilității pentru tot ceea ce ați făcut în timpul săptămânii. Când va apărea acest sentiment de inutilitate a acțiunilor şi a existenței dumneavoastră, se va declanşa şi va acționa activ programul de autodistrugere. Vă puteți închipui acum ce s-ar întâmpla dacă asemenea emoții ar cuprinde

întreaga omenire. Un contact năvalnic ar pune în pericol viața întregii omeniri. Noi trebuie însă să fim pregătiți pentru acesta, pentru că mai devreme sau mai târziu va avea loc. Presupun că din această cauză informația secretă apare tot mai des pe micul ecran.

Am vizionat nu demult o emisiune interesantă la televizor despre zborul americanilor pe lună. Au fost observate acolo numeroase obiecte zburătoare şi acesta nu este un lucru nou. Ceea ce a fost o noutate era faptul că locuitorilor pământeni le-a fost interzis să mai zboare pe lună. Din spusele astronautului american aflăm următoarele lucruri: „Acesta nu este teritoriul vostru. Deocamdată locul vostru nu este aici". Astfel, americanii au renunțat la programul de cunoaştere a lunii, care ar fi fost destul de primitoare din punct de vedere al perspectivelor şi au fost nevoiți să înceapă descoperirea planetei Marte.

A doua întrebare era: „Când va avea loc un contact oficial?" Comunicarea directă doar cu mâna, piciorul sau urechea unui om este imposibilă. Ce comunicare ar putea avea loc cu cineva care se află în stare de inconştiență?

Comunicarea poate avea loc doar în condițiile când persoana se trezeşte la realitate, când se simte ca un organism întreg, alcătuit din mâini, picioare, urechi etc. În prezent, întreaga omenire se află în stare de inconştiență. Aceasta este divizată în țări şi state care se află în concurență şi se iau la întrecere. Pe plan subtil omenirea a început să se unifice în urmă cu treizeci de ani. Când nivelul unității va atinge nivelul trezirii

conştiinţei omeneşti, atunci un contact dozat în mod atent va determina nu moartea, ci dezvoltarea.

Contactele cu extratereştrii nu m-au interesau niciodată personal, întrucât sunt cam leneş, ştiu că imediat voi înceta să lucrez dacă observ un nivel mai înalt. În informaţia primită, cel mai adesea se repetă următorul lucru: în afară de planeta noastră, sufletele oamenilor se nasc pe încă două planete în Galaxia noastră. Am înţeles că omul trebuie să se nască şi pe alte planete, şi în alte lumi, pentru a se uni cu Universul şi cu Dumnezeu. Pentru ca sufletul să nu se anchilozeze, este nevoie ca periodic să se schimbe condiţiile existenţei acestuia, prin mărirea amplitudinii. Este un proces normal de dezvoltare şi cunoaştere. Nu ştiu dacă extratereştrii au religie, dar sunt convins că aceştia cred în Creator, în existenţa Lui. Şi pentru aceştia, încălcarea legilor iubirii şi a moralităţii supreme este un lucru la fel de periculos ca şi pentru noi. Cred că viaţa în Univers există încă din momentul apariţiei acestuia, iar formele conştiente de viaţă ale acestei lumi au apărut aproximativ în acelaşi timp cu o mică diferenţă - să spunem acum câteva zeci de milioane de ani. Pentru a vorbi de contactul cu alte civilizaţii, noi înşine trebuie să supravieţuim şi să ne formăm ca fiinţe normale. Pentru a ajunge la a douăzecea treaptă, mai întâi trebuie să o urcăm pe prima. În această etapă urcarea primei trepte în cazul nostru se dovedeşte a fi un lucru destul de greu.

Când practică antrenamente autogene, oamenii se concentrează asupra sănătăţii (nu asupra iubirii către Dumnezeu) şi se însănătoşesc. De ce?

Mă rog după metoda dumneavoastră şi în acelaşi timp încerc să mă conving că sunt sănătoasă. Nu este o contradicţie?

Prin autosugestionare o persoană îşi închipuie că este sănătoasă şi se însănătoşeşte. Care este mecanismul acestui fenomen?

Ceea ce noi numim antrenament autogen sau autosugestie, în Orient era cunoscut de mii de ani şi se numea concentrare. Ceea ce gândim, lucrurile la care aspirăm, şi ceea ce dorim, ne determină să dăruim energie. Cu cât este mai mare concentrarea, adică ataşamentul de scopuri, gândurile şi sentimentele îndreptate către un anume obiect, cu atât mai multă energie îi trimitem. Prin intermediul conştientului şi subconştientului creăm un model al lumii înconjurătoare şi astfel, permanent consumăm energie pentru întreținerea acestuia. Acest proces aminteşte de apariția şi dezvoltarea Universului.

Vă mai amintiți cum este descrisă în Vechiul Testament minunea mersului pe apă? Isus Hristos mergea pe apă în fața apostolilor. Apostolul Petru, spre deosebire de ceilalți, vedea în Isus Divinitatea. „Porunceşte-mi să vin la tine pe apă” a spus acesta. A ieşit din barcă şi a mers pe apă precum Isus. Apoi s-a speriat de vântul puternic şi a început să se scufunde. Atunci Isus l-a dojenit: „Puțin credinciosule, de ce te-ai îndoit?”

Ce este această frică, îndoială şi necredință? Aici este vorba despre oprirea energiei, ceea ce înseamnă distrugerea imaginii despre lume.

Yoghinii afirmă că un cuvânt repetat de milioane de ori se transformă în obiect, cu alte cuvinte în timpul repetiției, norul de gânduri se umple de energie şi devine material. Toate acestea corespund legilor Universului. Iubirea se transformă în informație, informația în energie, energia în materie. Cu cât mai înaltă este energia sufletească a omului, cu cât este mai mare, cu atât mai repede se realizează dorințele acestuia, în cazul unei dăruiri foarte intense de energie, transformarea se poate produce practic instantaneu. Şi atunci devine posibilă materializarea obiectelor, schimbarea structurii acestora. Amintiți-vă cum Hristos a transformat apa în vin. Şi felul în care credința puternică poate mişca munții. El a spus aceste lucruri ucenicilor. Credința exclude îndoiala, frica, tristețea, neîncrederea în sine, în fiecare secundă subconştientul nostru decide: să dăruim sau nu energie pentru un anumit scop. Şi dacă nu există o piedică, energia curge ca un şuvoi puternic schimbând lumea înconjurătoare.

De acest fapt este legat şi fenomenul neexplicat nici până în prezent de către ştiință - hipnoza. Conştientul omului se deconectează împreună cu toate temerile, îndoielile şi neîncrederea în sine. Încep să se producă minuni. Posibilitățile cresc de zeci de ori. Ne putem scufunda mâna în apă fierbinte, fără să suferim nicio durere. Şi invers, putem vărsa pe mână apă rece, dar

dacă suntem hipnotizaţi şi credem că este fierbinte, vor apărea semnele arsurii. Cu cât mai adânc pătrunde în subconştient încrederea în ceva anume, cu atât mai mult procesul imaginar se materializează.

În Biblie se spune că omul este creat după chipul şi imaginea Domnului. Această afirmaţie poate fi interpretată superficial şi formal şi atunci în conştientul nostru apare imaginea unui bătrân pleşuv cu barbă mare, care stă pe un nor. Creatorul a creat Universul şi continuă neîncetat să-l creeze. Acelaşi lucru realizează şi omul, fără ca măcar să conştientizeze acest fenomen. La nivel material, de suprafaţă, acest proces este microscopic, însă este de fapt subordonat aceloraşi legi.

Întrucât conştientul omului occidental este foarte ataşat de nivelul material, de suprafaţă, energia acestuia spirituală, fină, este mai slabă şi prin urmare, procesul transformării spiritului în materie este mai puţin aparent. Informaţia se transformă în materie, apoi destul de lent în substanţă. În cazul oamenilor religioşi, acest lucru se întâmplă mult mai des, pentru că religia activează potenţialul spiritual al omului. Iată de ce în cazul acestora se întâmplă mult mai des minuni.

De curând în medicină a început să se vorbească de efectul placebo. Un pacient primeşte de exemplu o pastilă ce reprezintă de fapt cretă obişnuită, este convins că este vorba de un medicament eficient şi, într- adevăr, pacientul se însănătoşeşte. Medicina rusă a obţinut un succes incredibil în acest domeniu. Dacă credem în ceea ce publică ziarele, şaizeci la sută dintre medicamentele

vândute în Rusia sunt false, cu alte cuvinte nu sunt medicamente. Cred că trebuie să vorbim separat despre aceste „realizări”.

Am auzit de curând următoarea întâmplare.

Un bărbat avea cancer la plămâni. L-a rugat pe fiul său să-i aducă dintr-un loc sfânt o cruce. Fiul acestuia nu a reuşit să ajungă în acel loc şi prin urmare i-a cumpărat o cruciuliță obişnuită. După o lună tatăl acestuia s-a vindecat complet.

În principiu, autosugestia este o metodă de a se folosi experiența credinței religioase. Între altele, optimismul are aceleaşi origini. Cel care zâmbeşte adesea, are încredere în sine, nu se îndoieşte de succes, nu încetează niciodată să obțină ceea ce doreşte, reuşeşte să realizeze multe lucruri în viață. Totul pare a fi simplu. Nu trebuie să fim pesimişti. Nu trebuie să ne fie frică sau să ne îndoim de nimic. Trebuie să avem încredere în propria persoană şi să nu ne îndoim de posibilitățile noastre. Este atunci necesară credința în Dumnezeu? Dacă aş putea prin concentrarea credinței în propriile forțe să obțin o sănătate deplină, să- mi îndeplinesc toate dorințele, să schimb lumea care mă înconjoară, nu aş mai avea nevoie de nimic.

În ultimul timp au apărut diverse metode de însănătoşire bazate pe aceleaşi principii. Trebuie să zâmbim mereu, să nu ne îndoim de nimic, să nu rămânem în acelaşi loc, să mergem mereu înainte, să credem în faptul că putem depăşi orice boală, şi să obținem uşor rezultate uimitoare. Îmi amintesc o

întâmplare de acum douăzeci de ani. În timpul primăverii făcusem baie în lacul Ladoj. Apa era înghețată, însă nu ştiu de ce, nu-mi era frig. În ziua următoare am avut dureri de cap. Aşa cum nu mai avusesem niciodată. Am înțeles că făcusem probabil meningită. Şi mi-am spus atunci: nu trebuie să mă îmbolnăvesc şi să mor, eu am copii şi nu am cui să-i las, mâine trebuie să fiu sănătos. Eram întins, mă uitam fix într-un anume punct şi mă gândeam doar la însănătoşire. În ziua următoare toate durerile îmi dispăruseră, nu mai aveam nimic. Ce reprezintă voința puternică? Este vorba despre priceperea ca într- un anume moment toate gândurile şi dorințele să se subordoneze unui scop. Este vorba despre păstrarea dorinței după ce a dispărut primul impuls constrângător. Deci voința reprezintă priceperea de a concentra energia şi de a o conserva mai mult timp. Apare însă întrebarea: „Dacă de mii de ani omenirea ştie cât sunt de sănătoase credința, optimismul şi curajul, de ce în prezent lumea este plină de oameni care se îndoiesc, se tem şi sunt pesimişti? De ce asemenea metode de vindecare au apărut în urmă cu mii de ani, iar acum au dispărut fără urmă?" Am găsit explicația foarte uşor.

M-a sunat o femeie şi m-a rugat să-i stabilesc un diagnostic. Fusese la un curs de vindecare unde aflase despre rolul miraculos al voinței, al optimismului şi al zâmbetului permanent. Vederea i se îmbunătățise simțitor, şi starea de spirit în general. Ceva însă o îngrijora. Când i-am analizat câmpul, lucrurile au devenit clare. Câmpul acesteia arăta destul de bine, însă urmaşii

acesteia până la a şaptea generație aveau mici şanse de supraviețuire. Am scris deja despre faptul că urmaşii de gradul trei sau patru influențează sănătatea noastră pare că există posibilitatea de a influența nu numai societatea în care trăim, ci şi urmaşii noştrii chiar după a patra viitoare generație.

Mai devreme aş fi caracterizat situația acestei femei în felul următor: ea a transferat problemele sale asupra urmaşilor. Acum aş completa acest tablou astfel: cu ajutorul anumitor tehnici a folosit energia urmaşilor şi s-a vindecat. În principiu se poate folosi această energie nu numai pentru sine, ci şi pentru copii, când este luată de la viitorii nepoți şi strănepoți. Şi dacă găsiți un vindecător care a reuşit să folosească energia societății sau pe cea a întregii omeniri, să folosească rezerva comună, atunci toată lumea într-o anume perioadă de timp va deveni sănătoasă, în cazul acestui gen de vindecare, omul nu va trăi mult timp.

De ce Hristos a vorbit de credință, de lipsa fricii şi a îndoielii? De ce au spus apostolii: „Bucurați-vă mereu...cel care se teme va avea probleme cu iubirea. Când zâmbim şi râdem, dăruim energie şi acest lucru vindecă. Este binecunoscută întâmplarea tânărului, care bolnav de cancer, s-a vindecat cumpărându-şi şi vizionând casete cu filme de comedie.

Şi totuşi bucuria şi optimismul vindecă sau ucid? Şi de ce dăruirea de energie vindecă? Să ne gândim logic. Dacă toată energia Universului provine din iubire şi vine de la Creator, rezultă că atunci când dăruim energie,

aspirăm inconştient către dragoste şi către Dumnezeu. Acest lucru vindecă sufletul şi corpul şi ne permite să schimbăm lumea. Dacă slăbeşte însă concentrarea noastră asupra iubirii către Dumnezeu, vom primi energie nu de la iubirea Divină, ci vom începe să folosim energia urmaşilor noştri din viitor. Salvându-ne corpul, vom ucide sufletul. Concluzia este următoarea: fără teamă, vesel şi niciodată trist poate fi doar cel care crede cu adevărat în Dumnezeu, cel în cazul căruia sentimentul iubirii nu depinde de pierderi sau câştiguri, de plăcere sau durere, cel al cărui sentiment este permanent şi roditor. Dacă credința reală în Dumnezeu este înlocuită doar cu ritualuri şi cu păstrarea exterioară a legilor, atunci dezamăgirea, fiica, şi neîncrederea în sine apar ca un mecanism de apărare împotriva sărăcirii sufletului. Şi atunci pesimistul şi leneşul supraviețuieşte, în timp ce ateistul care lucrează fără măsură va fi sortit pieirii.

Am citit de curând un articol despre un academician sovietic, unul dintre creatorii bombei atomice. A suferit o comoție cerebrală, apoi pe a doua, iar la cincizeci şi şapte de ani a murit. Fără credință în Dumnezeu, fără concentrarea asupra sentimentului iubirii, nu putem lucra sub presiune mult timp. Supraîncărcările exterioare, fizice, nu sunt atât de periculoase. Supraîncărcarea fizică a corpului este mai complexă - corpul însuşi reuşeşte să lucreze ca un mecanism de apărare. Nervii, supraîncărcarea energetică sunt în defavoarea sufletului - iubirea se manifestă în acest caz ca un pârâiaş, şi peste ani se ajunge la distrugerea

destinului, la boală şi moarte. O soartă asemănătoare au avut mulți cercetători sovietici. Ei mureau nu numai de boli. Ceea ce numim concentrare sau autosugestie nu este greu de realizat, este o practică folositoare numai în condițiile unei aspirații permanente către iubire şi Dumnezeu, în condițiile în care iubirea are prioritate maximă. Credința în sine devine periculoasă şi distrugătoare pentru suflet dacă dispare sentimentul iubirii.

Iată de ce apostolul Pavel spunea: „Dacă am darul prorocirii, dacă cunosc toate tainele, dacă am toate cunoştințele şi credința astfel încât să pot muta munții din loc, dar nu am iubire, atunci nimic nu am şi sunt un nimeni".

În Biblie se vorbeşte despre faptul că femeile nu au voie să poarte haine bărbăteşti. Să înțelegem acest lucru textual?

Am vizionat de curând emisiunea „în lumea animalelor". Era vorba despre peştii tropicali. Tatăl înoată de obicei mereu pe lângă cei mici pentru a-i proteja, însoțit şi de câteva femele. Masculul este mai mare, mai agresiv, gata să moară, apărându-şi haremul. Dacă însă acesta moare, una dintre femele îi ia locul, se transformă în mascul, îşi schimbă aspectul exterior şi comportamentul. Îmi aduc aminte ce mirat am fost când un diagnostic a demonstrat faptul că atât femeile, cât şi bărbații sunt alcătuiți din cele două principii de bază, iar diferența dintre aceste două principii - cel femeiesc şi cel bărbătesc - este doar de câteva procente. Diferența între

principiul originar femeiesc şi cel bărbătesc este necesară dezvoltării, evoluției, pentru că aceasta este orientarea spre cele două curente ale timpului. Principiul masculin se orientează către spiritualitate, rațiune, iar cel feminin - către sfera materială, sentimentală. Bărbatul, în cazul societății materiale, fizice şi psihologice a fost mereu mai protejat decât femeia. În acelaşi timp el trebuia să fie mereu gata să moară pentru a-şi apăra familia şi urmaşii. Femeia a fost dintotdeauna mai slabă, umilită, realizându-şi dorințele nu prin agresivitate, putere şi presiune, ci prin supunere, suflet bun şi iubire. Cu cât mai proeminente erau aceste calități, atât în cazul bărbatului, cât şi al femeii, cu cât bărbatul era mai priceput şi mai spiritual şi cu cât femeia era mai sensibilă, mai blândă şi mai gingaşă, cu atât mai armonioşi erau copiii.

Acum este momentul unificării contrastelor. Dacă însă iubirea şi energia nu este suficientă, acestea nu se contopesc, îşi păstrează individualitatea doar amestecându-se. Femeia se ocupă tot mai mult de afaceri şi politică, dobândind tot mai multe trăsături bărbăteşti. În țările occidentale, în prezent femeia este protejată mai mult decât bărbatul. Ea are încredere în sine. Se simte mereu stăpână pe situație. Astfel, şi bărbatul devine cu totul diferit. Acesta dezvoltă cu uşurință calități feminine, rămânând doar o singură diferență față de femeie - aceea că nu poate da naştere copiilor.

Fusta purtată de femeie dă sentimentul de neapărare, de slăbiciune. Pantalonii însă, invers, dau

sentimentul protecției, siguranței şi certitudinii. Dacă în sufletul femeii există puțină dragoste, dacă depinde mult de factori exteriori, pantalonul o face mai bărbătoasă. Şi invers, hainele ce atrag din punct de vedere sexual, care pun în evidență grația feminină şi trezesc sexualitatea, în mod subconştient reduc femeia la originea sa primară, apropiată de animalitate, iar apoi devenim martorii sterilității şi a copiilor bolnavi.

Hainele trebuie să fie comode, însă comoditatea fizică nu trebuie să fie în defavoarea celei spirituale. Am fost să schiez nu de mult timp, în Alpi. Seara am fost la saună, acolo fiind şi un bazin cu apă minerală. Cine dorea să intre în saună trebuia să se dezbrace gol. Am fost oprit la intrare, fiind avertizat că trebuie să mă dezbrac. Explicația era simplă: costumul de baie ud putea crea neplăceri în timpul saunei. Confortul fizic, asigurarea necesităților corpului erau puse pe primul loc. Interesele morale şi sufleteşti nu preocupau se pare pe nimeni. Doar o rusoaică a refuzat să se dezbrace. „Eu sunt credincioasă, ortodoxă, a explicat ea în germană, şi nu mă voi dezbrăca". Cu greu i-au dat drumul.

Sunt întrebat adesea: „Nudismul este un lucru bun sau rău? Goliciunea este un lucru natural, animalele nu se îmbracă, nu-i aşa?" Am încercat să aflu ce se întâmplă în cazul unui nudist. S-a demonstrat că rezultatul nu este cel aşteptat. Da, animalele nu au chiloți şi sutiene, ele au însă alt sistem de protejare. Sentimentul sexual apare în cazul acestora doar o dată pe an, pentru împerechere şi continuarea speciei. Omul poate avea astfel de raporturi

în mod permanent, ceea ce înseamnă că în cea mai mare parte a timpului el trebuie să-şi țină sub control pornirile sexuale; în caz contrar îşi poate pierde energia spirituală, putând degenera spre regnul animal. Oricât de natural şi liniştit s-ar comporta nudistul, în subconştientul acestuia, la vederea unui corp dezbrăcat apare instinctul sexual, ceea ce determină un consum de energie interioară strategică. Această practică poate duce deci la impotență, homosexualism şi sterilitate.

Orice îmbrăcăminte ar putea fi adecvată şi frumoasă pentru o femeie, cu condiția ca aceasta să accentueze feminitatea, să ajute la transformarea sexualității acesteia în iubire. Nu trebuie să uităm acest lucru.

Citesc studiile dumneavoastră de zece ani. Care este rolul principal al omului cu privire la sentimentul iubirii Divine: trebuie acest sentiment păstrat sau simțit? Trebuie să fie mărit sau acumulat? Pentru mine acestea sunt patru puncte de vedere diferite.

Iubirea este doar emoţie sau o formă specială de energie care există independent de emoţiile omului?

Putem presupune faptul că iubirea Divină este iubirea omenească, însă de o mai mare valoare calitativă, la un nivel mult mai subtil, nivel pe care noi nu-l putem atinge niciodată? Dacă există această posibilitate, putem privi atunci sentimentul iubirii ca un mijloc, nu ca un scop? Şi ce se întâmplă atunci?

Atunci când sentimentul iubirii ne atinge sufletul, sarcina noastră principală este de a-l simți din nou. Dacă sufletul nu cunoaşte încă acest sentiment, el trebuie să

facă totul pentru a-l cunoaşte. Şi pentru aceasta, trebuie să învățăm să iertăm, să ne abținem, să avem grijă unii de alții, să acceptăm lumea aşa cum este, să evităm ceea ce dăunează sufletului nostru. Când începeți să simțiți acest sentiment adesea, trebuie să învățați să-l păstrați şi să-l simțiți cât mai des. Când veți învăța să nu ucideți sentimentul iubirii, să nu-l negați, va apărea dorința să se dezvolte tot mai mult. Când acesta devine stabil, echilibrat, de mare amploare, trebuie împărtăşit. Este vorba despre acelaşi lucru de fapt, în faze diferite. Trebuie mereu să împărtăşim sentimentul iubirii, grija şi energia. Către Dumnezeu putem mereu îndrepta gânduri de iubire şi oricât de multe ar fi acestea, se vor întoarce mereu înapoi. Dăruirea de iubire şi energie în viața cea de toate zilele, se defineşte în funcție de cât de puternic este contactul nostru cu Dumnezeu, cât este de independentă iubirea noastră, capacitatea acesteia de a fi mereu prezentă.

- Dincolo de timp, iubirea este un sentiment Divin. La începutul timpului iubirea reprezintă informație. Devine apoi energie, care dă naştere materiei. Emoția este legată înainte de toate de timp. În ea este înscrisă informație, energie, materia originară. Toate emoțiile omului se reduc la întreținerea şi continuarea vieții. Ele sunt legate de procese temporare. Timpul se compensează în cazul sentimentului iubirii. Cu cât acest sentiment este mai puternic, cu cât depinde mai puțin de lumea înconjurătoare, cu atât mai mult sunt compensate în acesta timpul, spațiul, materia şi energia. În iubirea

Divină, întregul Univers este condensat într-un singur punct, şi acolo nu există diferență între materie, spațiu, energie, timp şi informație.

Dezvoltarea fiecărei ființe vii reprezintă dezvoltarea priceperii sale de a iubi, ceea ce-l apropie de fapt de iubirea Divină absolută. Universul se naşte din Dumnezeu, aspiră la Dumnezeu şi se întoarce la Dumnezeu.

- În iubirea omenească există mereu iubire Divină, ea nu se manifestă însă, este adânc ascunsă. Iubirea omenească depinde de spațiu, timp, de lumea înconjurătoare. Este legată de continuarea speciei, deci are anumite raporturi cu domeniul sexual şi cu viața. De aceea este posibil să ne legăm de aspectele sale de suprafață. Toate religiile recunosc acest fapt. În „Bagavat-Gita" de exemplu, se aminteşte faptul că pot fi rupte toate verigile, dar cele care ne leagă de copii, soție, familie se rup cel mai greu. Întrucât omul este un animal şi va rămâne mereu astfel, pentru că poartă cu sine informația nu numai despre apariția vieții planetei şi Universului, ci şi a Universului însuşi, până nu se va reîntoarce la Dumnezeu, va fi mereu nevoit să se lupte cu originea sa primară, să o transforme într-un aspect uman, iar apoi Divin.

Cu cât mai mult este dăruită iubirea, cu cât mai puțin aceasta depinde de sfera materială, spirituală şi sentimentală, cu atât mai fericită va fi persoana respectivă. Cu cât mai mult ne contopim cu Creatorul prin intermediul iubirii noastre dezinteresate către

Acesta, fără să aşteptăm şi fără să cerem, cu atât mai uşor ne va fi să transformăm pasiunea, originea noastră primară într-un aspect uman, iar ceea ce primim, în ceea ce dăruim. Apare întrebarea: cum să înțelegem dacă simțim dragoste adevărată sau doar ataşament? .Răspunsul este simplu: cine ştie să iubească, va înțelege. Şi pentru a învăța să iubim, este necesar să concentrăm periodic toată voința, dorințele şi gândurile noastre, toată energia către iubirea pentru Creator. Şi aşa cum se spune în Vechiul Testament, cum se repetă în cel Nou: „Iubeşte-L pe Domnul Dumnezeu din toată inima, cu tot sufletul şi cu toată rațiunea”.

Partea a patra

De ce oamenii sunt interesaţi de filme de acţiune sau de suspans în loc de filme cu personaje pozitive, cinstite şi morale? Eu pun această întrebare şi mă gândesc: aş dori eu oare să văd astfel de filme, cu personaje morale şi pozitive? Cred că nu. Cred că m-aş plictisi. Atmosfera ar fi liniştită, fără niciun fel de probleme. Şi dacă aceste poveşti cu personaje pozitive nu ne atrag, poate că şi Dumnezeu gândeşte la fel? în acest caz, ce fel de oameni ar trebui să fim?

Ştiți unde se află iadul? Credeți că acolo se află cuptoare fierbinți şi tigăi, unde se prăjesc cei vinovați sau, conform mitologiei indiene, credeți că există monştrii care chinuie păcătoşii? Dacă credeți în aceste lucruri, ei bine vă înşelați. Iadul se află în paradis - acolo unde, conform credinței, se îndeplinesc toate dorințele, unde e mereu linişte şi odihnă. Atât timp cât simțim durere, cât există conflicte şi probleme, trebuie să aspirăm către iubire şi către Dumnezeu pentru a le rezolva. Dacă o persoană nu dăruieşte energie, atunci ea nu are nevoie de iubire, înțelepții evrei spuneau: „Este bine să se îmbine învățarea legilor lui Moise cu munca fizică, pentru că ambele ne țin departe de păcate....”

Dacă citim doar cărțile sfinte şi nu lucrăm, apare lenea şi păcatul. În timp ce se ruga, Serafim Sarovski muta neîncetat o grămadă de lemne dintr-un loc în altul. De ce oamenii îşi închipuie totuşi paradisul ca un loc de odihnă? Pentru că dacă nu există în suflet avânt şi iubire,

greutățile fizice şi stresul permanent vor afecta nu numai corpul, dar şi sufletul.

Dacă iubirea nu este suficientă, iar stresul continuă, se declanşează programul de autodistrugere. Am observat acest lucru curios în cazul meu personal: când obosesc foarte mult, nu mai am dorință de viață. Este vorba mai mult de solicitarea nervoasă şi psihică. Iată de ce de obicei visăm la odihnă, fără să conştientizăm că, de fapt, dorim să ne împrospătăm sufletul cu iubire.

Voi repeta că paradisul, conform credințelor universal valabile, este locul unde nu există şi nu pot exista conflicte. În Uniunea Sovietică s-a încercat să se construiască un asemenea rai pe pământ. Pentru aceasta trebuiau distruşi în permanență oamenii care creau aceste conflicte. A fost clar în final că evoluția este imposibilă fără conflicte.

Conflictul pricinuieşte mereu durere şi distrugere, atât corpului, spiritului, cât şi sufletului. Iubirea transformă însă acest conflict în evoluție. Dacă o persoană aspiră doar către iubire şi linişte, alături de aceasta se va ivi mereu cineva care va simți nevoia de agresivitate şi distrugere.

O societate care încearcă să înlăture toate formele sub care se pot ivi aceste conflicte, este destinată pieirii. Conflictul în economie poartă numele de concurență, fără de care dezvoltarea economiei este imposibilă. Economia sovietică, caracterizată de inexistența conflictelor şi în acelaşi timp de inexistența schimbărilor - ceea ce ducea la degenerare - s-a schimbat pe durata reformei

perestroica, devenind o economie caracterizată de o evoluție rapidă şi convingătoare, în care conflictul este din plin prezent.

Acest proces continuă şi în prezent, într-un mod ceva mai civilizat. Când se va înțelege faptul că acest conflict este necesar, fără ca să fie ucisă viața şi iubirea în suflet, abia atunci începe o evoluție normală. Fiecare om şi fiecare societate reprezintă o grupare informațională statornică. Orice structură vitală are o anumită rezervă de energie ce poate fi produsă în timpul existenței. Dacă nu are loc reîmprospătarea cu energie, viața se stinge şi survine moartea. Fiecare informație nouă reprezintă de fapt un conflict. Conflictul este înainte de toate potențial, ceea ce generează energie. Energia distruge şi schimbă structura grupării informaționale.

Unul dintre cele mai importante instrumente ale evoluției societății a fost războiul. Să luăm cazul Rusiei după războiul acesteia cu Napoleon: are loc o erupție a energiei constructive, reformele îşi fac apariția. După terminarea războiului din Crimeea se schimbă legea militară. După revoluția din anul 1905, Stolipin pregăteşte reforma subterană. După primul război mondial, au loc schimbări radicale în societatea rusă. După războiul civil începe perioada supranumită NPE (Noua Politică Economică). După al doilea război mondial încep noile reformele ale lui Hruşciov. Înțelegem cu toții în prezent că un al treilea război mondial ar putea duce la dispariția întregii omeniri. Încercările de a se evita acest nou război, înăbuşind orice conflict, vor produce

explozia sistemului din interior. Terorismul, de exemplu, poate conduce la acest lucru. Gândirea incorectă şi neadecvată care încearcă să se dezvolte fără niciun conflict, generează boli, războaie şi moarte.

Am citit de curând scrisoarea unei femei care întreba supărată de ce majoritatea oamenilor cinstiți câştigă bani atât de greu? Adăugase şi un lucru curios, şi anume faptul că toți bărbații cu care începea o legătură îşi pierdeau banii. Această femeie se considera cinstită, pedepsită fără motiv de către Dumnezeu. Şi nu numai ea se simțea astfel, dar şi persoanele cu care comunica. Îmi scria, întrebându-mă de ce.

Cuvântul „cinstit" provine din cuvântul „ordine". Un sistem informațional cu un nivel înalt de energie, are nevoie de ordine, în caz contrar, energia compresată din interior va distruge acest sistem în bucățele. Dacă energia din cadrul unui sistem este mică, acesta are nevoie de dezordine şi conflicte. Oamenii de excepție care încearcă să-şi dezvolte nivelul energetic, sunt adesea persoane conflictuale. Iar cine încearcă să evite conflictul pe plan exterior şi mai ales pe plan interior, va observa o scădere a nivelului energetic şi stoparea evoluției. Ştiți cum arată la nivel subtil visul stabilității şi bunăstarea? Ca o urare de moarte către propria persoană şi către destinul personal.

Astfel, femeile care se concentrează asupra liniştei, stabilității şi corectitudinii, încep să piardă pe plan interior energia şi iubirea.

Când observă că aceste conflicte duc adesea la agresivitate şi moarte, încercând să le evite, oamenii aruncă o dată cu apa şi copilul încă nenăscut. Cea mai mare fericire pentru un om este dragostea pentru altcineva. Exact această iubire devine izvorul nenorocirilor, dacă umbreşte iubirea către Dumnezeu. Dragostea pământească şi naşterea copiilor reprezintă o mare fericire, atât timp cât nu este umbrită iubirea către Dumnezeu şi cât nu există gelozie, invidie, jigniri etc.

Dorința de a aprecia exact lumea, de a vedea doar partea albă sau cea neagră, doar binele sau răul, este semnul unei gândiri nedezvoltate, ceea ce este de fapt un lucru agresiv în esența sa. Ce reprezintă de fapt agresivitatea? Este un conflict de necontrolat. Ați observat că aproape în orice film, eroii principali sunt hoți sau tâlhari? Asemenea filme însă sunt interesante pentru că există conflicte şi mereu un consum de energie. De exemplu, într-un film este vorba despre modul în care o grupă de bandiți plănuieşte să jefuiască o bancă. Un asemenea subiect ne atrage datorită abordării nestandardizate, a sentimentului de pericol care determină oamenii să consume energie. Când asistăm la moartea altora, ne modelăm de fapt propria moarte, are loc de fapt distrugerea corpului nostru. Este acceptat faptul că moartea este un proces contrar vieții, ceea ce nu este adevărat, pentru că moartea nu se află în conflict cu viața. În opoziție cu viața se află existența în alte dimensiuni. Moartea este doar un punct de trecere. Pentru ca viața să poată continua, trebuie să existe

posibilitatea să o pierdem. Iată de ce ne plac atât de mult filmele de acțiune.

Închipuiți-vă un film fără conflicte, având ca subiect jefuirea unei bănci. Tâlharii intră, omoară funcționarii, iau banii şi pleacă. Nu cred că un astfel de film ar face plăcere nimănui.

Un conflict generează moarte, numai dacă nivelul iubirii este redus. Şi atât timp cât Universul se extinde, din ce în ce mai mult va creşte volumul conflictelor şi posibilitatea distrugerii şi a pieirii. Cu cât nivelul de dezvoltare al societății este mai mare, cu atât conflictele necesare întreținerii nivelului de dezvoltare trebuie Să fie de o mai mare amploare şi cu atât mai mare este probabilitatea ca această societate să dispară dacă nivelul iubirii nu este suficient. De aceea, fiecare civilizație se poate dezvolta numai în limitele rezervelor existente de iubire. Aceste rezerve se formează prin intermediul filozofilor, slujitorilor religiei şi misticilor.

De altfel, toată lumea este convinsă că sfinții, călugării şi predicatorii sunt oameni lipsiți de conflicte interioare şi exterioare. Aspirația către Dumnezeu este cel mai mare conflict. Şi cel mai puternic din Univers. Atunci când Divinitatea îşi face apariția, omenirea este distrusă. Iată de ce porțiile mari de iubire Divină sunt aducătoare de moarte şi nu oricine le poate suporta,

În Vechiul Testament se spune că nu trebuie să-l vedem pe Dumnezeu pentru că este posibil să nu rezistăm şi să murim. Am fost foarte mirat citind cartea Ini Siluan Antonski care afirmă că mulți călugări care, cu

toate că se roagă neîncetat au mari probleme de sănătate: unii se îmbolnăvesc şi chiar mor, alții o iau razna. Natura umană păcătoasă se distruge în apropierea Divinului.

Dragostea Divină ne salvează, ne dă iubire şi sănătate. Şi aşa cum se spune în Scrierile Sfinte: „Slujiți-L pe Dumnezeu...şi Acesta ne va binecuvânta pâinea...şi apa, şi va înlătura toate bolile din calea noastră". Oamenii s-au obişnuit să se concentreze doar asupra intereselor personale, omeneşti, iar când ating planul divin, se simt zguduiți. Şi din această cauză, pentru a atinge planul Divin fără să aibă de suferit, oamenii au renunțat la toate dorințele lor primare. Şi cu cât pedeapsa Divină este mai puternică, cu atât mai mare trebuie să fie priceperea ca pentru o anume perioadă de timp să renunțăm la tot ce ne înconjoară, la toate lucrurile de care ne-am ataşat şi chiar la viața însăşi. În iubirea Divină este ascunsă informația cu privire la întregul Univers. Iată de ce, atunci când ne adresăm şi ne îndreptăm către Dumnezeu, sufletul nostru are acces la întregul Univers, primind o energie şi o informație nouă. Aceasta determină ca evoluția viitoare şi conflictele prezente să nu aibă efecte atât de distugătoare, aducătoare de moarte şi distrugere.

Ce reprezintă bolile, nefericirea şi moartea? Toate acestea reprezintă o nouă formă de informație. Ce reprezintă dragostea către Dumnezeu? Este de fapt atingerea informației absolute. Cine poartă în suflet puțină dragoste este asemeni celui care merge pe stradă legat la ochi. În timp ce acesta avansează cu o viteză mică, tatonând totul în jur, conflictul cu primejdiile există, însă

acesta nu duce la traume şi la moarte. Dacă însă se suie pe bicicletă conducând legat la ochi, şi în acest caz va exista un conflict, însă urmările vor fi jalnice. Dacă va conduce în acelaşi fel o maşină, şansele de supraviețuire vor fi minime. Iubirea Divină ne permite să înlăturăm acest bandaj de la ochi şi atunci, chiar şi cel mai mare conflict nu ne va afecta evoluția şi nu va provoca moarte.

A sosit timpul acum, toți să fim datori să contactăm planul Divin. Dacă în trecut, sfinții singuratici au făcut acest lucru de bună voie, în prezent, aşa cum observăm de altfel, fiecare persoană din lume va începe să aibă contact cu acest plan. Pentru a supraviețui în acest caz, trebuie să putem diferenția în suflet zona planului omenesc şi cea a planului Divin. Astfel, contactul cu Dumnezeu nu ne va ucide. De aceea este necesar periodic să renunțăm total la interesele şi dorințele noastre omeneşti şi să trăim doar în regimul logicii Divine. Astfel vom putea supraviețui în caz că atingerea de planul Divin va continua mai mult timp şi noua epocă a iubirii va fi de o mai mare amploare.

Am sentimentul că în cazul în care vom reuşi să ne rezolvăm problemele din prezent cu ajutorul metodelor dumneavoastră, în locul acestora se vor ivi pe viitor altele, încă şi mai mari. Şi aşa va fi mereu! De ce să ne grăbim atunci să le rezolvăm? De ce să învingem aceste mici probleme, pentru a le înlocui eu altele mult mai mari? Nu este mai bine să trăim liniştiți aşa?

Echipajul de pe „Titanic” avea o mică problemă. Pe de o parte trebuia să învingă recordul de viteză, pe de altă parte - să traverseze acea parte a oceanului Atlantic unde se aflau multe aisberguri. Această problemă nu era reală şi de aceea mai târziu a fost necesară rezolvarea unei alte probleme mai mari. Aceasta însă nu mai putea fi rezolvată.

Pe durata întregii vieți, fiecare persoană trebuie să rezolve un anumit număr de probleme pentru care are nevoie de o anume rezervă de iubire Divină. Astfel, nu este posibil ca aceste probleme să nu se mai termine niciodată. Unii oameni mă întreabă: „De ce să ne dezvoltăm iubirea către Dumnezeu, când şi aşa mai devreme sau mai târziu vom muri?” O asemenea întrebare apare atunci când scopul şi rostul vieții a devenit viața însăşi. În acest caz, sfârşitul vieții face ca lucrurile să pară zadarnice. Scopul şi rostul fiecărei vieți este fericirea. Iar fericirea este pseudonimul iubirii Divine. Fără aceasta, lipsesc toate semnele exterioare ale fericirii - fizice, spirituale şi sentimentale. Unii copii îşi spun: „De ce să merg în clasa întâi, dacă mai devreme sau mai târziu tot voi termina cu şcoala?” Tot astfel vorbesc şi unii adulți: „De ce să trăim, când mai devreme sau mai târziu tot vom muri?” învățăm în şcoli pentru a dobândi cunoştințe şi ne trăim viața pentru a învăța să iubim. Dacă iubirea din suflet nu este suficientă, vom pierde atunci tot ceea ce ne împiedică să iubim, inclusiv viața. Hristos ne-a spus prin istorisirile cu privire la fecioarele nesocotite, că fericit poate fi doar acela care se

pregăteşte mereu pentru noi încercări ale vieții. Fiecare persoană îşi alege singură drumul.

Există vreo diferenţă în modul în care acţionează rugăciunile şi jurămintele, dacă şi unele şi altele sunt îndreptate către Dumnezeu?

Jurământul presupune îndeplinirea absolută a unui ordin sau a unei dorințe. În acest caz persoana respectivă nu se schimbă, având doar dorința de a se subordona unei situații concrete din lumea înconjurătoare. Jurămintele sunt caracteristice păgânismului şi ocultismului. Rugăciunea presupune aspirația către Dumnezeu, ceea ce necesită schimbarea. Chiar şi cea mai mică porție de Divinitate transformă şi schimbă natura omului. Iar dacă cineva se roagă fără să se schimbe, această rugăciune seamănă mai degrabă cu un jurământ.

Ajutaţi-mă să mă orientez în situaţia următoare: un băiat face curte unei fete şi are deja anumite relaţii cu aceasta; apare apoi alt băiat care încearcă să facă curte acestei fete; atunci primul îi spune: „Dacă o mai deranjezi, te bat...” Al doilea băiat nu renunţă însă şi, în acest caz, primul decide să-l bată. În cazul animalelor aceste situaţii sunt normale, dar în cazul oamenilor, este normal să fie la fel? Comportamentul primului băiat va avea urmări negative?

Cel care încearcă să rezolve problema prin forță, mai devreme sau mai târziu va pierde. Încercarea de a evita conflictul fără să ne schimbăm, stopează evoluția. Dacă un băiat face curte unei fete şi apare al doilea, rezultă atunci că problemele se află în el însuşi. Dacă celălalt

băiat simte că fata nu ține la acesta, el nu va mai continua să meargă mai departe. Dacă contează pe forța pumnilor şi nu pe farmecul interior, mai devreme sau mai târziu va avea probleme. Dacă însă fata se îndrăgosteşte de al doilea băiat, iar primul reuşeşte să-l înlăture, acesta poate avea în scurt timp probleme de sănătate şi de viață. Pentru că acest lucru reprezintă de fapt o încercare de a guverna viața altcuiva. Mi se pare că trebuie să existe mai multe variante pentru rezolvarea acestei situații. Să fie păzită fata de alți admiratori insistenți este un lucru firesc şi normal. Dacă însă altcineva va fi atras de aceasta, dacă începe să-i facă curte, în acest caz nu este nevoie de pumni. Este mai simplu să te întâlneşti cu concurentul, să aibă loc o discuție cu acesta şi cu fata. Dacă al doilea băiat este foarte îndrăgostit, nici discuția, nici pumnii nu vor fi de folos. Problema se află în primul băiat. Probabil în subconştient fata nu-l iubeşte pe primul băiat şi în mod intuitiv se ataşează de al doilea. Cel mai adesea, când apare al doilea admirator, problema se află în primul. Aşa se întâmplă de obicei.

Într-un film era vorba despre un polițist care se îndrăgosteşte de o femeie măritată, mai degrabă este puternic atras de către aceasta. Şi cu toate că aceasta nu dorea să comunice cu el, cu toate că soțul acestei femei a făcut tot posibilul să-l înlăture, acesta nu avea nicio intenție să renunțe, fiind capabil să săvârşească orice fel de crimă. Cum se poate explica această situație?

Închipuiți-vă că această femeie în tinerețe sau poate în altă existență a fost jignită de cineva, care i-a întinat

destinul cu stăruințele sale sexuale. Ea începe să-l urască, fără să înțeleagă că poate este vorba despre voința Divină. Programul de distrugere al bărbaților datorită dependenței sexuale şi destinul binevoitor se manifestă în copiii acesteia. În planul subtil al copilului acesteia, care poate muri, survine situația viitoare. Sexualitatea şi destinul acesteia trebuie să fie umilite. Copilul nu reuşeşte să treacă de această încercare - pe plan subtil este deja în lumea de apoi (între altele, extratereştrii răpesc exact astfel de cazuri). Pentru a fi salvată viața copilului, mama acestuia trebuie să treacă printr-o situație asemănătoare şi pentru ea, şi pentru copil. Aşadar, situația repetată trebuie să fie mai dureroasă şi de mai mare amploare decât prima. Dacă mama urăşte violatorul sau maniacul, copilul va muri probabil sau se va îmbolnăvi de o boală incurabilă şi toate aceste lucruri vor avea ca pricină faptul că mama copilului a înscris în sufletul acestuia imposibilitatea de a se purifica prin intermediul altcuiva. Copilul seva purifica fie prin boală, fie prin moarte. Ce să facem într-o astfel de situație? Primul lucru: este permis să ne apărăm. În al doilea rând: nu este permis să judecăm şi să detestăm. În al treilea rând: este necesar să ne rugăm, să ne punem ordine în suflet şi în sufletele copiilor. Nu întâmplător în criminalistică este binecunoscut faptul că jertfa însăşi atrage criminalul.

De curând a fost difuzată pe micul ecran o emisiune în care o grupă de psihologi afirmau faptul că cel mai important factor al succesului în viaţă nu

constă atât în frumuseţea omului, ci mai degrabă în farmecul şi atractivitatea sexuală. Se foloseau multe exemple din viaţa multor personalităţi mondiale, felul în care atractivitatea din punct de vedere sexual i-a ajutat de devină populari, să obţină un succes extraordinar în cele mai diferite domenii. Oare aceasta să fie cheia către succes? Poate a venit timpul să folosim toate aceste relatări şi să accentuăm farmecul sexual prin orice mijloace. Şi, într-adevăr, în emisiune se spunea că aceşti oameni deosebiţi au avut un farmec deosebit - lucru care este un dar de la Dumnezeu, cum se spune pe bună dreptate. De aceea în prezent există atât de multe mijloace - pe micul ecran se face în permanenţă reclamă.

Am vizionat de curând un film bazat pe evenimente documentare. Era vorba despre povestea unui milionar american care realizase cel mai scump film, această persoană deținând în acelaşi timp o uriaşă companie aviatică. Însă viața personală nu era tocmai în regulă. Nu auzea prea bine, îi era frică de microbi şi se spăla în permanență pe mâini. Prin urmare, a suferit serioase probleme psihice.

Toate acestea erau legate de nivelul crescut al sexualității. O concentrare prea mare asupra sexualității, diminuează vederea şi auzul. Aspirația ascunsă către curățenie, care în cazul său devenise patologică, este de fapt concentrarea asupra corpului curat, deci o sexualitate ascunsă crescută. Viața personală neîmplinită este de asemenea rezultatul dependenței

sexuale mărite, precum şi al problemelor legate de gelozie şi bănuială.

Rămâne să răspundem la întrebarea: „De ce a început să înnebunească?" Şi acest lucru este legat de nivelul crescut al sexualității. Să ne întrebăm însă de ce avea o putere de muncă atât de mare şi succese atât de mari în afaceri? Este de asemenea rezultatul nivelului sexualității. În sufletul omului este înscrisă o anumită putere pentru continuarea vieții şi o anumită putere pentru întreținerea şi dezvoltarea acesteia. Prima răspunde de sexualitate şi dorințe, a doua - de conştiință şi spiritualitate. Trebuie să existe şi a treia categorie de putere, de capacitate, unde să fie depozitată energia suplimentară, care se foloseşte pentru nevoi strategice: supraviețuirea în viitor, urmaşi sănătoşi, formarea zonelor de contact cu Divinitatea.

În cazul în care există o ataşare crescută de aspectele omeneşti, energia este îndreptată doar în cele două sfere. Când se umple prima, care este răspunzătoare de sexualitate, creşte brusc dependența de dorințe şi sex. Apare gelozia, bănuiala, supărarea, apar probleme cu vederea, auzul, cu sistemul uro-genital. Se strică relațiile cu cei apropiați. În acest caz, pentru a supraviețui, gelozia se transformă în mândrie. Toată energia este îndreptată atunci în muncă, proiecte, aventuri riscante, periculoase şi se pot obține rezultate uimitoare. Când însă se umple şi a doua dimensiune, se dezvoltă nerăbdarea, are loc umilirea celorlalți oameni, incapacitatea de a realiza propriile greşeli, condamnarea şi critica. Astfel începe

procesul de blocare nu numai a geloziei, dar şi a mândriei. Blocarea mândriei are loc prin intermediul traumelor, rupturilor, nenorocirilor şi a umilinței. Acest proces are ca scop îndreptarea către Dumnezeu, şi determinarea persoanei respective de a realiza umplerea celei mai importante dimensiuni. Trebuie să aibă loc renunțarea la gelozie şi mândrie, la dorințe şi conştiință, şi energia trebuie concentrată către iubirea Divina. Cu cât mai multă iubire Divină există, cu atât mai repede se vor umple primele două dimensiuni, şi atunci energia suplimentară nu va mai produce tragedii. Dacă însă iubirea nu este suficientă, există doar două variante: fie energia să scadă şi atunci direct să se diminueze sexualitatea, fie să fie blocată de diverse boli, dacă energia rămâne aceeaşi.

Schizofrenia înăbuşă atât conştiința, cât şi dorința. Se ştie că aceşti oameni, deşi bolnavi, nu sunt răi în general. Cine încearcă să-şi mărească sexualitatea pentru a obține succes în viață, poate deveni schizofrenic sau poate surzi. Conform statisticii, în prezent în Rusia patruzeci la sută dintre bancheri sunt impotenți datorită solicitării nervoase. Este adevărat că pentru creație şi muncă este de asemenea nevoie de energie sexuală. Dacă însă cineva devine impotent, nu înseamnă că va deveni şi bancher. În acelaşi fel stau lucrurile cu nivelul crescut al sexualității - care este un semn al marii cantități de energie interioară ce are legătură cu iubirea acumulată către Dumnezeu. Dacă o persoană bogată devine lacomă, iar omul de ştiință poartă ochelari, aceasta nu înseamnă

că dacă devenim concurenți sau dacă purtăm ochelari, vom deveni bogați sau oameni de ştiință.

Dacă se face propagandă pentru sex şi se ignoră iubirea, este ca şi cum s-ar mângâia o păpuşă umflată, în timp ce alături s-ar afla o femeie. Mai devreme sau mai târziu se vor ivi probleme. Marile averi pot împiedica dăruirea de energie, pot diminua iubirea din suflet. Şi atunci se accentuează gelozia şi mândria.

Pe vremuri unul dintre cei mai bogați oameni din America a decis să monteze la vilă un aparat de taxat convorbirile telefonice, pentru că se gândea că trebuie să câştige de pe urma fiecărui apel al musafirilor. Această persoană nu a fost fericită cu niciuna dintre cele cinci soții. Şi în cazul lui, nivelul sexualității era ridicat. Toți banii i-a lăsat propriului muzeu, copiii nemoştenind nimic. A simțit cu siguranță că astfel le poate salva viața. Astfel, întrucât banii i-au pricinuit atâtea probleme - şi mai exact faptul că sufletul său era subordonat banilor (diminuarea altruismului) -, cu siguranță că ar fi avut acelaşi efect şi asupra copiilor, întrucât el însuşi nu reuşise să aibă o atitudine corespunzătoare în privința banilor, cu atât mai mici ar fi fost şansele copiilor. Banii câştigați cu uşurință ucid repede. S-a întâmplat apoi un lucru cu totul neaşteptat. Copiii, pierzându-şi orice speranță, au început să-şi condamne tatăl şi să se vorbească de rău, unul împotriva altuia. Mai târziu, unul dintre copii a observat că în familia altui miliardar cu care fuseseră apropiați, toți aveau succes şi şi-au dat seama că acest lucru se datorează unei reguli foarte simple, să

nu vorbim cu nimeni şi niciodată ceva de rău. A povestit acest lucru fraților şi surorilor sale. I-au dat crezare şi, pentru început, au încetat să-şi mai condamne tatăl. Astfel, lucrurile au început să se aranjeze de la sine. În curând au câştigat singuri primele milioane. Moşteniseră talentul tatălui lor, la care au adăugat o atitudine corectă față de lume şi priceperea de a munci.

Filmul „Aviatorul" despre care am amintit mai devreme, mi s-a părut destul de slab la început. Nu puteam să înțeleg de ce câştigase atât de multe premii ale academiei americane de artă cinematografică. S-a născut apoi o presupunere interesantă. Acest film dezvoltă şi tratează mitul înfăptuirii visului american. „Forest Gump", „Titanic", „Aviatorul" - toate aceste filme tratează tema eşecului fericirii şi a bunăstării materiale, aminteşte faptul că şi bogații pot fi nefericiți. Nicio bogăție nu poate garanta fericirea sufletului, aproape toate filmele de la Hollywood tratează în prezent această temă. Viața nu defineşte totuşi în totalitate conştiința.

Ieri dimineață am vorbit la telefon cu prietena mea din New York.

- Un prieten de-al meu va veni în curând la Moscova, mi-a spus ea. Să trimit ceva prin intermediul lui?

M-am gândit puțin şi i-am spus:

- Nu, mai degrabă nimic. În afară de cega afumată din Michigan, o fac atât de bună în Brighton.

- Prietenul meu mi-a spus, - a zis ea, - că de această dată New York l-a uimit. - Ce s-a întâmplat ? - am întrebat eu curios.

- În ultimii trei ani cât nu a locuit aici, femeile s-au schimbat foarte mult. Înainte era imposibil să faci cunoştinţă cu cineva pe stradă - ar fi venit poliția imediat. Acum însă faci cunoştinţă, îți zâmbeşte, o inviți la o ceaşcă de ceai şi este de acord. America a început să se schimbe. Ştiți cu siguranță, a continuat ea, în America vor să introducă o lege despre abținerea sexuală în cazul elevilor.

- Incredibil! - am exclamat eu, nerezistând mirării. - Rusia va rămâne fără niciun atu.

- De altfel, - am continuat eu convorbirea, - Europa de asemenea s-a schimbat. Am intrat de curând în KDV, unul dintre cele mai mari magazine din Berlin. La etajul cinci am trecut întâmplător pe lângă un bar şi am văzut pe un prieten de-al meu cu soția. Am schimbat câteva cuvinte şi astfel am aflat un lucru curios. Nouăzeci la sută dintre suedeze îşi concep copiii în timpul vacanțelor. La prima vedere totul pare în regulă, însă problema este că ele merg în concediu fără bărbați. Nu vor să aibă copii cu bărbații lor, nu-i consideră interesanți. Primul ministru al acestei țări este acum o femeie şi acum intră în vigoare o nouă lege. Când se naşte un copil, mama este întrebată unde a fost în ultimele nouă luni. Dacă a fost în concediu, iar soțul a fost acasă în acest timp, nu primeşte dreptul asupra copilului.

- Dacă lucrurile continuă în acelaşi fel, vechea Europă are şanse să supraviețuiască. Toate lucrurile se definesc de vectorul sexualității - în ce direcție este angajată energia. Dacă este direcționată în direcția

Divină, o astfel de sexualitate va fi înfloritoare şi va dezvolta sentimentele şi conştiința. Dacă este direcționată în direcția inversă, împreună cu energia vor dispare şi sentimentele şi viața însăşi. În acest caz avem dreptul la alegere.

Un colaborator fiziolog ne-a povestit următoarea întâmplare. La conferința de la Ekaterinburg, un academician a amintit următorul fapt, de altfel binecunoscut: omul poate fi hipnotizat şi atunci se întoarce în timp, în trecut, şi trăieşte din nou lucruri pe care le-a mai trăit cu mult timp în urmă, descriind totul amănunțit, ca şi cum s-ar întâmpla în prezent. Oamenii de ştiință au decis să facă următorul experiment: să hipnotizeze un pacient şi să-l trimită nu în trecut, ci în viitor - o săptămână în viitor. Şi persoana respectivă a început să descrie unde se află, să descrie locul, situația, tot ceea ce se întâmplă în jur (apoi nu a mai zis nimic). Această înregistrare a fost păstrată. După o săptămâna s-a făcut o comparație - şi, într-adevăr, în acest timp persoana respectivă s-a aflat în locul şi în situația pe care cu exactitate le descrisese cu o săptămână înainte. Experimentul a fost repetat în nenumărate rânduri cu alte persoane care de asemenea trăiau în prezent ceea ce le rezerva de fapt viitorul: şi anume după o zi, o lună etc. Se verifica mereu dacă înregistrările erau în conformitate cu realitatea. A fost trimisă atunci o persoană în viitor în următorii treizeci de ani. Nu numai că a început să descrie situația viitoare, dar

glasul a devenit cel al unui bătrân, tremurător, trăsăturile feţei s-au schimbat, luând aspectul unui bătrân (Din păcate situaţia descrisă de acesta nu se poate verifica, trebuie să aşteptăm treizeci de ani).

Şi astfel, această experienţă demonstrează că viitorul există. Însă totul este predeterminat? Şi dacă o persoană este trimisă în viitor unde-l aşteaptă moartea, poate schimba ceva în prezent? Şi aceste experienţe sunt contrare legilor Universului?

Am citit un articol care relata următoarele. Un diplomat se afla în New York. În ziua următoare avea avion pentru Moscova. În timpul nopții a visat că se afla pe malul mării, alături de un palmier şi-şi spunea: „Ce privelişte frumoasă!" În ziua următoare avionul cu care zbura a decolat de pe aeroportul Kenedi spre Moscova. Mai târziu au fost anunțați că venea furtuna şi că avionul era nevoit să aterizeze forțat pe un alt aeroport, mult mai la sud. Pasagerii au fost cazați într-un hotel pe timpul nopții. În ziua următoare, această persoană a ieşit împreună cu prietenii lui din hotel, s-a dus pe malul mării, s-a aşezat lângă un palmier, pronunțând aceeaşi frază din vis. Era exact imaginea din vis. Şi-a amintit totul. Acesta este efectul „deja vu". Mai există un fenomen asemănător care poartă numele de „susurul cosmosului". Când se aflau pe orbita din jurul pământului, cosmonauții percepeau fenomene stranii. De exemplu, simțeau că se află cu multe sute sau chiar mii de ani în trecut. Unul dintre ei s-a văzut în postura de dinozaur alergând după pradă. De curând, oamenii de ştiință au

descoperit faptul că glanda tiroidă a omului avea pe vremuri branhii. La embrionul uman branhiile se transformă încetul cu încetul în această glandă. Astfel, fenomenul de a-şi vizualiza trecutul este foarte răspândit. Unii cosmonauţi pot vedea şi viitorul. Unul dintre cosmonauţi povesteşte că atunci când se afla pe orbită, ştia deja că tatăl lui va muri curând, ştia şi ce se va întâmpla cu el însuşi în viitor. Era însă periculos să vorbească despre aceste lucruri. Vestitul vindecător Edgar Cayce vindeca şi dădea recomandări în stare de hipnoză. Cunoştinţele sale au făcut următorul experiment: l-au întrebat nu de sănătate, ci de numerele câştigătoare care se vor extrage la loterie în următoarele zile. A cunoscut toate numerele, însă a avut dureri de cap apoi câteva zile.

În filozofia veche indiană, trecutul şi viitorul se exprimă adesea prin acelaşi cuvânt. Se consideră că viitorul reprezintă planurile subtile, iar prezentul - planurile mai inferioare. Deci viitorul are loc în prezent. Pentru a vedea viitorul, trebuie să se debranşeze prezentul, cu care suntem conectaţi prin intermediul conştiinţei. Oprirea conştiinţei permite intrarea în diferite niveluri ale subconştientului. Şi conştientul, şi subconştientul sunt legate prin emoţii. Şi fiecare emoţie reprezintă de fapt o situaţie sau, mai bine spus, o uniune de situaţii. Şi pentru că emoţiile noastre se alcătuiesc din spaţiu şi timp, putem dirija timpul, îl putem schimba, ceea ce înseamnă că putem schimba atât spaţiul, cât şi situaţia. În Univers, prima cauză dirijează ceea ce apare

mai târziu. Esența principiului după care se conduce Universul este următoarea: obiectul sau evenimentul cu informația cea mai puternică conduce obiectul sau evenimentul cu o informație mai slabă. Densitatea informației viitorului este mult mai mare decât a prezentului real. Putem schimba prezentul acționând astfel asupra viitorului. Putem vedea viitorul, dar pentru a-l dirija trebuie să trecem la niveluri mai înalte. Am descris deja cazul în care am încercat să intru în contact cu lumea de dincolo. M-a mirat faptul că spre diferență de lumea noastră, acolo timpul este mai încovoiat, sufletul omului în acea existență putând vedea nu numai prezentul, dar şi viitorul. De aceea, rudele trecute în această nouă existență încearcă adesea să-i ajute pe cei apropiați, comunicându-le nu numai informația spațială, ci şi temporară.

Există lumi mult superioare vieții de după moarte. Acolo timpul este şi mai condensat. Dacă sufletul omului este curat, el trece prin această existență, continuându-şi drumul spre aceste lumi. Posibilitățile şi intuiția se dezvoltă, şi o astfel de persoană se naşte din nou, de această dată talentată. Eu am spus adesea că sufletele mai talentate vin pe pământ din centrul Soarelui. Celelalte din nivelul energetic al Pământului. Subconştientul nostru este dispersat în tot Universul. Conştiința noastră şi noi ca personalități individuale suntem ca nişte picături care zboară deasupra oceanului reprezentat de subconştient.

Când cosmonautul se află pe orbită, conştiința acestuia se desprinde de toate problemele pământeşti. Este ca şi cum s-ar ghemui, ca şi cum ar muri. Şi atunci se deschid porțile informației ce provine din subconştient. Cele două nu trebuie să se amestece, este posibil ca conştiința să nu reziste şi să se spargă asemenea unui balon de săpun. Conştientul nostru este legat de corp şi de funcțiile acestuia. Când încetăm să mai mâncăm, să mai comunicăm, să ne mai mişcăm, să vorbim ori să gândim, ne este mult mai uşor să stopăm conştientul şi să intrăm în contact cu niveluri mai superioare. Moartea ajută de asemenea la oprirea conştiinței. Iată de ce mulți oameni care au cunoscut moartea clinică, dobândesc la întoarcere noi capacități - de exemplu capacitatea de a prevesti viitorul -, îşi schimbă adesea concepția despre viață şi caracterul.

Am citit odată un articol despre o întâmplare curioasă petrecută în India. Era povestită de un comerciant care aducea din India diferite mărfuri. Grupa cu care călătorea avea o jumătate de zi liberă. Au înțeles că în satul vecin se afla un fachir ce avea capacitatea de a prevesti viitorul şi din curiozitate au plecat într-acolo în excursie. Acest comerciant a mers la bătrânul fachir, întrebându-l ce i-ar putea spune despre viitor. Reacția bătrânului a fost bizară. „Voi face acest lucru, a spus el, doar cu o condiție. Îmi vei spăla picioarele şi apoi vei bea această apă". „Am spiritul aventurii, a spus bărbatul, afirmând că este de acord". Şi a băut acea apă. Cu un gest al degetului bătrânul l-a chemat, spunându-i: „Vei

vedea acum morțile tale anterioare". În acea secundă conştientul comerciantului a fost cuprins de o ceață şi s-a văzut într-o luptă - pe neaşteptate o săgeată i-a străpuns pieptul şi a simțit că moare. A urmat apoi o nouă presimțire şi a putut să observe următoarea moarte. Şi aşa de câteva ori, până când a ajuns în prezent. Bătrânul îl observa şi zâmbea cu bunătate: „Şi acum îți voi arăta cum vei muri în această viață". Comerciantul a refuzat, spunând: „Este încă devreme să ştiu aceste lucruri". Atunci bătrânul i-a prevestit anumite evenimente care apoi s-au întâmplat în realitate. Nimeni nu a reuşit să dea o explicație celor întâmplate.

Ce s-a întâmplat de fapt? Schimbarea viitorului? Şi în ce fel? Bărbatul era atât de ocupat cu afacerile, se ataşase atât de mult de situația sa materială, concentrându-se asupra dorințelor, încât acest lucru începuse să dăuneze sufletului şi să pună în pericol structurile acestuia.

Am spus deja până acum că există o moarte predestinată, care nu poate fi amânată şi schimbată. Există însă şi o moarte care se poate schimba sau amâna. Salvarea vieții acestui bărbat fără a se încălca legile superioare, era încă posibilă. Pentru aceasta, era nevoie ca sufletul să se descătuşeze de ceea ce-l lega, era nevoie ca destinul şi dorințele sale să fie umilite. Fachirul i-a dat o şansă să accepte umilința voluntară, punându-l să bea acea apă, cu care comerciantul îi spălase picioarele.

Picioarele au legătură cu destinul. Este de fapt acceptarea umilinței propriului destin. Dacă bărbatul ar

fi refuzat, ar fi fost periculos să fie salvat. Acceptarea condiției umilitoare a reprezentat prima desprindere de viață şi dorințe. Retrăirea morții a condus la o desprindere şi mai mare. Când bătrânul i-a amintit de viitoarea sa moarte, bărbatul a înțeles cât de iluzorii sunt dorințele sale de a se îmbogăți, de a realiza o existență fericită şi mulțumitoare. Acest lucru i-a salvat viața. Schimbându-ne comportamentul în ceea ce priveşte trecutul şi prezentul, ne putem schimba într-o anumită măsură şi viitorul. Cu cât mai adâncă este schimbarea noastră emoțională, cu atât sunt mai mari posibilitățile de a ne schimba viitorul. Noi ne schimbăm în legătură cu trecutul şi imediat începem să schimbăm acest trecut, şi împreună cu el şi viitorul, pentru că în plan subtil aceste lucruri sunt strâns legate.

În Vechiul Testament se povesteşte despre oraşul Ninive, despre care un proroc prevestise că va fi de asemenea distrus, împreună cu toți locuitorii acestuia. Când au aflat de această prevestire, s-au căit pentru toate păcatele săvârşite şi au început să se roage şi să ceară iertare. Şi Dumnezeu a ținut nenorocirile departe de locuitorii acestui oraş şi i-a miluit. Schimbarea oamenilor a trebuit să aibă loc însă nu prin moarte şi distrugere, ci prin căință, nu la nivel superficial, ci în profunzime.

De ce este periculos să cunoaştem viitorul? De ce toate religiile au o atitudine negativă în privința prezicătorilor şi a ghicitoarelor? Pentru că este permis să se dirijeze viitorul, însă dacă nu ne schimbăm, se încalcă legile fundamentale ale Universului. Şi cel ce încalcă

aceste legi, este sortit pieirii. Dacă ne vedem viitorul şi simțim frică şi deznădejde, dacă nu suntem mulțumiți de destin, în acest caz ne distrugem viitorul, şi nu numai viitorul nostru. Şi cu cât o persoană este mai nemulțumită, mai pasională şi ataşată de funcțiile corpului său, de viață şi de dorințe, cu atât mai periculos pentru această persoană va fi aflarea viitorului, şi cu atât mai mare va fi încălcarea legilor de către prezicător, în încercarea acestuia de a-l ajuta.

Nouă ne aparține corpul fizic care există în spațiu şi timp. Avem de asemenea şi un corp eteric. De acest corp eteric avem grijă mult mai puțin decât de cel fizic. Cum trebuie să ne îngrijim de acest corp? Să-l hrănim cu iubire şi energie. Pentru acesta, apetitul corpului fizic trebuie limitat pentru o anumită perioadă de timp, astfel încât funcțiile corpului să se încetinească. Funcția sexuală consumă cea mai mare cantitate de energie. De aceea, sfinții se abțineau înainte de toate de la sex. De asemenea, multă energie se consumă datorită sentimentului de regret, părerii de rău, fricii, umilinței, datorită pretențiilor către lume şi către noi înşine. De fapt părerile de rău, jignirile, nemulțumirea provocată de propriul destin - toate acestea sunt forme ascunse ale pretențiilor pe care le avem către Dumnezeu, ale neacceptării voinței Divine. Amintiți-vă cum începe rugăciunea „Tatăl nostru", care ne-a fost dată de către Isus Hristos. Primul impuls este dragostea către Dumnezeu - „Sfințească-se numele Tău". Al doilea impuls este acceptarea voinței Divine - „Facă-se voia Ta".

În Coran se subliniază permanent că: „Allah este mare, atotputernic şi milostiv”. Islamul a acordat mereu o atenție deosebită acceptării voinței Divine. Occidentul materialist se concentrează permanent asupra dorințelor şi a voinței proprii, reduce considerabil rolul corpului eteric, îndreptându-şi iubirea şi energia către necesitățile corpului fizic. Conştiința materialistă se poate simți perfect până în momentul în care există încă rezerve spirituale. Şi atunci când din corpul eteric nu a mai rămas aproape nimic (şi semnele acestui lucru pot fi depresiunea nervoasă, homosexualismul, înclinarea în fața banilor, sterilitatea în cazul femeilor etc.), conştiința materialistă devine autodistrugătoare.

Nu voi descrie detaliat structura timpului - este un lucru periculos. Tot ceea ce învățăm, putem simți şi prin intermediul emoțiilor. Şi cu cât informația este mai serioasă, cu atât devine mai periculoasă pentru o persoană nepregătită. De aceea, informația mai importantă este codată sub forma poveştilor sau a cântecelor. Şi faptul că această informație are mai multe înțelesuri, blochează contactul emoțional al persoanei nepregătite, salvându-i viața şi sănătatea. Omenirea va suferi în scurt timp transformarea conştiinței. Cosmosul vine tot mai aproape. Subconştientul devine tot mai „accesibil”. Capacități paranormale se înregistrează la tot mai multe persoane. Trebuie să fim pregătiți pentru aceasta.

Trebuie să acceptăm lucrurile aşa cum sunt, sau este necesar să luptăm pentru a ne atinge scopurile?

Sunt adesea întrebat cum trebuie să înțelegem proverbul „Să avem credință în Dumnezeu, dar să nu rămânem singuri” sau „Până când putem visa? Nu este dăunător acest obicei?” Mulți consideră că acceptarea voinței Divine determină o înăbuşire deplină a voinței proprii, ceea ce reprezintă de fapt o pasivitate totala, renunțarea la toate aspirațiile, la luptă. De unde vine această iluzie? Ne închipuim că Dumnezeu este un bătrân care stă pe nori sau care are chipul unui om. Supunerea oarbă voinței altei persoane reprezintă distrugerea propriei dorințe. Dacă acționează conform acestei scheme, omul devine fie un credincios pasiv, fie un ateist activ şi energic. Probleme vor fi în ambele cazuri. La baza acestor probleme va fi înțelegerea incorectă a Divinității.

Toți avem o origine comună - Creatorul. Fiecare ființă vie poartă în sine pe Dumnezeu. În cazul omului acest lucru este mult mai evident. Noi avem dorințe care țin mai degrabă de regnul animal, dorințe omeneşti şi dorințe care-şi au originea în esența Divină. Abținerea de la dorințele primare este un lucru sănătos şi necesar. Abținerea de la dorințele Divine este un lucru periculos şi dăunător. Înăbuşirea influenței sentimentului iubirii către o femeie este un lucru incorect şi periculos, în timp ce abținerea de la atracția sexuală este necesară.

Am auzit de curând o întâmplare curioasă. O femeie se îndrăgostise de un bărbat. A apărut o neînțelegere între ei. În tot acest timp a vrut să-l sune, însă nu a reuşit, şi-a înăbuşit dorința, având sentimentul că se

sufocă. A decis în cele din urmă să treacă peste mândrie şi l-a sunat. Simptomele sufocării au dispărut imediat. Iubirea vindecă într-adevăr, însă doar atunci când nu este întreruptă, când nu încercăm să o oprim sau să o sufocăm.

O persoană care-şi înăbuşă toate dorințele este de obicei educată, corectă, ruşinoasă şi complexată. Cine nu-şi înăbuşă dorințele este mereu plin de viață, energic, uneori chiar grosolan. Adevărul este la mijloc, ca de obicei. Nu trebuie să ne fie frică de iubire, ea nu poate fi dirijată, când apare nu poate fi evitată. Cu cât mai multă iubire există în visurile noastre, cu atât mai mult trebuie să ne realizăm aceste visurile aceea, acceptarea absolută a voinței Divine înseamnă de fapt concentrarea absolută asupra iubirii către Dumnezeu. Însă, întrucât mulți consideră că este foarte dificil să simtă „eul" Divin, pentru început aceste persoane trebuie să înțeleagă că noi acționăm conform mai multor logici şi că avem mai multe trepte pentru dorințe. Şi cu cât mai multă energie dăruim, cu atât evoluția noastră este mai avansată. Şi dacă continuăm să încercăm să schimbăm lumea, ne-am putea afla în contradicție cu originea noastră Divină. Este vorba de fapt despre neacceptarea voinței Divine şi o permanentă luptă cu aceasta. Cu cât mai energic ne realizăm dorințele primare şi cele omeneşti, nepierzând din vedere că planul Divin este prioritar, cu atât mai mult capătă sens şi nu reprezintă un pericol proverbul „Să avem credință în Dumnezeu, dar să nu rămânem singuri".

Partea a cincea

În cărţile dumneavoastră afirmaţi că iubirea este lucrul cel mai important şi că nu trebuie să renunţăm la aceasta. Şi eu aşa credeam şi din cauza dragostei pentru un bărbat am neglijat toate legile morale şi religioase. Din cauza mea şi-a părăsit soţia şi copilul. Rezultatul nu a întârziat - ne-am despărţit! Unde se află atunci adevărul?

Vă rog să-mi răspundeţi la o întrebare: de ce apar triunghiurile amoroase? Cine este vinovat în asemenea cazuri şi de ce au mereu de suferit cele trei persoane?

Dacă o femeie măritată naşte un copil care nu este copilul soţului ei, este aceasta o încălcare a legilor Divine? Dacă da, cum trebuie să ne rugăm în acest caz? De ce se întâmplă acest lucru?

Şi totuşi ce comportament trebuie să aibă o femeie măritată dacă s-a îndrăgostit de altcineva, pentru a nu pricinui rău altcuiva şi în acelaşi timp pentru a nu-şi înăbuşi sentimentele?

Continui să afirm că nu trebuie să renunțăm la iubire - putem renunța la sex, la orice alte legături. Adesea o femeie măritată se îndrăgosteşte pentru aşi salva viața, pe cea a soțului sau a copilului. Toate religiile din lume au o atitudine negativă în privința trădării. Cred că acest lucru este pe deplin corect şi întemeiat. Libertinajul nu aduce niciodată sănătate şi fericire omului. Dacă există armonie, dacă o persoană îşi păstrează iubirea către

Dumnezeu, rezistând mereu atracției, această persoană nu va fi ispitită şi nu va cunoaşte trădarea. Acesta este cazul general.

Să vorbim acum concret. Am dat de curând o consultație unei femei prin telefon. Această femeie suferea de sterilitate. Doctorii nu au reuşit să o ajute. Soțul acesteia suferă de o formă gravă de prostată. Toate încercările de a se vindeca au eşuat. Această situație destul de gravă determină apariția sentimentului de umilință şi contribuie la răcirea relației. Cauza acestei situații este foarte simplă - iubirea Divină nu este suficientă. Voi explica în continuare cum se explică acest fapt.

Închipuiți-vă acum următoarea situație. În cele din urmă, soțul s-a săturat până peste cap de această femeie sterilă, de durerile permanente în partea inferioară a abdomenului şi de impotența care era în faza de început. Încearcă oarecum să iasă din acest cerc şi-şi găseşte altă femeie, însă nu doreşte să se despartă de soție. Observă pe neaşteptate că boala de care suferea, prostata, începe să dispară. Starea sa spirituală şi fizică începe să se amelioreze. Începe să aibă o legătură din ce în ce mai serioasă. În cele din urmă soția află de această legătură. Şi întrucât îşi iubeşte soțul, îl iartă şi acceptă această situație. După un an rămâne însărcinată şi naşte un copil. Soțul rămâne împreună cu ea şi uită de amantă. Însă de fiecare dată când apar formele prostatei, o ia de la capăt.

Am descris o situație ipotetică, bazată pe mii de astfel de cazuri care îmi sunt binecunoscute. Ce i-am spus acestei femei care m-a sunat?

- Câmpul dumneavoastră este minunat, - am spus eu. - Se văd foarte bine rezultatele muncii individuale şi ale cărților citite. A rămas însă programul cel mai periculos care închide toate posibilitățile dumneavoastră - umilința, nemulțumirea de sine şi în privința destinului avut. Lipsa iubirii pentru destinul primit reprezintă nemulțumirea directă către Dumnezeu. Dacă nu vă place propriul destin, schimbați-vă. Nemulțumirea de sine este de fapt încercarea de a ucide propriul destin. Corpul şi conştiința dumneavoastră sunt parte integrantă a destinului. Dacă celula încearcă să ucidă organismul, poate fi fericită?

- Sterilitatea nu este doar problema mea personală, - răspunde femeia. - Şi soțul meu are probleme.

- Spuneți-mi vă rog numele lui, am rugat-o eu atunci.

Am analizat câmpul soțului şi lucrurile s-au clarificat. În câmpul acestuia exista un copil fără prea mari şanse de supraviețuire. Copilul avea un program puternic de autodistrugere. Acest program trecea în tată şi determina apariția acestei boli grave, pe care doctorii nu reuşeau să o vindece, întrucât cauzele acesteia nu erau clare.

- Pentru a se vindeca soțul dumneavostră, am răspuns eu, trebuie mai întâi să vindecăm viitorul copil. Programul de autodistrugere al copilului este generat de mamă, deci de dumneavoastră. Pentru ca soțul să se

vindece este necesar să vindecăm copilul, ceea ce implică că înainte de toate trebuie să vă vindecăm pe dumneavoastră. Cu siguranță în una din viețile anterioare, soțul v-a asigurat o viață stabilă, plină de bunăstare, şi astfel „eul" Divin a început să aspire către dragostea omenească şi un destin fericit. Pentru a avea un copil, trebuie să simțiți că iubirea către Dumnezeu este mai importantă decât familia, soțul şi copilul. Trebuie să vă detaşați o perioadă de timp de fericirea omenească, în acest caz poate fi de folos abținerea de la sex, mâncare, renunțarea la pretenții către soț, destin şi propria persoană. Înainte de toate trebuie să vă concentrați către iubirea pentru Dumnezeu.

- Şi dacă nu-mi ajung puterile?

- Când veți învăța să păstrați iubirea, când primul pas va fi deja făcut, a doua sarcină va fi să vă detaşați cât mai mult de viața cea de zi cu zi. Cred că în cazul dumneavoastră v-ar ajuta foarte mult dacă soțul ar găsi o amantă. Fiecare durere trebuie să vă conducă nu spre umilință şi nemulțumire, ci spre dragoste şi spre Dumnezeu. Dacă fiecare situație duce către Dumnezeu, în consecință va avea ca rezultat doar iubire.

- Deci ar trebui să-i sugerez această variantă?

- Bineînțeles că nu. Puneți-vă sufletul în ordine, rugați-vă pentru copii, începeți să vă schimbați şi restul vi se va da.

În 1989 am început să cercetez cauzele bolilor, dorind să salvez pe toți oamenii. Mă rugam la Dumnezeu, rugându-l să mă ajute. Şi iată că am primit acest ajutor.

Am observat în aura oamenilor structurile karmice. Este de fapt mecanismul karmei, care permite să se facă legătura între caracter, concepția de viață, comportamentul omului, destin şi boli. Am primit ajutor din două direcții. Pe de o parte - datorită descoperirii capacităților neobişnuite ce permit accesul către lumea superioară şi pe de altă parte - datorită diagnosticului „cancer cu metastaze" care mi-a fost stabilit de curând. Nu am considerat acest diagnostic ca pe o nenorocire sau ca pe o pedeapsă. Mi-am spus: „Aşa a fost să fie, trebuie să accept acest lucru, sufletul nu trebuie să piardă sentimentul iubirii". Abia apoi, am înțeles că în realitate aceste gânduri mi-au fost de ajutor.

Cu cât mai fine sunt planurile sufletului, cu atât mai clar vom vedea că la aceste niveluri toți oamenii sunt foarte strâns conectați. La nivel subtil, chiar şi cea mai slabă compasiune manifestată către o altă persoană, are ca efect imediat transferarea bolii persoanei respective asupra noastră. Pentru a vindeca la nivel subtil, este necesară o deplină detaşare interioară de lumea înconjurătoare. Dacă nu este îndeplinită această condiție, vindecătorul este fie un şarlatan, fie un sinucigaş. Procesul morții m-a detaşat pentru un timp de tot, permițându-mi să trec aproape fără probleme prin cea mai periculoasă perioadă – primii ani, când compătimeam interior orice pacient, fiind gata să mor în locul acestora. La nivel exterior compătimirea este necesară. La nivel interior este mult prea periculoasă. De aceea filozofia orientală orientată către planurile subtile

este atât de diferită de cea occidentală. În Orient se consideră că boala omului este de fapt soarta acestuia. Ea este rezultatul greşelilor comise şi de aceea compătimirea este un proces la fel de dăunător precum amestecarea în destinul altei persoane. Cu cât suntem gata să realizăm ca fiecare necaz reprezintă nu o pedeapsă, ci posibilitatea de a ne salva sufletul, cu atât detaşarea noastră interioară de lucrurile de care ne-am ataşat conduce la armonie şi face posibilă fericirea noastră viitoare.

Am discutat de curând cu o femeie care se afla într-o situație contradictorie. Soțul o iubea, îndeplinindu-i necondiționat orice dorință. Ea nu avea cine ştie ce sentimente pentru acesta. Făceau dragoste o dată sau de două ori pe lună. Pe neaşteptate, în sufletul acesteia s-a născut iubirea pentru un alt bărbat. Contacte sexuale cu această persoană nu avea.

- În cazul meu situația este foarte gravă, - a afirmat femeia. — Exact când mă hotărâsem să încep o legătură cu persoana iubită, am rămas însărcinată cu soțul meu. Nu este normal acum să renunț la copil, față de soț de asemenea nu mai am sentimente, nici către persoana iubită nu mă pot îndrepta - mă chinui foarte mult, este o situație fără ieşire.

- Nu v-ați gândit că aceste lucruri pot să nu fie întâmplătoare?

- Ce vreți să spuneți? - a întrebat femeia mirată.

- Este poate singura şansă pentru cel de-al doilea copil să se nască sănătos şi normal. Va trebui să vă

chinuiți la naştere. Dacă iubirea pentru Dumnezeu nu este suficientă, dacă nu dorim voluntar să ne detaşăm prin intermediul iubirii către Dumnezeu, atunci este necesară suferința, detaşarea forțată, acesta fiind prețul apariției unui copil sănătos. Nu exclud posibilitatea ca după naşterea copilului să slăbească dragostea pentru persoana iubită, acesta putând pleca, misiunea fiind îndeplinită.

Şi-a oprit privirea asupra mea:- Şi dacă aceste sentimente se intensifică după naşterea copilului?

-Atunci este posibilă următoarea explicație, am afirmat eu atunci. Ataşamentul soțului pentru dumneavoastră se poate intensifica, acest lucru fiind însă periculos pentru sufletul dumneavoastră, pentru sănătatea şi viața copiilor. Vor apărea atunci fie boli, nenorociri, fie divorțul sau chinuri şi un amant permanent. Dacă veți divorța de soț, alegând persoana iubită, se pot întâmpla lucruri şi mai grave pentru că ataşamentul pentru iubirea omenească în cazul dumneavoastră va fi mult mai mare, ceea ce poate provoca probleme copiilor.

-Ce să fac în acest caz?

-Toate necazurile noastre provin din insuficiența iubirii pentru Dumnezeu. Dacă ați fi avut acest canal deschis, dacă ați fi observat planul Divin peste tot, chiar şi o existență foarte confortabilă nu ar fi fost dăunătoare sufletului. Exact aici este problema, subconştientul dumneavoastră exclude în mod automat sentimentele către soț, îndreptându-le către o altă persoană. Dacă

nivelul iubirii nu este suficient într-o familie, cineva trebuie să umilească fericirea acesteia. Acest lucru este realizat dacă nu de bărbat, atunci de femeie. Şi pentru că femeia înainte de toate întruchipează familia, trădarea ce provine din partea femeii este mult mai periculoasă pentru existența acesteia şi pentru sănătatea copiilor. În cazul femeilor, este natural concentrarea asupra persoanei iubite, familia şi relațiile acesteia să fie mult mai puternice, ceea ce determină o mai mare probabilitate ca Dumnezeu să fie dat uitării, iubirea pentru familie fiind mai mare decât cea pentru Dumnezeu. De aceea când soțul îşi evită soția, mergând să prindă peşte sau plecând în delegație, el doreşte de fapt inconştient să balanseze situația. Dacă nu există durere, iubirea Divină este repede înlocuită de cea omenească. Astfel, eşecul fericirii obişnuite ne determină să pierdem şi iubirea pentru Divinitate.

Am aflat o întâmplare interesantă de la un pacient. Prietenul acestuia, fiind preot, l-a invitat la o slujbă la mănăstirea unde slujea. A promis că va merge. În aceeaşi zi soția acestuia avea zi de naştere. De aceea a, plecat dimineața devreme, considerând că nu va pierde mult timp cu acest drum. „O oră şi jumătate la dus, la fel la întors, mă voi întoarce după-amiază şi vom sărbători ziua de naştere a soției" - s-a gândit el.

- „Iată că de trei ore sunt pe drum - povesteşte el - şi îmi dau seama că distanța este mult mai mare decât crezusem. După cinci-şase ore am ajuns la mănăstire şi am mai zăbovit acolo încă câteva ore. Îmi amintesc că i-

am sus preotului că soția avea zi de naştere şi că trebuia să fiu cel puțin seara acasă. M-a privit pieziş, dând din mână ca şi cum femeile nu sunt atât de importante. „Nu-ți fa griji, mi-a spus acesta, nu este atât de important acest lucru”. Aceste cuvinte m-au mai relaxat. Când am plecat spre casă, aproape se înnoptase. Aş fi vrut să reuşesc totuşi să ajung la timp. Am condus cu o sută şaptezeci de kilometri la oră. Deodată s-a lăsat o ceață uşoară. Am încetinit viteza. Apoi ceața s-a întețit. Era clar atunci că întârziasem. Aş fi vrut să conduc mai repede, însă îmi aminteam de cuvintele preotului şi am renunțat. Conduceam cu atenție şi pe neaşteptate am avut un sentiment ciudat. Nu înțelegeam de ce, dar începusem să micşorez viteza, ajungând la cinci kilometri pe oră. Pe neaşteptate am observat un copac ce bloca drumul. Dacă aş fi avut o viteză mai mare aş fi avut un accident. Am întârziat la ziua de naştere a soției. Era curios că nu se supărase deloc, cu toate că era foarte ataşată de mine şi destul de supărăcioasă”. Bărbatul m-a privit întrebător:

- Spuneți-mi care este sensul acestei întâmplări?

- Să luăm lucrurile pe rând, - am răspuns eu. În ziua de naştere primim o cantitate mare de energie. Creşte brusc concentrarea asupra iubirii omeneşti şi ataşamentul către viață. Şi pentru că soția dumneavoastră este sensibilă şi se ataşează destul de uşor, în ziua ei de naştere nivelul ataşamentului către dumneavoastră ar fi putut să depăşească granița permisă. Ca urmare este foarte probabil ca dumneavoastră să fi murit. Sunteți o persoană delicată,

atentă cu soția şi, de aceea, ați fi putut plăti cu prețul vieții. Aveți însă credință în Dumnezeu şi aspirație către iubirea Divină. În ziua de naştere a soției v-a fost dată şansa să simțiți că iubirea către Dumnezeu este mai importantă decât relațiile calde, confortabile şi liniştite cu soția. Ați folosit această şansă. Prin intermediul preotului v-a fost acordată a doua şansă. Ați înțeles că nu trebuie să vă închinați în fața femeii. Şi ați acceptat acest lucru. Şi a treia şansă - v-a fost dat să înțelegeți că dacă veți îndeplini toate dorințele femeieşti, veți pieri. Ați reuşit să rezistați dorinței de a vă întoarce la timp, reducând viteza maşinii, şi de aceea ați rămas în viață.

Când iubirea pentru Dumnezeu din sufletele noastre scade, începem să ne rugăm pentru plăcerea noastră, apoi o detestăm pentru că ne pricinuieşte durere, sau detestăm propria persoană. Închinarea în fața femeii conduce la ură, dispreț şi cruzime către aceasta sau la dispreț pentru propria persoană şi la sinucidere. Familia este înainte de toate reprezentată de femeie. Şi femeia instinctiv se închină mereu familiei. Dacă şi bărbatul începe să se închine familiei, contrastele nu se echilibrează, energia se pierde şi familia dispare. Există bineînțeles şi familii în care femeia joacă rolul bărbatului, iar bărbatul preia rolul femeii. Acest lucru poate echilibra situația o anumită perioadă de timp, atât timp cât situația nu devine patologică.

Ce concluzie putem trage din toate aceste întâmplări? Femeia credincioasă şi bărbatul curajos, atent şi grijuliu, toate acestea sunt inutile dacă nu există iubire către

Dumnezeu. Comportamentul corect, hrana şi gândirea corectă sunt o bază care ajută ca iubirea Divină să existe în sufletele noastre. Dacă uităm de „eul" nostru Divin şi dacă începem să trăim în interesul „eului" nostru omenesc, mai devreme sau mai târziu se va prăbuşi concepția noastră de viață, moralitatea şi familia. Tot mai des repet femeilor care au probleme de familie: în situația voastră orice ieşire va fi tragică, pentru că voi atrageți nenorocirile prin starea voastră interioară, şi oriunde ați merge şi orice ați face, tot vă va ajunge. Dacă veți reuşi să vă schimbați, situația se va rezolva de la sine.

Dacă cineva s-a purtat urât cu noi, putem accepta situaţia pe plan interior, iar la nivel exterior să limităm comunicarea cu această persoană? Sau trebuie să ne purtăm ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic?

Dacă copilul dumneavoastră nu vă ascultă, trebuie să acceptați situația pe plan interior, să continuați să-l iubiți, dar să-l şi educați. Educația altuia determină mereu şi o autoeducare. Când ne spunem sincer pretențiile, acest lucru ne ajută să ne schimbăm şi să schimbăm şi pe cei din jurul nostru. Trebuie să ne schimbăm, dar să-i ajutăm şi pe alții. Închipuiți-vă acum că un străin v-a jignit şi că nu are de gând să se schimbe. Ce putem face în acest caz? În astfel de cazuri explic mereu dacă cineva apropiat s-a purtat urât şi în consecință a trebuit să ne despărțim, acest lucru nu ne va fi prea dăunător. Dacă însă am fost jigniți de cineva apropiat, de o persoană iubită sau de un părinte şi dacă

ne purtăm în acelaşi fel, rezultatul va fi cu totul diferit. De aceea dacă o persoană apropiată vă jigneşte şi nu doreşte să se schimbe, concluzia este simplă: înainte de toate trebuie să vă schimbați şi să vă reeducați voi înşivă.

Citesc următoarea însemnare primită din partea unei femei; bărbatul acesteia periodic nu se întorcea noaptea acasă. Femeia întreabă cum ar trebui să-l reeduce, pentru că dacă nu reacționează în niciun fel, înseamnă că este de acord. Ce aş putea să-i răspund, când agresivitatea inconştientă a acesteia către soț este de patru ori mai mare decât ar trebui? Dacă acest bărbat nu pleacă de acasă, va pieri. Ştiți ce cred eu despre această femeie? Ea seamănă mai degrabă cu cineva care loveşte o altă persoană în cap cu un băț, spunând mirată: „Ştiți că niciodată nu stă, fuge în lături. Cum să procedez să-l educ, ca să stea doar într-un loc şi să nu mişte?”

De curând, în timpul unei lecții, am primit următorul bilet:

„Dumneavoastră vedeți totul şi puteți realiza diagnostice corecte, dar ce putem face noi, oamenii obişnuiți, cum putem ştii când ne paşte un pericol şi cum am putea să-l înlăturăm?”

Răspunsul este simplu: nu trebuie să aşteptați nimic. Îngrijiți-vă permanent de sufletul dumneavoastră, faceți tot ceea ce puteți face astăzi, ca şi cum toate pericolele posibile şi imposibile ar fi aproape. Dacă totuşi se va întâmplă ceva, veți putea să vă spuneți: „Am făcut tot posibilul, nu am niciun motiv să mă simt vinovat. Acum mă voi strădui de două ori mai mult”.

La vechiul An Nou (Anul Nou după vechiul calendar) am făcut următoarea urare: „Noi toți aşteptăm permanent fericirea în destinele noastre. Adevărul este că nu trebuie să aşteptăm fericirea - trebuie să-i venim în întâmpinare. Dacă ați dobândit deja obiceiul să trimiteți iubire către Dumnezeu, atunci oamenii din jur nu se vor putea purta urât cu dumneavoastră.

Vă rog să-mi explicaţi ce anume corectează hemoroizii în caracterul nostru? Am douăzeci şi patru de ani şi sufăr de această boală neplăcută. Conform statisticii, optzeci la sută dintre oameni suferă de această boală.

Voi începe cu o întâmplare. Am avut de curând un pacient. Bunica acestuia avea sănătatea şubredă.

- În cazul meu, în linii generale totul este în regulă, mi-a spus el. M-am schimbat, citesc cărțile dumneavoastră, nu am probleme.

- Bine, spuneți-mi numele bunicii, am spus eu.

I-am analizat câmpul, după care am afirmat:

- Înrăutățirea sănătății acesteia are legătură cu nepotul ei, adică cu dumneavoastră. În curând veți fi pus la o încercare grea, peste care cu greu veți trece. În plan subtil, este deja declanşat în cazul dumneavoastră programul de autodistrugere. În consecință, puteți dezvolta o boală gravă a aparatului urogenital, să pierdeți sau să vă rupeți picioarele până în zona genunchiului, sau să muriți în urma unei comoții cerebrale.

- Care este cauza? - s-a interesat pacientul.

- Femeile, - am răspuns eu. - Dumneavoastră sunteți idealist şi nu suportați lucrurile mărunte, incorecte şi imorale. Nu puteți iubi o astfel de persoană. Probabil curând veți întâlni o femeie de acest gen. Vă veți îndrăgosti de ea, de fapt sunteți deja îndrăgostit. Aspectele pe care nu le agreați le veți întâlni în această femeie.

- Dar de ce? - întrebă mirat.

- Pentru ca să învățați să iubiți. Dumnezeu este prezent în toate lucrurile. Şi dacă iubiți doar acele lucruri care vă sunt pe plac, ce fel de iubire este aceasta?

Puteți avea probleme nu doar cu aparatul urogenital, dar şi cu hemoroizii.

- Ştiți, - adăugă el trist, - am fost de curând la doctor. Mi-a confirmat că am hemoroizi. Cum as putea să vindec această boală?

- Învățați să-i iubiți pe cei ce greşesc. Nu gândiți şi nu vorbiți rău despre oameni. Fiecare păcătos este un om nefericit, el nu trebuie condamnat, trebuie ajutat, chiar dacă am vrea să-l pedepsim.

- Spuneți-mi, ce altă formă de manifestare are acest idealism?

- Iubirea - fie că se află în noroi sau într-un loc curat - nu depinde de nimic. Când avem ca țel doar dorințe superioare şi frumusețe, ne gândim doar la aceste lucruri şi suntem traumatizați puternic de orice cuvânt urât, de cuvinte fără rost şi înjurături.

-Aveți dreptate, nu pot suporta absolut deloc înjurăturile. Spuneți- mi, este un obicei dăunător nu-i aşa?

-Da, este dăunător, - am spus eu. - Poate duce la apariția hemoroizilor şi la impotență. Ce reprezintă înjurătura? Închipuiți-vă că sunteți nemulțumit de o anume persoană. Dacă în sufletul dumneavoastră există puțină iubire, nu puteți controla situația din interior. Atunci veți fi nevoit să o controlați din exterior - în mod agresiv. Veți încerca să distrugeți persoana care nu vă este pe plac. În încercarea de a distruge prin cuvinte această persoană îi putem spune uneori țap, câine, porc. Este ca şi cum am distruge corpul acestei persoane şi l-am transforma într-un animal. Această agresivitate este îndreptată către corp. Corpul reprezintă însă doar partea exterioară; dacă dorim cu adevărat să distrugem pe cineva trebuie să-l distrugem şi pe plan interior. Cu alte cuvinte, trebuie umilite, jignite emoțiile interioare, sufletul acestei persoane. Şi care este baza corpului? Dragostea omenească, sentimentele cele mai înalte, sexualitatea. Înjurăturile vizează de obicei umilirea sexualității persoanei opuse sau a unui apropiat de-al acesteia. Aici se declanşează mecanismul karmei. Dacă ați furat de la cineva bani, altcineva va fura apoi de la dumneavoastră. Dacă ați lovit pe cineva, veți fi lovit. Când întreprindeți o acțiune, vă codați singuri câmpul, definind astfel felul în care oamenii se vor purta cu voi pe viitor.

Ce este de fapt înjurătura? Este dorința de a distruge sexualitatea şi forțele vitale ale altei persoane. Dacă

înțelegem superficial legile karmice, am putea spune: dacă voi fura bani, voi fi apoi furat; dacă înjur pe cineva, şi eu voi fi înjurat. În profunzime această lege acționează exact aşa, însă pare ceva mai diferit. Din ce cauză veți decide să furați de la cineva? Pentru a trăi mai bine. Prin urmare, pentru a nu dăuna iubirii, trebuie să vă pierdeți viața sau să o distrugeți, ceea ce presupune apariția bolilor, a nenorocirilor sau un destin sortit eşecului. Când jigniți pe cineva, înjurându-l şi insultându-1, doriți de fapt să-i distrugeți viața şi activitatea sexuală. De aceea, pentru a nu se afecta iubirea Divină, va trebui distrusă rădăcina vieții şi anume sexualitatea dumneavoastră, facându-şi astfel apariția boli precum prostata, impotența, hemoroizii. Dacă gândim de rău în privința unei persoane, ucidem iubirea din sufletul acesteia, şansa de a ne îmbolnăvi de hemoroizi fiind foarte mare. Nu ştiu de ce, însă desconsiderarea şi gândurile pline de dispreț creează aceste probleme.

Pot indica încă o cauză. Închipuiți-vă că sunteți căsătorit, însă începeți să vă uitați la alte femei, concentrându-vă asupra sferei sexuale, fără nicio intenție să vă despărțiți de soție. Vă găsiți o amantă care este de asemenea atrasă de dumneavoastră. Şi întrucât simte că sunteți dependent de sexualitatea acesteia, pentru a nu vă pierde începe inconştient să insiste asupra acestui aspect, ceea ce poate duce la slăbirea potenței. Fiecare persoană poate într-o oarecare măsură să dirijeze emoțiile şi gândurile celor din jur. În urma concentrării, aceste posibilități se pot dezvoltă. Amanta începe să vă

programeze pentru a vă despărți de soție, încercând să vă determine să aveți pretenții tot mai mari către aceasta. Vă purtați drăguț cu amanta, pentru ca apoi acasă să începeți să vă certați cu soția pentru orice fleac. Mai târziu aflați că aveți hemoroizi şi că niciun medicament nu vă poate ajuta, pentru că v-ați obişnuit deja să ucideți iubirea în sufletul altei persoane.

- Şi de ce hemoroizi?- s-a interesat pacienta.

Am zâmbit:

-Cu cât mai înalte sunt sentimentele pe care încercăm să le înăbuşim, cu atât mai joase vor fi locurile în care bolile îşi vor face apariția. O persoană ambițioasă, dură, ce-şi respectă strict principiile, are toate şansele să sufere de o astfel de boală. Mâncatul peste măsură poate de asemenea să determine apariția acestei boli.

- Ce legătură are boala cu acest obicei dăunător? - s-a mirat bărbatul.

- Este o ipoteză asupra căreia lucrez în prezent, - am explicat eu - . Ce reprezintă tumoarea sau orice altă formațiune asemănătoare? Este de fapt mărirea masei unui anume organ. Când detestăm sau disprețuim pe cineva, scade energia intestinului gros. În acest caz poate avea de suferit şi apendicele care, după cum se observă, funcționează ca o glandă regulatoare a funcției intestinului gros. Masele acumulate în partea inferioară a intestinului gros pot otrăvi organismul. O rezervă suficientă de energie poate împiedica acest lucru. Dacă organul respectiv pierde această energie şi nu o recuperează, este necesar un factor care să mărească

această energie în mod artificial. Este astfel vorba de dureri, disconfort şi tumori. Într-o astfel de situație suntem nevoiți să îndreptăm energie din alte regiuni către organul bolnav, pentru a întreține astfel funcționarea acestuia. Suntem nevoiți să ne concentrăm asupra problemei care ne creează durere şi disconfort. Închipuiți-vă acum că cineva mănâncă permanent peste măsură. Intestinul gros este astfel suprasolicitat, funcția acestuia scade, după care îşi fac apariția hemoroizii. Este acelaşi mecanism, care se prezintă însă sub o formă diferită. Mâncatul fără măsură poate accentua de câteva ori gândurile rele îndreptate asupra altora sau, mai exact, urmările acestora. În concluzie este necesar să avem o concepție de viață corectă şi o înțelegere adecvată a reciprocității legăturilor dintre lucruri.

În prezent, bolile de inimă simt cele mai răspândite boli în lume. Pentru vindecarea inimii se cheltuiesc sume imense, chiar dacă cauza acestor boli nu este inima însăşi. Am citit într-o revistă că este inutil să se vindece inima în cazul în care pacientul suferă de tensiune înaltă. Să presupunem că o persoană a suferit un stres puternic, dar nu a reuşit să-l depăşească. Acest fapt a avut drept consecință îngustarea vaselor de sânge la nivelul rinichilor, inima continuând însă să funcționeze normal. A crescut astfel presiunea sângelui o dată şi jumătate sau chiar de două ori. Şi se încearcă în acest caz vindecarea inimii. Faptul că în prezent, conform statisticii, mai mult de jumătate din diagnosticele puse sunt greşite,

demonstrează că nu se cunoaşte încă pe deplin organismul uman.

După vârsta de treizeci de ani se încetineşte metabolismul. După patruzeci şi cinci de ani încetinirea este şi mai accentuată. Care este concluzia? Este foarte simplu. Cantitatea de hrană devine cu timpul mai mult decât necesară. Astfel, pe măsură ce înaintăm în vârstă, este necesară mai multă mişcare şi mai puțină hrană. În toată lumea în ultimul timp lucrurile stau exact invers. Prin urmare, vasele de sânge se sclerozează, capilarele se înfundă, inima începând să bată aritmie. Doctorii o vindecă inventând noi medicamente. Mulți specialişti consideră că dietele, hrana mai săracă, încercarea de a depăşi stresul sunt echivalente cu pierderea serviciului. Când însă procesul exterior îl depăşeşte pe cel interior, apar avariile sau accidentele. Dacă nu ştim sau dacă nu vrem să gândim corect, vom fi pedepsiți pentru acest lucru. Am explicat deja care sunt cele patru principii ale cunoaşterii Divine. Primul: concentrarea asupra iubirii Divine, aspirația către Creator. Al doilea: acceptarea durerii şi a pierderii, păstrând iubirea către Dumnezeu, acceptând pe deplin voința Divină. Al treilea: renunțarea voluntară la fericirea pământeană, abținerea de la dorințele primare. Al patrulea; dăruirea neîncetată de iubire şi energie. Adaug acum şi al cincilea principiu: principiul unității. În plan subtil, Divin, întregul Univers este un tot unitar. Evoluția fiecărui subiect pe orice plan exterior reprezintă evoluția în coeziune cu lumea înconjurătoare şi exact în acest lucru consistă

cunoaşterea Divinității. De ce conceptele comunismului ce exprimau egalitate şi egalitatea în drepturi erau atât de puternic apărate? Pentru că în esență, toată lumea aspiră inconştient la unitate. Egalitatea este aspectul de suprafață al unității. De ce Hristos ne-a numit frați pe toți? Pentru că a văzut acele planuri subtile, în care unitatea tuturor oamenilor este mult mai mare decât chiar legătura dintre frați şi surori. Însă, când marile adevăruri sunt înțelese în mod greşit, ele se transformă în contradicții. Încercarea de a ne egaliza la nivel exterior, era cât pe ce să distrugă întreaga civilizație.

Paradoxul principiului unității constă în următorul lucru: dacă interesul particular devine mai puternic decât iubirea pentru Creator, această unitate se va distruge. Astfel, femeia care a iubit un bărbat mai mult decât pe Dumnezeu, îl trădează şi devine infidelă. În acelaşi caz, într-o țară în care oamenii sunt educați în spiritul duşmăniei şi al urii, se nasc trădătorii, cei care ucid iubirea omenească. Şi astfel, faptul că funcționarii contemporani îşi distrug propria țară, devine logic şi explicabil. Socialismul ne-a învățat să iubim doar în cadrul lucrurilor omeneşti. Rezultatul unei astfel de iubiri se vede în exemplul funcționarilor de stat.

Când am început să răspund la această întrebare, nu credeam că aceste teme au ceva în comun. Dacă în țara noastră, la fel ca şi în cazul intestinului gros, există cel puțin un pic de iubire şi energie, cineva va trebui să activeze această funcție. Cred totuşi că nu trebuie să ne bucurăm, mulțumind destinului pentru că avem

hemoroizi. Trebuie să ne luptăm cu boala, dar în mod corect. Frica, disprețul şi intervenția chirurgicală cu greu vor rezolva problema. Cu toate că în anumite cazuri nu se poate fără acestea. Nu aceasta este problema. Nici până în ziua de astăzi noi nu ne-am învățat să gândim corect. Sistemul nostru de priorități este incorect. Mă gândesc că ar fi bine să existe un „site" cu numele „Poporul şi Puterea", în care poporul să-şi formuleze pretențiile către funcționari, să încerce să înțeleagă cauzele a ceea ce se întâmplă, să realizeze legătura inversă, învățând să gândească corect.

Priceperea de a gândi reprezintă priceperea de a schimba lumea. Doar o persoană cu suflet bun poate lua decizii corecte şi ferme. Dacă în sufletul unei persoane există iubire, această iubire va prinde neapărat şi o formă exterioară. Iubirea reprezintă energie. Ea poate genera acțiuni hotărâtoare şi creative. Ura, condamnarea şi jignirile sunt semnele slăbiciunii, refuzul de a schimba, transforma şi educa lumea înconjurătoare, refuzul de a dărui energie. Trebuie să existe schimbări pozitive în concepția noastră de viață, pentru că în caz contrar nu vom fi capabili să supraviețuim.

Ce să fac pentru a nu transfera asupra propriei persoane bolile pacienților, în timp ce efectuez masaje?

Înainte de toate este necesar să începeți să lucrați într-o stare sufletească corespunzătoare. Este vorba de o detaşare interioară şi de un nivel înalt de energie. Dacă există stări de iritare, umilințe şi jigniri, acest lucru

demonstrează că nivelul nostru de energie s-a diminuat, existând astfel posibilitatea de a ne împovăra cu problemele pacientului sau putându-i transfera propriile probleme.

Dacă suntem invidioşi şi înclinaţi către oportunism, dacă nu ne-am obişnuit să dăruim energie pe plan interior, orice supraîncărcare poate determina un transfer de energie din partea pacientului, apoi fenomenul de vampirism, care îmbunătăţeşte energia exterioară distrugând-o pe cea interioară. Toate religiile din lume pun accentul înainte de toate asupra importanței de a dărui energie, fără de care evoluția nu este posibilă.

Cu cât sunt mai dezvoltate în suflet moralitatea, altruismul, aspirația către Dumnezeu, cu atât mai bine veți fi apărați de problemele pacienților. Nu este necesar ca pe plan interior să dorim însănătoşirea pacienților - aceştia putându-se însănătoşi doar prin efortul personal. Pacientul are nevoie doar de un ajutor, care să creeze un fond binefăcător. Amintiți-vă de Isus Hristos, care nu a reuşit să-i vindece pe cei ce nu doreau să se schimbe. Dumneavoastră trebuie să lucrați în mod cinstit şi profesional, lucru pentru care veți primi bani în schimb. Astfel, vă veți concentra asupra dăruirii de energie şi nu veți mai depinde de pacient. Dacă are loc vindecarea anumitor boli, considerați acest lucru ca pe un efect secundar şi nu vă concentrați în mod deosebit asupra lui, în caz contrar putându-şi face apariția dependența. Şi dependența interioară naşte mereu emoții agresive.

Iată încă o întâmplare pe care am aflat-o tot dintr-o scrisoare. Un tânăr a decis din compasiune să dea unei sărace bătrâne zece ruble. Aceasta le-a luat în grabă şi a plecat fără ca nici măcar să mulţumească. Tânărul nu s-a simţit prea bine. A început să-şi pună întrebări dacă merită să dea de pomană. Astfel, prima regulă a celor care dau de pomană: fericit să fie nu cel care primeşte, ci cel care dăruieşte. Pentru că procesul dăruirii, al jertfirii, deschide sufletul către energia iubirii. A doua regulă: nu trebuie să dăruim oricui. Dacă v-a fost deja milă de cineva, dacă aţi simţit o pornire binefăcătoare către acea persoană, în niciun caz nu trebuie să realizăm presiune asupra acestei persoane. Regretarea săvârşirii unei fapte bune, jignirea unei persoane pe care aţi ajutat-o, pretenţiile către această persoană, reprezintă o formă de înăbuşire a iubirii, dependenţa de altă persoană. Dacă aţi dăruit cuiva bani şi în faţa dumneavoastră îi rupe şi-i aruncă pe jos, acest lucru nu trebuie să vă afecteze. A treia regulă: unui sărac nu trebuie să-i dăruim mult. El este dator să-şi câştige pomana prin bunătatea interioară a sufletului şi prin starea sa plină de armonie.

O istorioară povesteşte că odată un împărat oriental a decis să observe modul de viaţă al oamenilor şi s-a îmbrăcat ca un cerşetor. A făcut cunoştinţă cu un alt cerşetor şi s-a împrietenit cu acesta. După ce s-a întors în palat, a ordonat ca acesta să fie invitat la curte. L-a primit pe cerşetor, care nu l-a recunoscut şi a decis să-l facă fericit. A ordonat să se frigă o găină, iar în interior să fie ascuns aur. După câteva zile a trimis o slugă să verifice

dacă acea persoană era fericită. Află astfel că după plecarea cerşetorului din palat, mirosul plăcut al puiului fript a ademenit apetitul unui paznic, care a decis să-l cumpere în schimbul câtorva monede. Împăratul a decis să-i schimbe destinul şi l-a chemat din nou pe cerşetor la palat. A fost friptă iar o găină în care a fost iar ascuns aur. A ordonat slugii să-l însoțească de data aceasta până acasă. Când s-a întors în palat, împăratul l-a întrebat:

- În fața ta a început să mănânce puiul?

-Da.

- Şi a găsit aurul?

-Da.

- S-a bucurat?

- Nu ştiu. Cum a văzut aurul, a murit imediat.

Explicația acestei povestiri este simplă. În primul rând trebuie să prelucrăm interior fiecare fericire. În al doilea rând trebuie să fim gata pentru a accepta fericirea. În al treilea rând - pentru fericire trebuie să fim pregătiți din timp. Un noroc neaşteptat poate ucide pe moment sau în timp. În al patrulea rând - adevăratul ajutor este ajutorul acordat sufletului, şi anume învățarea acestuia de a iubi. Dacă ajutăm o persoană să devină mai armonioasă, această persoană va dobândi astfel şi sănătate, şi bani, şi bunăstare. Cu cât ajutorul vizează lucrurile de suprafață, luând un aspect fizic, cu atât mai grave pot fi urmările. Fiecare pacient este într-o oarecare măsură un cerşetor care primeşte pomană. Cu cât mai mult vă veți gândi la aspectul fizic, pământesc şi la rapiditatea acestui ajutor, cu atât veți avea mai multe

probleme. De aceea nu munciți peste măsură. Buna conştiință trebuie să se echilibreze cu sentimentul de măsură şi intuiție. Vindecătorii care folosesc rugăciunile sau magia, încercând să ajute, chiar dacă simt că nu le este îngăduit dintr-un plan mai superior, mor adesea când întâlnesc un pacient greu de vindecat. Vindecătorii talentați ne spun imediat: nu te pot ajuta, pentru că persoana datorită căreia eşti bolnav este mai puternică decât mine. Ei simt că această persoană nu trebuie să fie vindecată, pentru că pot fi pedepsiți de către un plan mai superior.

Nu trebuie să vă luptați cu destinul şi să vă dezarmați dacă ceva nu vă dă pace şi nu observați rezultatele pozitive de pe urma muncii depuse. Poate că dumneavoastră nu sunteți destinat să efectuați masaje unui anume pacient. Nu excludeți niciodată posibilitatea intervenției unui puteri superioare în munca depusă sau într-o anume situație.

Am scris deja zece cărți pentru ca oamenii să mă înțeleagă atunci când sunt căutat. Şi închipuiți-vă, cu câteva zile în urmă, a venit pentru o consultație o femeie care suferea de sterilitate. I-am explicat despre ce este vorba. Apoi am avut o mică discuție pe care o fac cu toți pacienții mei, pentru ca spre sfârşit, pe neaşteptate să-mi spună:

- Ştiți, eu nu am înțeles nimic.

Mai devreme aş fi fost complexat, aş fi încercat cu toate puterile să o conving să înțeleagă, să o ajut să priceapă şi să memoreze toată informația necesară. Acum

ştiu deja că îmbunătățirea forțată a destinului altei persoane îmi poate distruge propria existență. Pacientul trebuie să aibă mereu dreptul de a alege, astfel nimeni nu va fi răspunzător pentru păcatele lui. Astfel, i-am spus femeii:

Înțelegem rațional despre ce este vorba atunci când acceptăm informația cu sufletul deschis. Pentru a asimila noua informație, este necesar să ne schimbăm, iar pentru aceasta în suflet trebuie să circule iubire. Dacă ați încercat să vă sinucideți şi vă detestați tatăl, refuzați să iubiți o persoană apropiată pentru că va jignit, dacă ați realizat întreruperi de sarcină în faze târzii ale gravidității, dacă ați vorbit de rău despre Dumnezeu sau sunteți nemulțumiți de destin, dacă condamnați lumea întreagă şi societatea - posibilitățile dumneavoastră de a vă schimba sunt cu totul minimale. În acest caz aceasta este problema dumneavoastră. Dacă doar cu câteva zile înainte de această consultație v-ați simțit profund jignită de un bărbat, tot nu veți reuşi să înțelegeți nimic din ceea ce v-am explicat. Şi întrucât şi eu sunt bărbat, agresivitatea vă va închide câmpul şi sentimentele, şi atunci tot ceea ce v-am spus şi tot ceea ce am scris, va rămâne un mister pentru dumneavoastră.

Unii oameni vin la consultație de câteva ori, însă schimbarea în cazul lor este minimală. Acest fapt se datorează uneori supraîncărcării sau atitudinii acestora de a trage doar foloase de pe urma informației. Pentru a se vindeca, o persoană trebuie să dăruiască energie.

- Dumneavoastră, de exemplu, suferiți de sterilitate, - i-am spus eu- Pentru aşi face apariția un copil, trebuie să-i dați o enormă cantitate de energie.

Dumneavoastră nu vă pricepeți şi nu vreți să dăruiți.

Apoi am întrebat-o:

- Vă rog să-mi răspundeți care popor este cel mai muncitor din lume?

- Chinezii, - a răspuns femeia.

- Şi care popor este cel mai fertil din lume?

- Tot chinezii.

- Deci, dacă vreți să dați naştere unui copil, învățați-vă să dăruiți înainte de toate energie sufletească, nu fizică. Credința în Dumnezeu, concentrarea asupra lucrurilor Divine, permit dăruirea şi eliberarea unei mari cantități de energie. Şi acest lucru vindecă atât sufletul, cât şi corpul.

Am auzit de curând următoarea întâmplare. Prietena unei femei a intrat în spital. Diagnosticul a fost următorul: cancer la intestinul gros, în faza a patra. Doctorii i-au dat drumul acasă. Nu se mai putea mişca deja. Apăruse şi mirosul caracteristic de putrefacție. Au programat totuşi operația pentru a-şi îndeplini datoria. Metastazele erau foarte extinse, operația fiind doar o formalitate. Prietena ei i-a cumpărat o Biblie, i-a dat şi câteva dintre cărțile mele şi a plecat apoi în concediu. S-a întors după trei săptămâni şi a întâlnit această prietenă pe stradă. Începuse să citească şi să se roage, după o săptămână s-a dus singură la spital pentru a se opera şi

după aproximativ zece zile diagnosticul i-a fost anulat. Părea sănătoasă şi fericită.

Când am aflat această întâmplare, am întrebat dacă era adevărată. Timpul vindecării fusese mult prea scurt. Lucrurile erau pe deplin adevărate. Însănătoşirea durase doar două-trei săptămâni. De ce? Credința, concentrarea asupra Creatorului pot mobiliza o asemenea cantitate de energie ce ne poate regenera în doar câteva minute. Majoritatea oamenilor se roagă doar o singură dată, aşteptând rezultate rapide, țin post o scurtă perioadă de timp, cerând binecuvântarea Atotputernicului.

Cea mai mare binecuvântare din partea Creatorului este posibilitatea de a-L iubi fără rezerve, fără să aşteptăm nimic în schimb, fără să avem niciun fel de pretenții. De obicei suntem capabili de o astfel de iubire doar înaintea morții. Pentru a putea ajuta o altă persoană este necesar ca tu însuți să ai anumite cunoştințe. Cel mai mare ajutor pe care-l putem acorda unei persoane este obiceiul s-o învățăm să iubească. Şi cum am putea realiza acest lucru dacă noi înşine nu putem şi nu vrem să iubim? Şi dacă noi nu putem să iubim, ajutorul nostru către o altă persoană va fi superficial. Ne vom simți istoviți, iar persoanele ajutate se vor simți corupte. Voi repeta că poate vindeca doar persoana ale cărei concepții de viață sunt asemănătoare unui izvor, nu unei băltoace.

În urmă cu cincisprezece ani - când am început să mă ocup în mod serios de această sferă, vindecarea bolilor -, când am primit informații noi, nu am încercat să-mi ascund tainele, aşa cum făceau ceilalți vindecători,

ci, dimpotrivă, am decis să vorbesc deschis despre toate lucrurile pe care le ştiam. Făceam acelaşi lucru şi în timpul lecțiilor. Nu am ținut niciodată doar pentru mine, nici nu am ascuns vreo informație interesantă şi folositoare. Şi cu cât mai mult dădeam, cu atât mai mult primeam. Dacă în timpul masajului pe care-l faceți sentimentele omeneşti fac loc celor Divine, puteți să nu vă gândiți la urmări.

Partea a şasea

Când ne putem ruga pentru proprii copii?

În perioada apariției legăturilor sexuale, în adolescență, la vârsta primei iubiri, emoțiile noastre sunt foarte profunde. Ele determină în mare măsură caracterul şi starea de sănătate a viitorilor noştri copii şi nepoți. Emoțiile părinților în momentul conceperii, în timpul perioadei de graviditate, precum şi în timpul naşterii copilului au de asemenea o mare importanță. Odată cu trecerea timpului aceste emoții dispar din conştiința noastră, însă rămân veşnic în subconştient. La acest nivel nu există termen de garanție. Emoțiile se adună, se cumulează şi ne influențează atât viața şi sănătatea noastră, cât şi pe cea a copiilor noştri. Pentru a fi de ajutor copiilor, trebuie să ne schimbăm atât din punct de vedere exterior, cât şi din punct de vedere interior. Mulți oameni sunt gata să se roage pentru a cerşi sănătate, însă nu vor să se schimbe. Sau se roagă conform obiceiului religiei păgâne, unde dorința omului

este primordială, iar planul Divin către care se îndreaptă este un plan secundar. De ce aceste religii păgâne au permis închinarea în fața banilor şi a sexului, amestecarea sângelui şi utilizarea tehnicilor oculte pentru realizarea dorințelor? Pentru că în concepția religiei păgâne, omul cu dorințele şi adevărurile sale a reprezentat valoarea cea mai importantă.

Ştiința contemporană are la bază o psihologie păgână. Dar întrucât abordarea ştiințifică este specifică naturii omului contemporan, adesea oamenii, aspirând să se îndrepte către religie, rămân în esență păgâni. Pentru a reuşi să producem o schimbare în copiii noştri, este necesar să ne schimbăm noi înşine. Rugăciunile din adâncul inimii pot vindeca copiii de numeroase boli, însă dacă dumneavoastră nu vă veți schimba, nici copilul nu se va schimba, ceea ce înseamnă că vindecarea bolii îi va afecta sufletul. Primul pas în salvarea copilului este capacitatea de a accepta schimbarea propriei concepții de viață, a caracterului şi a obiceiurilor. În acest caz puteți primi un avans, cu alte cuvinte îmbunătățirea situației în cazul dumneavoastră şi a copilului să depăşească eforturile pe care le depuneți.

Am primit odată la consultație o femeie în al cărei câmp se putea observa moartea probabilă a copilului acesteia. Acceptarea situației traumatizante a fost negativă. Era curios faptul că acest lucru nu era rezultatul propriilor sale emoții, ci a emoțiilor copilului. Am observat un lucru interesant: câmpul mamei nu arăta rău, însă cel al copilului nu arăta prea bine.

- Care sunt problemele dumneavoastră? - am întrebat eu.

- În urmă cu un an fiul meu a început pe neaşteptate să aibă convulsii, adesea cu oprirea respiraţiei. A fost dus la reanimare. După un timp i-au dat drumul, spunându-mi că nu va mai putea vorbi, nici nu se va mai putea mişca. A intrat în comă cinci luni. La ieşirea din spital diagnosticul presupus era „encefalită". În urmă cu două luni a primit un alt diagnostic - „leziunea difuză a scoarţei şi a subscoarţei encefalului". Am început să citesc cărţile dumneavoastră încă de când eram în spital cu fiul meu; aplic aceste lucruri şi după ieşirea din spital.

- Câţi ani are copilul? - am întrebat eu.

- Acum are cinci ani.

- Care este starea actuală a acestuia?

- În ciuda prognozei doctorilor, după un anumit timp de la ieşirea din spital a început să vorbească, alcătuind chiar fraze întregi. După două luni a început să meargă. În prezent starea generală a acestuia este bună în general, însă de cinci până la şapte ori pe zi muşchii feţei se crispează. Ultimul diagnostic este „episindrom", însă este straniu pentru că accesele nu sunt periodice. Doctorii iau prescris medicamente foarte puternice împotriva convulsiilor, dar nu au un rezultat deosebit.

- Dumneavoastră aţi început să vă schimbaţi, i-am explicat eu femeii, şi astfel şi copilul a început să se schimbe. Însă nici până în ziua de astăzi nu puteţi accepta o situaţie traumatizantă, păstrând iubirea pentru Dumnezeu. Cum vă veţi învăţa atunci copilul? Este firesc

atunci că subconştientul acestuia va reacționa agresiv în fiecare situație viitoare cu care se va confrunta. Şi această agresivitate, transformându-se într- un program de autodistrugere, va genera convulsii. Dacă vindecați doar aceste convulsii, deci dacă înlăturați semnele exterioare ale bolii, agresivitatea interioară îl va distruge din interior. Trebuie să învățați să treceți corect printr-o situație traumatizantă, i-am spus femeii.

Fără să înțeleagă prea multe a ridicat din umeri:

- Am încercat de multe ori, însă nu-mi pot explica de ce nu reuşesc.

- Ştiți cu siguranță, caracterul dumneavoastră este foarte puternic şi de neînduplecat, - am întrebat-o eu.

S-a gândit o clipă şi a aprobat apoi printr-o mişcare a capului. Cu toate că din exterior părea o ființă delicată şi blajină, în interior există până şi în ziua de astăzi straturi groase de agresivitate împotriva bărbaților.

- Acceptarea corectă a unei situații traumatizante se poate realiza doar atunci când observați voința Divină în fiecare caz şi recunoaşteți că în orice situație există un înțeles superior care nu vă este mereu sub control. Neacceptarea voinței Divine presupune negarea existenței lui Dumnezeu, un fel de pretenție directă către Creator, neacceptarea şi nemulțumirea cu destinul primit în prezent. Atât timp cât simțim în suflet aceste lucruri, vom căuta mereu vinovați, ceea ce înseamnă că ne vom consuma energia pentru a detesta, pentru a distruge alte persoane şi nu pentru propria schimbare binefăcătoare. Analizați-vă încă o dată propria viață. Înțelegeți că nu au

existat bărbați care să vă jignească. Că nu ați avut neplăceri ale destinului, ci că a fost doar voința Creatorului, care v-a purificat sufletul şi a salvat viața fiului dumneavoastră.

După această întâlnire am adăugat încă un aspect la principiile descoperirii Divinității în propria persoană. În prezent aceste principii se prezintă sub următoarea formă:

1. Concentrarea asupra Creatorului, care include trei reguli. Prima: recunoaşterea că iubirea pentru Dumnezeu este o fericire supremă şi sensul vieții. A doua: iubirea neîntreruptă pentru Dumnezeu. A treia: înțelegerea că fiecare parte a iubirii omeneşti apare şi dispare şi că doar iubirea pentru Dumnezeu poate fi permanentă.

2. Acceptarea situaţiei de boală, purificarea condiţionată. Acest principiu subînțelege următoarele: fiecare situație duce la iubire şi la Dumnezeu. Iubirea pentru Dumnezeu şi doar pentru Acesta, noi trebuie să ne-o păstrăm în orice situație. Cauza suferințelor nu este lumea înconjurătoare, ci imperfecțiunea noastră, insuficiența iubirii în sufletele noastre.

2. Autolimitarea benevolă sau abţinerea de la instinctele primare.

Aici avem următoarele reguli. Prima: limitarea periodică a plăcerilor - hrană, sex, comunicare, serviciu etc. A doua: singurătate interioară care să permită sentimentul unității cu Dumnezeu. A treia: gândire, emoții, comportament, hrană şi un mod de viață corect.

3. Dăruire de energie. Regulile sunt următoarele. Prima: eliberarea celei mai înalte şi curate energii, prin intermediul sentimentului iubirii şi acceptarea planului Divin în orice situație. A doua: dăruirea de energie pe toate planurile, şi anume - suflet, spirit şi corp. A treia: înțelegerea faptului că fiecare dăruire de energie - fie că este vorba de muncă fizică pentru a primi bani, fie că este vorba de muncă intelectuală sau creatoare - duce în final la sporirea energiei dăruite şi la apariția unui torent imens de iubire Divină în suflet.

4. Sporirea unității. Regulile sunt următoarele. Prima: dezvoltarea conştiinței colective. A doua: sporirea evenimentelor în lumea înconjurătoare şi interacțiunea cu acestea. A treia: oricât de înalt ar fi nivelul unității cu persoanele iubite şi apropiate, cu societatea şi lumea înconjurătoare, aspirația către Dumnezeu şi unitatea cu Acesta trebuie să fie mereu pe primul plan.

5. Faptul de a fi mereu gata de schimbare. Gradul schimbării, deci măsura distrugerii „eului" omenesc, se defineşte de gradul concentrării „eului" Divin, de iubirea continuă către Dumnezeu. A doua regulă ar fi: „eul" omenesc este conectat prin legături invizibile de lumea înconjurătoare. Pregătirea de schimbare presupune întreruperea tuturor legăturilor şi refacerea acestora într-o nouă lumină. A treia regulă: pentru a ne schimba este necesar să încetăm să apărăm „eul" nostru omenesc, să renunțăm la acesta pentru o perioadă de timp, să ne dăm mai puțină însemnătate. „Eul" nostru este legat de conştiința noastră şi de instinctele noastre de bază -

păstrarea şi continuitatea vieții. Noțiunea de smerenie în religia creştină, oprirea conştiinței în religiile orientale, ascetismul în toate religiile mondiale - toate acestea constituie de fapt metode ale devalorizării „eului" omenesc.

Expun toate aceste şase principii pe o ciornă. Deocamdată eu abia încep să înțeleg aceste lucruri, de aceea vă rog să priviți aceste lucruri nu ca pe nişte reguli foarte ferme, ci ca pe un schimb de experiență. Sper ca ele să ajute pe cititorii mei.

Bolile ne împing către noțiunea de Divinitate. Bolile discreditează, distrug „eul" nostru omenesc, determină apariția sentimentului de nesiguranță, ne potolesc dorințele, opresc consumul exterior de energie, transferându-l la nivel subtil, ne fac să renunțăm la obiceiurile noastre, la legăturile cu lumea şi ne schimbă comportamentul către aceasta. Ele sunt un fel de semnal al nereuşitei, al insuccesului în sufletul nostru, al problemelor ce există în concepția şi modul nostru de viață. Am afirmat deja când am expus cauzele bolilor cardiace că mâncatul peste măsură înăbuşeşte iubirea din suflet. Cu cât mai multă energie primim prin intermediul hranei, cu atât mai greu vom trece printr-o situație de boală. Încep astfel să apară probleme cu inima, sistemul de circulație, diabet etc. Pe de o parte mâncatul peste măsură intoxifică organismul, diminuează funcțiile tuturor organelor, iar pe de altă parte diminuează energia nivelului subtil. Tot mai puțină

iubire intră în suflet, emoțiile devin tot mai agresive şi astfel un stres nesemnificativ duce la boli grave.

Aş dori să discutăm despre încă o cauză a bolilor grave care contaminează în ultimul timp omenirea. Majoritatea oamenilor mor de boli de inimă, dar pe locul al doilea se află cancerul. Nu ştiu dacă v-ați întrebat vreodată de ce bărbații au mai des probleme cu inima, în timp ce la femei această boală este mai rară. În cazul fiecărui bărbat bolnav de inimă care a venit la consultație, se observă acelaşi tablou, acesta a fost voluntar sau involuntar ucis de femei. Mai devreme consideram că energia cea mai puternică se află în zona organelor genitale şi că are legătură cu continuarea speciei, conform tradițiilor clasice indiene. Apoi am luat în considerare un fapt curios şi din nou m-am gândit că acest fapt îmi dă peste cap aceste idei. Am descoperit un organ care comunică cu energii la un nivel mult mai înalt. Este vorba despre inimă. A trecut ceva timp şi mi-am dat seama că am avut şi nu am avut dreptate în acelaşi timp. Cea mai puternică energie are legătură cu viața noastră şi cu continuitatea acesteia, ea fiind localizată în partea inferioară a abdomenului. Energia destinului nostru, a vieților anterioare şi viitoare comunică cu inima. Şi întrucât ceea ce numim suflet reprezintă de fapt totalitatea emoțiilor din viețile anterioare şi din viața prezentă, putem spune într-adevăr că locul sufletului se află în zona inimii.

Să trecem acum la capitolul „boli" şi să încercăm să răspundem la întrebarea: „De ce femeile ucid bărbații. S-

a dovedit că dacă femeii îi este frică că-şi va pierde bărbatul, dacă-şi face griji că va fi distrusă viața lor în comun, ea îi distruge inconştient structura energetică şi inima reacționează astfel imediat. Inima este strâns legată de destin. Dacă femeia este nemulțumită de destin, poate avea cancer la sân. Nemulțumirea de oamenii care ne-au fost trimişi de destin, deci de părinți, persoana iubită, copii, reprezintă nemulțumirea de destinul primit. Prin urmare, inima are de suferit. Cu cât mai puternic o femeie este ataşată de bărbat, cu atât mai multe griji îşi va face, iar dacă acesta o va înşela cu o altă femeie, cu atât mai repede îl va ucide. O îmbunătățire bruscă a demnității şi a stării bolnavilor de inimă a fost observată în cazul în care, conform recomandărilor mele, soțiile acestora au început să se schimbe.

Tabloul nu este prea încurajator. Dacă femeia este mult prea ataşată de bărbat, ea îl ucide prin frica, gelozia şi îngrijorările sale. Chiar atunci când este gata să renunțe, să se subordoneze, să ierte, ea totuşi îl ucide. Dacă femeia nu-şi respectă şi nu-şi iubeşte soțul, ea îl ucide în alt fel condamnându-1, jignindu-1, având tot mai multe pretenții. Şi dacă inima acestuia nu se va îmbolnăvi, atunci cu siguranță va avea de suferit alt organ.

Citim mereu în ziare că din cauza lăcomiei, a profitului, a banilor sau a ambițiilor, oamenii se omoară între ei cu cuțite de bucătărie, pistoale, funii sau pur şi simplu cu pumnii. În acelaşi timp un mare număr de oameni se omoară datorită fricii, a jignirilor şi a

ataşamentului. În toată lumea creşte numărul bolilor care au legătură cu inima. Acest lucru demonstrează că ataşamentul care ia locul iubirii creşte nu pe zi ce trece, ci oră de oră. Încercările de a supraviețui discreditând sentimentul iubirii, relațiile familiale, conduc la răcirea relației, distrugerea familiei şi sterilitate! Cu cât femeia este mai ataşată de bunăstare, cu cât este mai ambițioasă şi geloasă, cu atât mai mici sunt şansele ca soțul să supraviețuiască dacă se îndrăgosteşte de aceasta. Femeia este datoare să continue specia umană, de aceea nivelul acesteia de energie este mai puternic decât al bărbatului şi ucide mai rapid.

Totul pare clar. Cauza bolilor şi a morții bărbaților se ascunde în femei, ceea ce înseamnă că mult mai mult timp trebuie acordat educației religioase şi morale în cazul femeilor. Cu mult timp în urmă acest lucru a fost respectat în toate țările. În prezent femeile doresc egalitatea cu bărbații. Ca urmare bărbații mor, femeile rămânând sterile. Şi astfel, cauza se ascunde în femei. În nenumărate rânduri am observat fapte inexplicabile cărora nu le-am acordat atenție la început. Abia de curând lucrurile s-au clarificat.

Iată de exemplu cazul unui bărbat care îmi explică în timpul unei consultații bolile de care suferă şi problemele sale. Îmi dau seama că au legătură cu soția acestuia. Agresivitatea subconştientă a soției acestuia este enormă - ea are mari ambiții şi pretenții. Când i-am explicat bărbatului aceste lucruri, mi-a confirmat presupunerea.

-Închipuiți-vă că veți face pe placul femeii, - i-am spus eu.

-Închipuiți-vă că sunteți supărat şi că îi faceți reproşuri. Aceasta este soarta oamenilor slabi. Ar trebui să-i dați în permanență iubire şi atenție, însă să fiți foarte fermi şi hotărâți atunci când este nevoie.

Iubirea trebuie întreținută şi ambițiile diminuate. Trebuie să-i dați posibilitatea de a se schimba. Reproşurile, jignirile, purtarea grosolană nu vor reuşi niciodată să schimbe pe cineva. Acordați atenție înainte de toate concepției dumneavoastră de viață, şi soția se va simți mult mai bine în consecință.

Faptul că a reuşit repede să se redreseze, l-am considerat un lucru pe deplin normal. M-am mirat când am văzut câmpul soției acestuia. Nu fusese la consultație, nu auzise cuvintele mele, însă agresivitatea dispăruse. Câmpul acesteia devenise curat şi neted, aproape lumina. Nu am înțeles nimic. Era un lucru imposibil. Am decis că diagnosticarea de la distanță pe care o efectuez este uneori greşită. Când au început să se repete asemenea cazuri, am tras o concluzie foarte simplă. Bărbatul îndeplineşte rolul antenei, în timp ce femeia acționează ca un emițător, în cazul bărbatului se poate spune că este orientat către planurile subtile, spre viitor. În această tendință predomină conținutul informațional, în cazul femeii este mai expresiv aspectul energetic, sentimental şi material. Dacă bărbatul are o concepție de viață incorectă, un sistem de valori necorespunzător, femeia foloseşte această informație, transformând-o în energie şi

începe în mod voluntar sau involuntar să- şi distrugă bărbatul, datorită energiei necalitative primite de la acesta. Astfel, una din cauzele majore a bolilor de inimă din lume, a cancerului şi a diabetului o reprezintă nu atât agresivitatea şi ataşamentul femeii, cât concepția de viață incorectă a bărbatului. Dacă bărbatul începe să se roage pentru bunăstarea sa materială, pentru aspectele sentimentale, spirituale şi materiale ale existenței sale, această tendință accentuată de femeie începe să distrugă caracterul femeii, îi ucide copiii şi se întoarce apoi către bărbatul acesteia, ca o pedeapsă binemeritată pentru concepția incorectă de viața. Şi cu cât mai mult omenirea va continua să se roage pentru bunăstarea materială, pentru îndeplinirea dorințelor, cu cât mai mare va fi cultul pentru consumație, cu atât mai mare va fi numărul femeilor nemulțumite, geloase, a celor care detestă, a femeilor prea ataşate, şi cu atât mai mic va fi numărul copiilor sănătoşi.

Nivelul de energie al sufletului pare la prima vedere iluzoriu şi dirijabil. Abia în momentul când te loveşti de inerția emoțiilor în încercarea de a schimba propria persoană, abia atunci îți dai seama cât de greu se înlătură greşelile repetate care s-au transformat în obiceiuri, devenind parte integrantă a caracterului. Mulți oameni trăiesc şi în ziua de astăzi conform principiului dezvoltării forțate: „Până nu ne ajunge cuțitul la os, nu ne vom schimba”. Însă o astfel de concepție de viață, un mod de existență asemănător nu garantează sănătate şi longevitate. Este mai bine să începem să ne schimbăm

chiar acum, când am ajuns la această pagină, în această secundă.

De ce biserica este împotriva jocurilor de noroc?

Toate religiile sunt împotriva acestor jocuri de noroc. În Israel, de exemplu, nu există cazinouri nici până în ziua de astăzi. În țările arabe de asemenea. În majoritatea statelor americane jocurile de noroc sunt interzise. De exemplu, în Miami cazinoul se află pe un vapor. Acest vapor iese pe mare pentru câteva ore - în acest timp sunt permise jocurile de noroc - , după care se întoarce. Pe teritoriul statului sunt interzise cazinourile, de aceea sunt nevoiți să joace în asemenea condiții, în celebra capodoperă a străvechii literaturi indiene - „Legile lui Manu" - jocurile de noroc sunt clasificate drept o infracțiune, jucătorii trebuind a fi pedepsiți în acelaşi fel cum sunt pedepsiți cei ce primesc mită, mincinoşii, martorii mincinoşi şi ghicitorii. Se pare că încă din acele timpuri se cunoştea modul în care jocurile de noroc influențează sufletul omului. Persoanele dependente de jocurile de noroc îşi pierd treptat generozitatea, altruismul şi bunătatea sufletului. Aceste calități se transformă destul de repede în lăcomie, cruzime şi trădare. Acest proces este valabil în aproape toate cazurile şi de aceea jocurile de noroc au fost interzise.

Vom încerca acum să observăm ce se întâmplă în sufletul omenesc în acest moment. Vă voi împărtăşi experiența proprie. Îmi place să joc biliard. În timp ce joc mă rog şi lucrez asupra propriei persoane. De exemplu îmi stabilesc ca țel să nu mă supăr atunci când

adversarul are noroc de o lovitură exactă. Şi treptat încep să mă bucur nu atât de faptul că reuşesc să-l înving, ci mai mult de faptul că nu mă deranjează atunci când pierd. Îmi stabilesc al doilea scop: să mă bucur atunci când adversarul obține puncte. Dacă reuşesc să simt acest lucru, cine va învinge este deja o problemă secundară. Îmi stabilesc al treilea scop: să nu mă grăbesc şi să nu lovesc brusc, ci să acționez repede, dar cu mişcări line. Mâna mea însă are tendința în mod reflex să lovească, astfel permanent mă trezesc că dorința de a lovi bila este mai puternică decât dorința de a realiza o lovitură frumoasă. Biliardul reprezintă în cazul meu o posibilitate permanentă de a-mi desăvârşi dorințele.

Aseară când am jucat biliard, m-am gândite ce reprezintă dorința de a învinge? Este de fapt concentrarea asupra unui destin fericit. Deci dacă câştigăm adesea şi dacă acest lucru ne bucură foarte mult, acest lucru ne poate distruge mai târziu destinul şi viața privată. Iată de unde vine zicala: „Dacă nu ai noroc la cărți, vei avea noroc în dragoste. Fiecare joc este o artă marțială. Pentru a învinge, luptătorul nu trebuie să se concentreze asupra victoriei, pentru a nu deveni dependent de aceasta, ceea ce înseamnă că s-ar putea mânia şi supăra, lucru ce demonstrează slăbiciune. Pentru un învingător adevărat victoria nu se diferențiază de înfrângere. Pentru acesta este mai importantă starea lui de spirit interioară. Aspirația către victorie ne determină să dăruim energie, însă cu cât mai mult aspirăm la victorie, cu atât mai brusc se va opri energia atunci când o vom obține, şi cu

atât mai rapid ne vom autodistruge dacă pierdem. Pentru un învingător adevărat energia nu depinde de înfrângere sau de victorie. Procesul însuşi de dăruire de energie este de fapt o victorie. Şi cu cât mai permanent este acest proces de dăruire de energie, cu atât mai siguri putem fi de victorie. Esența şi rostul oricărui joc este dezvoltarea şi perfecționarea emoțiilor omeneşti. De aceea lucrul cel mai important în orice joc este nu ceea ce se întâmplă în jurul vostru, ci ceea ce se petrece în sufletul vostru.

Am observat că în momentul în care am început să joc biliard pentru bani, toate emoțiile se rezumau într-o singură dorință - să câştig jocul şi banii.

Posibilitățile evoluției se reduc. La apariția celui mai mic semn de agresivitate, evoluția este de imposibilă. În urmă cu aproximativ douăzeci de ani mă antrenam cu diverse grupe de karatişti şi peste tot observam acelaşi lucru. Într-o primă fază începătorul este bătut, umilit, i se demonstrează tot ceea ce se poate arăta, şi abia apoi începe procesul de „învățare". Însă atât timp cât într-o persoană există frică, jignire, umilire, condamnare, nu va fi posibil să învețe nimic important. Există astfel de elevi nefericiți care ani de zile urmează astfel de cursuri, învață loviturile mecanic, crezând că stăpânesc bazele artelor marțiale, şi nu are cine să le spună că baza artelor marțiale constă în starea interioară de spirit a omului, nu în abilitățile exterioare.

Mulți joacă în prezent tenis, biliard şi alte sporturi de competiție ca pe nişte jocuri de noroc - excitați, supărați, cu regrete uneori. În astfel de cazuri jocul poate produce

mai multe probleme decât plăcere. Alții - însă în cazuri rare - pot juca şi pe bani, păstrând însă prioritățile stării interioare de spirit. Problema nu consistă deci în jocurile de noroc, ci în acea ispită crescută, ca urmare firească a acestor jocuri ce determină omul să urmărească un rezultat folosindu-şi emoțiile, să uite de suflet datorită câştigului material. Am auzit că Biserica are o atitudine negativă în privința sporturile profesionale şi sunt pe deplin de acord cu acest punct de vedere. Cred că este mai dăunător decât jocurile de noroc rezultatul actual al anumitor sporturi. Dopingul, mita, desconsiderarea tuturor normelor morale în numele rezultatului transformă sportul dintr-un instrument al dezvoltării într-un instrument al decăderii şi al distrugerii sufletului.

Faptul că în prezent în Rusia există cazinouri la fiecare pas, aproape în fiecare sat, demonstrează că statul şi societatea nu înțeleg ce reprezintă omul. Statul urmăreşte doar să adune taxe, neînțelegând că economia care corupe sufletul, se autodistruge. În Rusia dispar treptat stadioanele şi platformele sportive. Sub presiunea interesului comercial nestăvilit, se transformă în centre comerciale. Şi ce le mai rămâne tinerilor?

De curând o pacientă mi-a comunicat o informație curioasă. Fiica sa a primit vizita unei foste colege care împreună cu părinții plecase în Statele Unite ale Americii unde trăise câțiva ani. Aceasta a plecat pentru două zile în concediu împreună cu foştii colegi. Iată ce povesteşte apoi:

- Rusia şi America sunt totuşi două țări diferite. La noi în America elevii merg în natură cu un scop - să practice sex. La voi în Rusia au alt scop - să se îmbete. Nu voi mai merge nicăieri cu voi pe viitor.

Care este concluzia? Este foarte clară. Există state imense care cheltuie sume enorme pentru înarmare, medicină, economie, însă nimeni nu se ocupă de copii. Copiilor le-au rămas doar mijloace primitive de distracție. Toate ziarele tratează tema copiilor drogați, prostituția, cruzimea, însă nimeni nu ia nicio măsură împotriva acestor fenomene. Dacă vom încerca să înlăturăm toate tentațiile, cu alte cuvinte să închidem cazinourile, să distrugem sportul profesional, să interzicem artele marțiale, spectacolele comerciale, am putea încetini degradația sufletelor, însă acest lucru nu va schimba situația actuală. Înainte de toate trebuie să se asigure condiții pentru evoluția sufletului, să se creeze condiții pentru dezvoltarea emoțională armonioasă. Şi bineînțeles, nu trebuie să existe cazinouri sau baruri de striptease la fiecare colț de stradă. Dacă sportul se transformă doar într-un instrument politic sau o sursă de bani, va degenera, în ciuda tuturor interdicțiilor. Când scopul societății este doar rezultatul, indiferent dacă este vorba despre politică, economie, sport sau spectacole comerciale, noțiunile de moralitate, spiritualitate şi omenie vor începe inevitabil să se degradeze.

Îmi amintesc ce emoționat eram atunci când am vizionat campionatul mondial de fotbal. Admiram jocul excepțional al unui atacant, unul dintre cei mai talentați

din lume. Am văzul golul hotărâtor realizat cu ajutorul mâinii. Când a fost întrebat de ce a ascuns acest lucru, a răspuns: „În acel moment Dumnezeu mi-a dirijat mâna. Domnul ne-a dat victoria. De aceea am decis să ascund acest fapt”. Echipa acestuia a câştigat. Au devenit campioni. După un timp însă, fără motiv a devenit dependent de droguri. Cariera sportivă s-a prăbuşit, slava dispărând în acest fel. În loc de destinul incredibil al unei persoane fericite şi respectabile, în prezent asistăm la soarta unui drogat nefericit care încearcă fără rezultat să se vindece. Putem considera această persoană drept întruchiparea sportului mondial profesional. Pe tricoul sportivilor mondiali ar trebui să fie scris SOS - salvați-ne sufletele. În cel mai scurt timp oamenii se vor gândi şi la acest aspect.

Încă din copilărie am o infecţie cronică la ovarul stâng, şi acum a început procesul de eroziune. Am fost la diverşi doctori, continui să merg, am încercat deja tot ceea ce se poate încerca. Situaţia se îmbunătăţeşte doar pentru o săptămână, apoi totul este ca mai înainte. Am dureri permanente în partea stângă, inferioară a abdomenului. În timpul zilei se pot suporta aceste dureri, însă nu reuşesc să dorm noaptea. Am doar douăzeci de ani. Sunt o persoană sănătoasă, nu mă îmbolnăvesc de obicei. Scrieţi că durerile în partea inferioară a abdomenului reprezintă renunţarea la iubire şi lipsa dorinţei de viaţă. Cărui fapt se datorează acest lucru? Încerc să lucrez asupra

propriei persoane, însă nu ştiu de ce nu reuşesc. Vă rog să mă ajutaţi. Spuneţi-mi cum să procedez?

Am fost întrebat de curând despre fenomenul sinuciderii. Primul loc în lume la acest capitol îl ocupă Lituania, urmează apoi Japonia, iar pe al treilea loc - Rusia. Pentru Rusia lucrurile par clare, însă de ce situația este asemănătoare în una dintre cele mai civilizate țări din lume? - Japonia. Am fost de câteva ori în Lituania şi de fiecare dată am simțit un înalt nivel de spiritualitate a oamenilor care trăiesc pe acele meleaguri. Problemele acestor țări trebuie să aibă un element comun. Dacă acceptăm că este vorba despre spiritualitate, nu înțeleg de ce în India nu există sinucideri, cu toate că nivelul spiritualității acolo este destul de mare, iar progresul tehnic impetuos.

Am primit de curând un articol despre sinuciderea în cazul tinerelor. Se sublinia astfel, cu cât mai devreme este începută activitatea sexuală, cu atât nivelul depresiilor şi al încercărilor de sinucidere este mai mare. Femeia se ataşează cel mai mult de fericirea pământeană prin intermediul sexului. Menirea femeii este cea de a naşte copii, de aceea natura înzestrează fiecare femeie cu o cantitate de energie mărită, necesară pentru asigurarea urmaşilor. Prin urmare şi concentrarea subconştientă asupra sferei sexuale şi asupra relațiilor familiale este mai mare în cazul femeilor decât în cazul bărbaților. Este normal, necesar, însă numai în măsura în care nu intră în contradicție cu iubirea. Cu cât mai dulce este fericirea omenească, cu atât mai uşor se dă uitării iubirea pentru

Dumnezeu. De aceea în subconştientul celor care sunt atraşi de sex, mâncare abundentă, plăceri fizice, se poate acumula o dependență periculoasă de instinctele primare - supraviețuirea şi înmulțirea. Şi atunci subconştientul unei astfel de persoane diminuează brusc posibilitățile acesteia de a fi fericită, pentru a putea supraviețui şi a avea urmaşi. O femeie devine frigidă sau nu simte orgasmul, alta nu se poate căsători din dragoste şi simte că trebuie să se căsătorească din interes, fără a fi fericită. A treia bea şi este infidelă soțului, a patra are dureri şi diverse boli, a cincea este sterilă etc. Cel mai important lucru pe care-l transmitem copiilor sunt emoțiile. Ele se pot acumula, pot evolua sau se pot stinge. Emoțiile schimbă o persoană mult mai repede decât ne-am putea închipui.

Am scris deja despre faptul că o persoană începe să se asemene cu oamenii din jurul acesteia. Pe de o parte informația emoțional-genetică se acumulează timp de mii de ani, pe de altă parte în cazul unui nivel crescut de energie, poate transforma o persoană în doar câțiva ani. Dacă femeile dintr-o familie îşi permit să aibă gânduri rele despre părinți sau soți, dacă abuză de plăceri în detrimentul sufletului, vor sădi în sufletul fiicelor mândria, superioritatea, toate acestea în detrimentul iubirii, aceste emoții acumulându-se cu fiecare nouă generație, ducând mai târziu la boli, sterilitate şi divorțuri.

De ce totuşi în Japonia şi Lituania procentul sinuciderilor este atât de mare? M-am gândit încă o dată

la acest lucru când am fost în Vilnius. Este un oraş relativ mic, unde există însă aproximativ opt sute de biserici. Este mărturia unui nivel ridicat de credință şi cultură aleasă. Exact în acest loc mi-am dat seama de originea depresiilor şi a sinuciderilor. Spiritualitatea este o stare intermediară între iubire şi lumea materială. Spiritualitatea reprezintă de asemenea sentimente, cu mult mai înalte şi mai frumoase decât sentimentele primare pământeşti. Noțiunea de spiritualitate presupune atât iubirea, ca o componentă Divină, cât şi aspectul omenesc şi animalic, precum şi originea primară materială. Iubirea se transformă în sentimente înalte. Ele trebuie să se maturizeze, să se deschidă şi să înflorească. Apoi florile spiritualității trebuie să se transforme în fructe ale sferei materiale. Şi dacă vrem să primim fructe de la florile abia înflorite, nu vom avea o recoltă prea bună. Atât Lituania, cât şi Japonia au trecut printr-o perioadă în care nivelul ridicat al moralității, al spiritualității, precum şi cel cultural au fost destul de brutal transformate în pragmatism şi materialism. În Lituania aceste lucruri s-au petrecut după destrămarea Uniunii Sovietice. În Japonia - după înfrângerea din timpul celui de-al doilea război mondial. Modelul de dezvoltare american, impus Japoniei, a permis ridicarea rapidă a nivelului de trai al poporului japonez, însă doar din punct de vedere economic. S-a dezvoltat doar corpul şi astfel progresul tehnic a intrat în contradicție cu procesul moral.

Săvârşim o sinucidere atunci când simțim că ne dispare sufletul, în Rusia acest proces a avut loc de nenumărate ori. Reformele lui Petru au aliniat Rusia Europei civilizate. În acelaşi timp a început însă neglijarea Bisericii Creştine şi subordonarea acesteia statului. Astfel Biserica a trecut de la concentrarea către iubirea Divină la întărirea aspectului material, acordând atenție tot mai mult politicii, economiei şi îmbogățirii materiale. Distrugerea componentei spirituale în favoarea bunăstării materiale a devenit cauza apariției socialismului în Rusia, pentru că în timpul socialismului, în ciuda tuturor neajunsurilor sale catastrofale, spiritualitatea a fost totuşi considerată la un nivel mai înalt decât aspectul material.

Cred că nu este corect să comentăm trecutul cu ajutorul noțiunilor de „corect" şi „incorect", „bun" sau „rău". Trebuie să înțelegem de ce s-a întâmplat aşa. Trebuie să descoperim legitimitatea evenimentelor. Pentru a doua oară Rusia se închină sferei materiale în timpul perioadei NPE (Noua Perioadă Economică). În acea perioadă s-a înregistrat în acelaşi timp un avânt economic şi o distrugere masivă a unității, a moralității şi a spiritualității.

Corpul a supraviețuit şi s-a dezvoltat în defavoarea spiritului. Acest lucru s-a repetat a treia oară în Rusia după dezmembrarea Uniunii Sovietice. În prezent însă vedem cu toții discordanța dintre economia înfloritoare, tehnologia dezvoltată şi moralitatea feudală. Apare întrebarea rațională: de ce Europa şi America reuşesc să

creeze bunuri materiale, să dezvolte civilizația, iar în cazul Rusiei acest lucru se transformă într-o catastrofa?

Cred că ştim cu toții de ce. În ultimele două mii de ani întreaga civilizație occidentală a epuizat rezervele spirituale acumulate în timp. Orientul a acumulat spiritualitatea care în Occident s-a transformat în materialitate. Acest mecanism se observă cel mai bine în America, unde nu există niciun fel de straturi spirituale. Alimentarea a fost realizată de imigranții care soseau în permanență. Cu cât o persoană este mai spirituală, cu atât mai mare va fi succesul material al acesteia. Cei mai înzestrați şi mai inteligenți au abandonat Vechiul Testament, pentru a-şi căuta fericirea în America. Ei au creat această cultură unică, care trăieşte şi produce doar bunuri materiale, fără să se îngrijească prea mult de aspectele spirituale. Volumul spiritualității în lume se diminuează tot mai mult. Greutățile pe care le întâmpină Rusia în evoluția sa demonstrează cât de periculos poate fi acest lucru.

Am auzit de curând la televizor un interviu cu procurorul general al Rusiei, care aproape că vorbea în termeni biblici. Vorbea despre faptul că corupția generală şi barbaria din Rusia nu pot fi oprite doar prin intermediul legilor, oricât de cumplite ar fi acestea. Imoralitatea care domneşte în această țară este cauza principală a criminalității. În prezent Rusia se află în asemenea condiții, încât va fi imposibil ca pe viitor să supraviețuiască, va pieri şi se va distruge dacă continuă să se comporte la fel de neglijent de aspectele sale

culturale, spirituale şi morale. În Rusia există însă toate şansele unei renaşteri reale.

Japonia şi Lituania abia acum au păşit pe drumul degradației şi, după cum se observă, vor avea încă multe de suferit. Este greu de imaginat ce se va întâmpla cu Europa şi în special cu America, care au pierdut obiceiul de a produce, de a crea spiritualitate, tot ceea ce fac fiind doar să o utilizeze. Țările occidentale mă duc cu gândul la o persoană care a găsit pe neaşteptate o comoară şi pe care, ani la rând, o foloseşte pentru propriul interes, gândindu-se doar la un singur lucru: în ce fel să-şi satisfacă mai efectiv toate plăcerile. Însă într-o bună zi cutia se va goli, şi acestei persoane care nu a făcut decât să cheltuiască toată viața, fără să şi câştige, îi va veni foarte greu.

Să ne întoarcem din nou la capitolul sănătate. Energia unui stat, a unei societăți sau a unei persoane se împrospătează datorită planurilor subtile. O societate care s-a dezobişnuit să iubească este sortită pieirii, şi cu cât nivelul civilizației este mai avansat, cu atât mai rapid această societate va dispărea. Dacă există puțină iubire în sufletul unei persoane, energia acesteia va slăbi. Nivelul energiei poate slăbi doar într-un organ - atunci este vorba despre boală. Dacă energia se diminuează în întregul corp, sistemul imunitar slăbeşte, ceea ce atrage de asemenea numeroase boli. Dacă nivelul iubirii scade nu doar în corp, ci şi împrejurul acestuia, afectând planurile subtile, acest lucru va avea drept consecință ruinarea destinului, urmaşi bolnavi şi nefericiți. Durerea,

în orice organ s-ar manifesta, este semnul diminuării energiei. Când simțim o durere, ne concentrăm fără să vrem asupra locului bolnav, şi orice concentrare la nivelul gândirii şi al sentimentelor este de fapt un curent de energie îndreptat spre obiectul către care ne concentrăm. Prin intermediul durerii organele primesc energie, crescând astfel posibilitatea unei funcționări normale. Primul semn al pierderii de energie este senzația de furnicătură şi mâncărime în zona locului bolnav. O pierdere mai mare de energie determină apariția senzației de durere, o şi mai mare pierdere - afectează funcția organului, determină apariția traumelor, a rupturilor sau apariția edemelor. O pierdere şi mai accentuată de energie poate determina apariția tumorilor, pierderea membrelor sau boli incurabile, ceea ce opreşte pierderea energiei.

Am auzit povestea unei femei care avea cancer la uter, imposibil de operat. Pe neaşteptate, aproape de tumoare, în zona coapsei, şi-a făcut apariția o rană uriaşă, plină de puroi. Ambele boli erau fatale, însă fără niciun motiv, ambele s-au vindecat, femeia regăsindu-şi sănătatea. Doctorii nu au reuşit să explice acest fenomen. Dacă încercăm să dăm o explicație lucrurilor petrecute la nivel energetic, am putea afirma următoarele: edemul purulent a preluat asupra sa pierderea de energie a tumorii canceroase, pierderea de energie s-a oprit, tumoarea dispărând. Procesele inflamatorii însoțite de temperatură înaltă şi de apariția puroiului opresc foarte

bine pierderea de energie, rupturile au de asemenea un efect asemănător.

Inflamarea ovarelor este un semn negativ în ceea ce priveşte viitorii copii. Această inflamație își face apariția în cazul în care nivelul iubirii din sufletul femeii este scăzut, neputând accepta astfel situații traumatizante. Acest lucru se datorează poate faptului că în viețile anterioare ale acesteia sau ale părinților ei, a existat un comportament incorect către lumea înconjurătoare şi către propria persoană şi probabil neabținerea de la plăcerile cărnii. Problemele ginecologice demonstrează nepriceperea de a accepta durerea, umilirea fericirii omeneşti în sfera sexuală.

În subconştient iubirea omenească oscilează în permanență între iubirea Divină - îndreptată mereu spre dăruire - şi pasiunea primară, care se transformă în ataşament şi a cărei caracteristică este consumul, utilizarea. Cu cât este mai puternic aspectul animalic, de utilizare, cu atât mai mari vor fi pierderile, jignirile şi umilința. Şi dacă o tânără suferă încă din copilărie de inflamarea ovarelor, acest lucru este de fapt mărturia că în subconştientul acesteia există un program de autodistrugere. Şi întrucât karma părintească coincide cu experiența vieților anterioare, putem afirma că într-o viață anterioară a existat o încercare de sinucidere în familie sau a existat ura îndreptată către tată sau soț, sau renunțarea la iubirea pentru copii. În viața actuală poate apărea din nou o situație asemănătoare, şi dacă este trecută cu succes, tema va fi închisă, şi bolile vor

dispărea. Nu cred că merită să apreciem ce se va întâmpla cu exactitate. Cel mai important lucru este că viitorii copii vor avea probabil probleme şi va trebui să-i ajutăm. Am descris deja în cărțile mele cum se poate face acest lucru. Eforturile pe care le facem în încercarea de a ne schimba în mai bine, dau mereu rezultate, însă nu putem şti când vom obține acest rezultat, nici natura acestuia. Putem influența doar acest proces. Problemele ginecologice stopează în unele cazuri dorința subconştientă a femeilor de a-şi ucide soțul, care a fost infidel sau care a avut un comportament neadecvat. Cel mai bun medicament în acest caz este iubirea, generozitatea şi comportamentul indulgent al acestora către soț.

Nici nu vă puteți închipui ce se poate întâmpla în plan subtil în cazul unei femei cu picioarele pe pământ. Datorită fricii de a fi părăsită, soția se poate concentra şi în mod inconştient poate genera apariția unei boli incurabile ce ar putea invalidiza pe soțul acesteia. Schema este foarte simplă: va fi al meu sau al nimănui. Şi cu cât nivelul de energie al femeii este mai puternic, cu atât mai rapid se va îmbolnăvi soțul acesteia. Îmi amintesc o convorbire pe care am purtat-o cu o femeie.

- Mă înşeală, - spunea femeia. Îl simt şi nu mă îndoiesc de acest lucru. - Vă înşeală pentru că doreşte să supraviețuiască, - i-am răspuns eu zâmbind. Dumneavoastră sunteți atât de ataşată şi de geloasă, încât ar muri dacă nu v-ar înşela.

- Mai bine să moară decât să mă înşele a țipat femeia mânioasă.

Pornirea era atât de puternică, încât am înțeles că mecanismul fusese declanşat. Trebuia doar să exprime acest gând, să-l accepte şi să-l confirme din punct de vedere emoțional, şi astfel mecanismul uciderii fusese declanşa. Conştiința noastră este ca un buton, iar subconştientul se aseamănă cu o maşină de război, care o dată pusă în acțiune, nu mai ascultă alte ordine. Trebuia să fac ceva pentru a opri crima pe care o provocasem. M-am gândit, am privit îndelung, am murmurat apoi, spunându-i:

- Ştiți, informația mea nu era foarte exactă. Dacă nu te înşeală, nu va muri, dar va deveni impotent.

A urmat o pauză lungă. S-a gândit apoi puțin, spunând:

- Ei, bine atunci, mai bine să mă înşele.

Gândurile noastre sunt uşoare, fără conținut, şi nu reprezintă nimic, cu condiția de a nu se repeta. Dacă însă un gând se repetă permanent, cu cât mai des se întâmplă acest lucru şi cu cât mai intensive sunt emoțiile care-l însoțesc, cu atât mai rapid acesta trece din conştient în subconştient. Gândirea este strâns legată de corp, iar corpul este izolat de lumea înconjurătoare. Gândirea este de asemenea izolată. De aceea, corpul nostru eteric care are legătură cu sentimentele cele mai adânci şi cu subconştientul, poate influența evenimentele şi lumea înconjurătoare. Procesul trecerii din conştient în subconştient nu-l putem observa. Putem observa doar urmările în timpul nopții subconştientul este mai activ, iar dacă noaptea durerile se accentuează, este pentru că

avem multe probleme în adâncul sufletului. Voi sublinia încă o dată: primim durerea fizică ca pe un fel de medicament, atunci când nu putem primi durerea sufletească. Legile evoluției sunt simple. Dacă nu poți primi durerea de la destinul propriu, o vei primi de la o persoană apropiată; dacă nu poți primi purificarea de la o persoană apropiată, te vei îmbolnăvi; dacă nu poți primi aceste boli, vei primi moartea. Dacă există durere este pentru că în suflet există puțină iubire. Când energia este scăzută, cea mai importantă sarcină este aceea de a nu ucide iubirea, de a nu renunța la aceasta. Când veți învăța să nu ucideți iubirea cu pretenții, jigniri, umilință, învățați-vă să o acumulați, înlăturând tot ceea ce-i stă în cale. Apoi, când iubirea începe să se manifeste constant, începeți să o dăruiți, dăruiți energia sub toate formele sale.

Poate apărea o întrebare logică: trebuie să dăruim imediat iubire sau putem dărui mângâiere şi căldură? Da, putem. Însă dacă nu ați învins gelozia, invidia, lăcomia, abilitatea de a judeca şi condamna, nu veți fi capabili să simțiți iubirea către Dumnezeu, iar iubirea omenească vă va ucide. De aceea, primul pas către iubirea Divină este abținerea periodică de la lucrurile materiale, de la plăcerile cărnii care ne consumă energia şi pot să conducă în cazul unei intensități prea mari la distrugerea structurii spirituale subtile.

Pentru a simți planul Divin, este necesar să-l uităm pe cel omenesc o perioadă de timp. Apoi, constant, mecanismul dăruirii energiei va începe tot mai mult să-l

întreacă pe cel al consumului, al utilizării acesteia. Senzația de uşurare, de zbor, de lumină a sufletului - toate acestea sunt semne că avem în suflet destulă energie şi că sufletul este pregătit să accepte planul Divin.

Şi întrucât dobândirea iubirii pentru Dumnezeu este un proces complicat, acest proces trebuie să-l învățăm. Când rădăcina este bine formată, abia atunci încep să se dezvolte tulpina, ramurile şi frunzele. Arborii au nevoie de frunze în acelaşi fel în care omului îi sunt necesare plăcerile sentimentale. În timp ce avem grijă de frunze, nu trebuie să afectăm rădăcinile. Frunzele cad, dar rădăcina continuă să trăiască. Civilizația occidentală doreşte să înlăture rădăcinile, însă frunzele să nu fie afectate. Rezultatele încep să fie vizibile. Pentru a se însănătoşi, organul bolnav are nevoie de energie. Energia provine din iubire. Deci este necesară mai multă dragoste, generozitate, grijă, blândețe şi mai puține pretenții, jigniri, grabă şi sex. Regulile elementare, de aici trebuie să începem. Important este să facem o alegere, apoi totul depinde de eforturi şi de pregătirea pentru propriul program.

De ce conform statisticii, nevroza şi depresia sunt de patru ori mai ridicate în cazul femeilor casnice, decât în cazul femeilor care lucrează?

O femeie mi-a povestit următoarea întâmplare. Prietena acesteia a sunat-o, spunându-i plângând că îi murise soțul.

- Nu pot accepta moartea acestuia, - a spus ea. - Nu reuşesc să găsesc puteri, nu mai vreau să trăiesc.

- Scara este spălată?

- Care scară?

- Scara din fața apartamentului. Ia o găleată şi spală întreaga scară a blocului, apoi sună-mă din nou.

Peste câteva ceasuri a sunat iar, fără să plângă.

- Ştii, mă simt mai bine acum, - a constatat ea mirată.

Deci, dacă o femeie are cinci copii, nu va suferi de nevroză şi depresie. Ea trebuie să dăruiască permanent căldură şi griji, să gătească şi să facă curat. Femeile din ziua de astăzi au de obicei doar un copil, de care altcineva are grijă. Sentimentele, emoțiile şi energia sunt reținute pe loc. Iubirea dispare şi începe depresia.

Îmi amintesc de compania unui suedez. Am băut împreună vin roşu. Cunoştințele mele de limbă engleză erau suficiente pentru a înțelege ceea ce îmi povestea. Este vorba despre următoarea întâmplare.

Oamenii de ştiință au încercat să înțeleagă cauzele longevității şi demnitatea extraordinară a unei femei în vârstă din Sicilia. Avea nouăzeci şi patru de ani şi era mereu rumenă în obraji.

- Este simplu, - a răspuns ea. - Urc zilnic patru sute de scări, acolo unde se află grădina mea, şi beau zilnic patru litri de vin roşu sec.

Cred că a glumit în privința cantității, însă a reuşit să explice esența longevității. În primul rând - iubire, blândețe, generozitate, emoții pozitive.

Urmează apoi - dăruirea zilnică de energie.

Un cunoscut povesteşte:

- La noi, în Asia Mijlocie, se poate observa următoarea privelişte: pe drum de munte se poate observa un măgar care poartă capul familiei, iar în spatele lor femeia purtând o legătură de lemne, mergând în acelaşi ritm fără a rămâne în urmă.

Sunt pe deplin convins că această femeie nu va suferi de nevroză şi depresie. Glumesc. Între altele, astăzi este întâi martie. Voi folosi această situație pentru a ura tuturor femeilor iubire neîncetată şi dăruire de energie pentru viitorul opt martie.

Astăzi este prima zi de primăvară, iar afară temperatura este de minus cincisprezece grade. Soarele abia se zăreşte prin ceața albă. A venit primăvara conform aşteptărilor noastre, însă timpul nu demonstrează acest lucru. Ziua de astăzi mă duce cu gândul la situația Rusiei contemporane: ger, frig şi sentimentul apropierii căldurii şi a luminii. Situația majorității celorlalte țări îmi aminteşte de o toamnă caldă: frumoasă, caldă, confortabilă şi o senzație invizibilă de răcire în suflet. Însă dacă în suflet există iubire, după toamna cea caldă şi iama înfrigurată va veni cu siguranță primăvara.

Partea a şaptea

Aţi scris că hrana iute şi picantă accentuează dependenţa de planul omenesc. Ce ne puteţi spune despre mâncarea indiană sau despre cea din Tahiti, care se numără printre cele mai picante şi iuţi din lume?

Nu cred că mâncarea iute accentuează această dependență, aş spune chiar invers. Am scris că dulciurile cresc concentrarea asupra dorințelor, cu alte cuvinte gelozia. De aceea dulciurile şi pâinea albă au o influență nefavorabilă asupra dinților şi a intestinului gros. Mâncarea picantă, dimpotrivă, determină dorințele şi diminuează gelozia, însă în cazul unei persoane mai pragmatice, gelozia poate determina accentuarea mândriei. De aceea mi se pare că în anumite regiuni, unde viața locuitorilor este mult mai dificilă, unde destinul oamenilor şi propria lor însemnătate sunt umilite, mâncarea picantă influențează favorabil sănătatea.

În ceea ce priveşte ardeii iuți, am observat că atunci când s-au accentuat semnele gastritei - acest lucru producându-se în cazul unei jigniri puternice a persoanelor apropiate -, ardeii iuți nu mi-au accentuat durerile, ci, dimpotrivă, le-au calmat. Rezultă că ardeii iuți diminuează supărarea, fapt care ar părea logic - determină umilirea dorințelor. De curând, un pacient mi-a povestit ce i s-a întâmplat prietenului acestuia. Acesta avea ulcer avansat, doctorii sfatuindu-l să renunțe pe

deplin la produsele iuți şi la sare. Îi plăceau însă foarte mult ardeii iuți. Astfel, bolnavul a început să se simtă tot mai rău. A mers la doctor, aflând că nu mai are aproape nicio şansă să supraviețuiască. Când a ieşit de la doctor, primul lucru pe care l-a făcut a fost acela de a mânca ardei iuți. A crezut că va muri imediat, însă pe neaşteptate a observat că se simte mult mai bine. A mâncat ardei iuți toată săptămâna, fără niciun fel de restricție. Şi astfel, după două săptămâni ulcerul a dispărut.

Cred că în acest caz trei factori au avut un rol important. Primul este faptul că a fost pregătit de moarte, deci renunțarea subconştientă la dorințe, înlăturarea ataşamentului şi a supărării. Al doilea este lipsa conflictului şi emoțiile pozitive. Al treilea factor sunt ardeii iuți. Aş vrea să subliniez că nu m-am ocupat niciodată de diete, de aceea nu pot da recomandări profesionale. Însă este sigur faptul că hrana are o influență asupra emoțiilor oamenilor. În iudaism, de exemplu, există o regulă care interzice consumul fructelor de mare, în special a celor care au cochilii; de asemenea se interzice consumul peştilor fără solzi. De ce - nu există vreo explicație. Când am încercat să realizez un diagnostic, pentru a înțelege despre ce este vorba, rezultatul a fost următorul: în cazul tuturor creaturilor mai sus enumerate, există un ataşament foarte puternic de destin, deci, persoana care consumă astfel de produse poate avea probleme cu destinul. Ce se întâmplă de fapt? Eu cred că putem da următoarea explicație: aici sunt

enumerate unele dintre cele mai străvechi ființe. Racii şi alte viețuitoare asemănătoare au apărut în urmă cu câteva sute de milioane de ani, fiind deci specii pe cale de dispariție. Nicio formă de viață nu poate exista veşnic, iar programul de dispariție nu se referă la un exemplar, ci la întreaga specie a acestor creaturi. Prin urmare, şi persoanele care consumă fructe de mare pot declanşa astfel programul de autodistrugeri. Cu cât o persoană este mai obişnuită şi dependentă de anturaj, cu atât mai mare este probabilitatea ca această persoană să consume o hrană slab calitativă, în special necalitativă din punct de vedere energetici în urmă cu trei-patru mii de ani hrana avea o influență asupra emoțiilor şi conştiinței oamenilor mult mai puternică decât în prezent. Din acest punct de vedere, în urmă cu două mii de ani s-a produs o cotitură în istorie. Energia interioară a oamenilor crescuse, hrana şi ritualurile nefiind prea semnificative.

Vorbiți adesea despre faptul că este permis să visăm, însă visurile şi planurile de viitor se interferează permanent, ceea ce poate face posibil ataşamentul de dorințe. Unde se află graniţa pe care nu ar trebui să o încălcăm?

Cu visurile trebuie să ne purtăm în acelaşi fel ca şi cu femeia iubită. Este permis să o iubim, însă să nu ne fie frică, să nu o jignim, să nu ne supărăm sau să regretăm. Fiecare ataşament reprezintă de fapt lipsa iubirii. Unde nu există iubire, nici energie nu există. Îşi fac apariția spaima, umilințele, frica de pierdere. Sentimentul iubirii către o altă persoană este un semn al

fericirii. Vreau să subliniez încă o dată: dorința, aspirația la fericire este mai importantă decât fericirea însăşi.

De ce bărbații se îndrăgostesc de femei frumoase? Pentru că simt că astfel trebuie să dăruiască mai multă energie, să consume mai multă putere pentru a le păstra, să acorde mai multe griji şi atenție, ceea ce înseamnă mai multă iubire. Şi nu este vorba despre frumusețea feminină, ci despre acea stare a sufletului determinată de aceasta. Şi dacă o femeie nu atât de frumoasă reuşeşte să-şi determine soțul să dăruiască mai multă energie, atenție şi grijă, acesta ar fi capabil să o iubească mai mult decât pe oricare altă femeie frumoasă.

Femeia şi bărbatul vor fi mereu în conflict, pentru că acesta presupune de fapt evoluție. Însă priceperea de a construi în mod corect acest conflict, încercând să ne stăpânim soțul şi să-l încurajăm periodic, este o adevărată artă. Chiar dacă femeia a locuit împreună cu un bărbat zeci de ani, în anumite momente aceasta ar trebui să rămână inaccesibilă. Acest fapt va determina soțul să dăruiască energie şi să evolueze.

Îmi amintesc modul grosolan în care un bărbat definea femeile:

- Gagicile astea tinere se gândesc doar cum să pună mâna pe bani.

Eu am ridicat din umeri spunând:

- Bine fac. Cine altcineva să-l ajute pe bărbat să devină mai bun?

O femeie care trăise ani lungi fericiți împreună cu soțul, povesteşte:

- La început uitam pe deplin de propria persoană, mă gândeam doar la soțul meu şi-i îndeplineam fiecare dorință. Am observat astfel curând că nu-i mai trezeam interesul şi că relațiile dintre noi începuseră să se strice. Am început apoi să mă comport în acelaşi fel, să-mi apăr interesele, astfel relația dintre noi s-a ameliorat foarte rapid.

Noțiunea „legătura inversă" este imposibilă fără noțiunea de „conflict". Am observat acest lucru când am început să desenez tablouri. Dacă exprimi pe pânză tot ceea ce gândeşti, rezultă un tablou şters, fără viață. Dacă tabloul începe să se împotrivească atunci când vrei să realizezi ceva, şi simți că nu-ți permite, determinându-te să realizezi cu totul altceva, atunci imaginea creată prinde forță, începe să trăiască, să se mişte. Şi dacă opera creată are o personalitate puternică, câştigând respectul celor din jur, ca urmare a esenței informaționale, atunci indiferent dacă este vorba despre un tablou, sculptură sau de o altă formă de manifestare a artei, abia atunci îşi face apariția adevărata artă. Putem afirma că în acest caz este adevărată istoria fiului risipitor. Dacă fiul şi-a părăsit definitiv tatăl, tabloul nu are sens; dacă însă îl ascultă orbeşte, ne regăsim în aceeaşi situație.

Demonstrarea independenței fiului şi reunirea familiei în final, iată în ce constă adevărata artă. Adevăratele visuri sunt precum tablourile, ele trebuie să corecteze în permanență aspirațiile omului. Şi atunci, pentru a rezolva conflictul ivit, va trebui să acceptați schimbarea de situație şi să accentuați conținutul, acolo

unde acesta este unit cu visul. O variantă a evoluției este conflictul dintre formă şi conținut. Cel mai mare conflict care asigură dezvoltarea Universului este de asemenea lupta dintre formă şi conținut. Conținutul întregului Univers este iubirea, iar forma este reprezentată de timp, spațiu, materie.

Toate aceste lucruri simt valabile şi pentru relațiile dintre părinți şi copii. Conflictul principal dintre părinte şi copil este lupta pentru iubire şi independență. Iubirea pentru copil ia forma continuării propriei persoane în existența acestuia şi presupune um grad înalt de unitate. Iubirea ne dă sentimentul unității. Cu cât mai mult ne iubim copilul, cu atât mai puternic simțim uniunea cu acesta. Însă această unitate trebuie distrusă periodic. De ce? Pentru că dacă nu există aspirația permanentă către Dumnezeu, unitatea interioară se transformă treptat într-o unitate exterioară devenind monotonă. Şi atunci părintele doreşte în mod agresiv să fie ascultat pe deplin de către copil, să îndeplinească şi să realizeze absolut toate visurile acestuia, să-i repete destinul şi să-l depăşească din toate punctele de vedere.

Am fost întrebat care ar putea fi cauza nevrozei de după naştere? Se pare că şi în acest caz funcționează acelaşi mecanism. La început femeia simte o unitate deplină cu copilul pe care-l poartă, ceea ce-i umple sufletul de fericire. În a doua, respectiv a treia lună de graviditate are loc procesul formării copilului: se formează mânuțele, picioruşele, organele interne. Începe procesul distrugerii uniunii cu mama acestuia. Acest fapt poate

determina o avalanşă de emoţii negative, femeia neputând explica cauza acestora, emoţii care pot declanşa pierderea spontană a copilului. După naştere, copilul, care este came din carnea mamei, proprietatea acesteia, se separă de aceasta, începându-şi existenţa independentă. Şi cu cât femeia este mai ataşată, mai geloasă, cu atât mai dificil de trecut va fi această perioadă de puternic stres subconştient.

În cazul oricărei forme de rupere a unităţii omeneşti, trebuie să înţelegem că este vorba doar de o distrugere superficială, la nivel formal, ceea ce înseamnă că trebuie întărită unitatea la nivel subtil. Cu cât mai afectată este forma, cu atât mai multă energie suntem datori să eliberăm pentru conţinut, concentrându-ne asupra acestuia. Din păcate adesea, părinţii consideră distrugerea exterioară a formei, cu alte cuvine, a relaţiilor stabile şi a unităţii, ca pe o distrugere a tuturor nivelurilor, refuzând să-şi iubească copilul care nu ascultă sau care este prea îndrăzneţ. Însă copilul distruge adesea aceste relaţii intuitiv, în speranţa de a primi o iubire reală, din suflet, nu doar o imitaţie exterioară. Persoana care s-a obişnuit să aspire cu iubire la Dumnezeu, poate rezolva acest conflict cu uşurinţă, pentru că scopul fiecărui conflict este de a conduce spre iubire şi spre Dumnezeu. Conflictul este aşadar necesar. Cel mai puternic conflict subconştient dintre părinţi şi copii apare în momentul în care copilul începe să se maturizeze din punct de vedere sexual, când începe deci să se formeze pe deplin ca o personalitate independentă.

În această perioadă începe să-şi apere drepturile, uneori foarte insistent sau chiar excesiv. Într-o astfel de situație cel mai important lucru pentru părinți este să continue să-şi iubească copilul, pe de o parte amplificând sentimentul unității cu acesta pe plan subtil, iar pe de altă parte, oprindu-l atunci când îşi dă o importanță prea mare.

Următoarea ruptură a acestei unități apare atunci când alături de copil se iveşte o altă persoană apropiată. O pacientă a recunoscut: „Când am înțeles că fata mea avea un prieten, tot anul nu am reuşit să discut cu ea. Devenise pentru mine o persoană străină şi cu mari eforturi am reuşit să depăşesc prăpastia dintre noi".

Următoarea ruptură a unității are loc datorită nunții copilului şi în momentul apariției nepoților. La nivelul conştiinței acest proces pare uşor la prima vedere, însă în subconştient, oricât ar fi de curios, poate genera un stres puternic, conducând la boli grave sau chiar la moarte.

Apar nepoții - bunicul şi bunica sunt foarte fericiți, însă fără motiv se întâmplă să moară după doar câteva luni de la venirea pe lume a acestor nepoți. Încă o dată aş dori să subliniez că subconştientul nostru funcționează în alt regim: Noi ne apreciem doar în funcție de straturile subțiri ale conştiinței, care este, vă rog să mă credeți, destul de imperfectă.

Iată o poveste interesantă despre modul în care se prezintă fericirea absolută, atunci când se îndeplinesc toate dorințele. Aici este foarte bine ilustrat rezultatul lipsei legăturii inverse.

A ajuns cineva în locul unde se îndeplinesc toate dorințele. S-a întins sub un arbore, gândindu-se: „Ce obosit mă simt, sunt atât de însetat. Eh, ce bine ar fi dacă ar apărea acum un pahar plin cu apă limpede ca cristalul!” Pe neaşteptate s-a ivit un pahar cu apă rece ca cristalul. „Şi acum dacă ar apărea şi o masă încărcată cu mâncare....!” - s-a gândit el visând. Pe neaşteptate s-a produs minunea, dorința îndeplinindu-se. A mâncat şi a privit arborele sub care stătea. „Ar fi bine dacă fructele copacului ar fi exotice” - a continuat el să viseze. Şi imediat copacul s-a umplut de fructe. „Cu siguranță mă aflu în paradis - s-a gândit acesta. Tot ceea ce-mi doresc se împlineşte”. „Dar dacă se află aici şi demoni...” - s-a gândit el fără să ştie de ce. Şi s-au ivit imediat demoni care au început să-l urmărească. „Dar dacă voi fi mâncat de aceşti demoni? - s-a speriat atunci. Şi în final a fost mâncat. Există de aceea expresia: „Aveți grijă ce vă doriți, căci lucrurile se pot îndeplini”.

Ne-am obişnuit să trăim fără nicio legătură inversă. De-a lungul veacurilor visăm o societate fără conflicte. Poveştile noastre aspiră la îndeplinirea dorințelor. Şi de fapt totul este posibil dacă dorința pătrunde adânc în subconştient. Restul sunt detalii - să învățăm corect şi să ne dorim disciplinat. Şedea odată un om sub cerul liber, când deodată începu să plouă. Atunci îşi spuse: „Aş vrea să răsară soarele”, însă nu i s-a îndeplinit dorința pentru că subconştientul acestuia era umbrit de conştient. Dar iată că aceeaşi persoană a urmat cursuri de bioenergie şi a învățat să-şi distrugă propria apărare, granița dintre

conştient şi subconştient, căpătând mai multe abilități. S-a aşezat din nou pe o piatră în ploaie, spunând: „Aş vrea să răsară soarele acum!” Şi în aceeaşi secundă pământul s-a învârtit în jurul axei sale şi soarele a răsărit. Însă a fost ultimul lucru pe care l-a văzut, pământul nu a rezistat accelerației datorată învârtirii bruşte, explodând şi distrugând toate viețuitoarele.

Repet: trebuie să fim foarte atenți cu ceea ce ne dorim, pentru că se poate îndeplini. Natura are bineînțeles mecanisme de apărare, însă acestea acționează foarte lent. Iar dacă omul aduce prejudicii chiar şi în mod superficial, se îmbolnăveşte şi moare. Dacă aceste prejudicii sunt serioase, întregul neam va fi sortit pieirii. Cu cât concepția de viață a unei persoane este mai incorectă, cu atât mai periculos este pentru această persoană să viseze şi să fie puternică.

În prezent putem observa peste tot în lume sindromul oboselii cronice. Oamenii de ştiință luptă cu acest fenomen, însă nu reuşesc să-l explice. Legătura reciprocă aici este foarte simplă: cu cât concepția de viață a omenirii este mai incorectă, cu atât are la dispoziție mai puțină energie şi putere. Am scris deja despre faptul că nivelul de energie al omenirii a intrat în conflict cu energia Pământului: Am ajuns astfel la concluzia că Pământul va începe în curând să distrugă oamenii pentru că aceştia îi pun existența în pericol. Poate că însă va avea loc „întoarcerea omenirii risipitoare”. Este oare posibil ca omenirea să fie oprită de către părinți în acelaşi fel în care un adolescent este controlat de către aceştia? M-am

gândit dacă stelele şi planetele urmează cele şase principii pe care le-am enumerat în această carte? Dacă da, conform principiului al cincilea, oamenii sunt necesari Pământului pentru intensificarea unității. Atunci când în interiorul unei stele se formează elemente grele şi creşte brusc cantitatea legăturilor, creşte astfel unitatea cu Universul şi Creatorul.

Poetul Walt Whitman care a trăit în secolul al nouăsprezecelea, scria: „Privesc noaptea afară şi văd cum stelele şi galaxiile fug de mine din ce în ce mai departe". Abia după o sută de ani a fost descoperit efectul deplasării roşii. Este vorba despre faptul că dacă un obiect se îndepărtează de noi, spectrul acestuia se transferă în zona roşie, deci energia emanată de acest obiect se diminuează. Oamenii de ştiință au ajuns la concluzia că Universul se extinde, însă nu au descoperit centrul acestei extinderi. A apărut apoi şi o altă ipoteză: Universul se extinde în toate punctele sale. Cum are loc acest fenomen - nu se ştie încă. Cred că acest tablou se prezintă sub o altă formă. Universul nu se poate extinde în orice punct al său. Extinderea înseamnă de fapt apariția timpului, a spațiului şi a materiei. Ceea ce face inevitabilă o enormă explozie de energie. Concluzia este simplă: noul spațiu, împreună cu materia şi timpul, îşi pot face apariția doar în interiorul stelelor şi a planetelor. Cu cât afluența timpului, a spațiului şi a materiei este mai intensivă în centrul corpului ceresc, cu atât mai puternic va lumina şi cu atât mai masiv va deveni acesta. Asemeni organismului tânăr, unde există multă energie

şi iubire, în interiorul stelei are loc un proces activ de dezvoltare şi îşi fac apariția spațiul şi materia. Stelele şi planetele se înmulțesc precum omul, având grijă de copiii proprii şi fiecare planetă visează să devină o stea. Deci planetele nu mor atunci când se sting lent, dimpotrivă îşi măresc volumul, intensificând procesul dăruirii de energie. Cu toate că este posibil ca odată cu apariția vieții pe Pământ, dăruirea de energie să fi început să se transforme într-un schimb informațional, ceea ce a diminuat probabilitatea cataclismelor. Trebuie să mai reflectăm asupra acestor lucruri.

Faptul că diametrul Pământului a crescut de câteva ori este demonstrat de poziția continentelor. Când o persoană începe să se îngraşe, la început hainele încep să se desprindă la cusături, apoi se rup. Eu cred că o dată la câteva milioane de ani Pământul se dilată brusc realizând astfel potențialul său interior. În prezent, pentru omenire o extindere asemănătoare ar fi o adevărată apocalipsă. Dacă analizăm tot ceea ce se întâmplă, putem afirma că acest proces a început deja. Poate că acest lucru va limita ambițiile omenirii în prezent şi va încetini procesul de distrugere şi ruinare. Nu mă îndoiesc că locuitorii Sodomei şi Gomorei au avut visuri şi năzuințe. Visul este cu siguranță instrumentul cel mai sigur ce poate transforma lumea. Dacă însă oamenii, visând, se vor asemăna cu locuitorii acestor oraşe antice şi vor subordona iubirea plăcerilor primare, în acest caz Pământul ar putea decide să asigure educația acestor oraşe sau chiar a unor state întregi. De aceea nu uitați că

scopul şi menirea oricărui vis este starea interioară de fericire şi armonie, care se atinge prin uniunea cu Creatorul.

Spuneţi-mi vă rog ce reprezintă culoarea? Cum acţionează culorile asupra omului? De ce alegem anumite culori? De exemplu, eu prefer culoarea violet.

De ce unora le stă bine în roşu, altora în alb, în timp ce alţii preferă culoarea neagră? Care ar putea fi explicaţia?

Am încercat să stabilesc când este cel mai bine să ne expunem la soare pentru a ne bronza. Am încercat să realizez un grafic al energiei şi al radiației - am obținut un tablou interesant. Dimineața, soarele ne transmite mai multă energie, iar după-amiaza mai multă radiație. Apoi ambele încetează. Astfel că cel mai bine ar fi să ne bronzăm dimineața, înainte de prânz. Spectrul culorilor curcubeului corespunde intensității radiației solare. Simbolul vieții este culoarea verde. Aceasta se află în centrul spectrului. Tonurile roşii-galbene simbolizează lumea materială, deci o lume cu un nivel de energie scăzut. Nuanțele albastru- violet simbolizează pacea spirituală, care are un nivel înalt de energie. Lumea materială are legătură cu corpul, cu dorințele superficiale. De aceea culoarea roşie dă impresia căldurii exterioare şi a unei răciri interioare, iar violetul invers - răcire pe plan exterior şi căldură pe plan interior. O persoană dezvoltată din punct de vedere spiritual, va căuta contrarul, adică tonurile roşii-portocalii. O

persoană mai puțin orientată către lucrurile spirituale, probabil va acționa invers. Originea masculină primară este simbolizată de culoarea albastră, roşul fiind sfera feminină. În cazul bărbatului energia este profundă, fină, de neobservat, în timp ce în cazul femeii - puternică, caldă şi intensă. Gama de culori va fi armonioasă dacă combinația dintre sfera feminină şi cea masculină va fi de o asemenea manieră încât rezultatul să nu determine un ataşament de lumea exterioară. Dacă o persoană este pe plan interior geloasă, pasională, ataşată, ar trebui să poarte şi s-ar armoniza purtând haine în tonuri de violet şi albastru. O persoană prea mândră, categorică şi hotărâtă ar trebui să poarte tonuri de roşu- portocaliu. Culoarea albă poate da senzația de detaşare, linişte interioară şi sărbătoare. De aceea, majoritatea popoarelor utilizează culoarea albă pentru sărbătoare sau doliu. Culoarea neagră simbolizează distrugerea dorințelor şi a destinului, de aceea majoritatea țărilor o folosesc pentru a exprima doliul. De ce când purtăm doliu utilizăm culoarea neagră? Renunțarea la dorințele exterioare ne permite să ne concentrăm mai uşor asupra aspectelor divine din suflet, acest lucru permițând persoanei decedate să primească o cantitate mai mare de energie superioară, de iubire Divină şi să treacă cu uşurință de etapa desprinderii de viața anterioară. Hainele măicuțelor corespund acestui principiu. Şi pentru că principiul feminin şi cel masculin coexistă mereu într-o persoană, hainele frumoase presupun conflictul dintre tonurile calde şi cele reci, orientarea finală fiind iubirea Divină. În

cazul fiecărei persoane se accentuează periodic fie aspectul sentimental, respectiv gelozia, fie cel spiritual, şi atunci o haină corect aleasă va ajuta la atingerea armoniei sufleteşti.

Partea a opta

Astăzi suntem în 3 martie 2005. Este o dimineață minunată - frig şi soare. Starea mea de spirit este extraordinară. Se pare că pe la jumătatea lunii voi termina a unsprezecea carte. Voi expune restul informației în a douăsprezecea carte, după care voi încheia cu diagnosticarea karmei şi voi începe să mă ocup de pictură.

Mă gândesc să merg la magazin pentru a cumpăra cadouri de opt martie. Am aflat că în Europa frigul a ajuns la minus treizeci de grade. Aseară au arătat la televizor Parisul sub troiene de zăpadă şi tumul Eiffel înconjurat de câmpuri albe. Se pare că Gulfstream a întârziat într-adevăr. Vechea Europă începe să înghețe. Îmi aduc aminte de următoarea frază: „Salvarea va veni din Rusia". Dar sub ce formă? O nouă concepție de viață ne-ar putea salva, însă aceasta trebuie să-şi facă apariția forțat. Nu am încredere într-o evoluție voluntară. În fiecare acțiune voluntară există o constrângere ascunsă. Dacă nu te dezvolți şi nu mergi înainte, vei da înapoi şi vei pieri. Rusia va unifica ştiința cu religia, concepția de viață occidentală cu cea orientală doar în cazul în care nu va avea de ales.

Multe țări, asemenea Rusiei, au trecut prin dezastrul socialismului. Țările europene s-au întors relativ repede la vechiul mod de viață - socialismul nu a reuşit să le distrugă conştiința. În China de asemenea au înțeles că fără reforme economice statul nu va rezista, însă au fost introduse aceste reforme păstrând tradițiile şi mentalitatea locală. Doar Rusia, eliberată de socialism, a încercat din răsputeri să imite Occidentul, renunțând la trecutul şi la tradițiile locale. Socialismul a fost sortit eşecului, însă a reprezentat o încercare necesară pentru a unifica modul de gândire occidental cu cel oriental. Această încercare ascundea posibilități imense care însă nu au fost folosite în mod corect. Fie că vrea sau nu, Rusia va fi din nou nevoită să unifice modul de gândire occidental cu cel oriental. Fără abordarea occidentală economia nu va avea succes, iar în lipsa celei orientale nu va mai exista o bază morală şi atunci va fi sortită decăderii şi destrămării teritoriale.

În afară de Rusia nu cred că o altă țară ar putea crea un mod de gândire nou. Conştiința este la baza tuturor lucrurilor. Dacă nu va exista o conştiință nouă, atunci nu va exista o nouă omenire. Pentru ca această nouă conştiință să-şi facă apariția, este nevoie să înțelegem că este imposibil ca în viitor să mai existe vechea conştiință. Mai mult decât orice stat, Rusia simte imposibilitatea şi incapacitatea de a supraviețui a conştiinței actuale.

Impunerea mecanică a religiei în stat nu ajută la contopirea celor două moduri de gândire. Impulsul primar care creează religia - revelația venită de sus,

contactul cu Creatorul, se răceşte odată cu trecerea timpului în sufletul omenesc. Ceremoniile, regulile şi dogmele încetează să mai acționeze. Dumnezeu este veşnic, în timp ce religiile apar, trăiesc şi dispar. Dispare însă doar forma - esența continuă să se dezvolte. Dacă analizăm cu atenție baza fiecărei religii, vom observa peste tot acelaşi lucru - iubire pentru Creator şi unitatea cu Acesta, recunoaşterea şi acceptarea dorinței Acestuia, comportamentul Divin în orice acțiune, dragoste pentru toți oamenii, ca parte a planului Divin. Adesea, destinul distruge în mod cumplit şi chinuitor forma, pentru a simți mai puternic conținutul. Şi cu cât mai agresiv ne agățăm de formă, cu atât mai dureroasă va fi distrugerea.

Pentru religiile actuale forma este reprezentată de către cărțile sfinte şi de ritualuri. Toate puterile sunt îndreptate nu către unificarea celui mai important aspect - unitatea cu Dumnezeu, ci către respectul şi apărarea unor adevăruri formale, de suprafață. De asemenea, sarcina principală a tuturor statelor în prezent este apărarea intereselor economice şi politice de suprafață. Țările cele mai dezvoltate nu doresc să accepte unitatea tuturor popoarelor de pe planetă, nu simt pericolul iminent şi eventualul dezastru general. Pentru a supraviețui, este necesară concentrarea asupra conținutului, asupra iubirii către Dumnezeu, singura care permite să simțim unitatea tuturor celor ce locuiesc pe această planetă. Va începe deci în curând procesul distrugerii aspectelor superficiale ale fericirii omeneşti, a lucrurilor materiale şi a planului spiritual. Cred că Rusia

a cunoscut în linii generale acest proces şi starea ei sufletească deplorabilă acționează cu succes pentru formarea unei noi conştiințe.

„La început a fost Cuvântul” - se spune în Biblie. Şi acest cuvânt a fost iubire. Cred că în viitorul apropiat Rusia va fi nevoită să pronunțe acest cuvânt. Timpul este minunat, ciorile îşi refac cuiburile. Păsările au început să cânte. Poate că şi în Rusia a venit primăvara?

P.S. Evreii cred că doar ei se vor salva. Creştinii consideră că se vor salva doar cei care împărtăşesc această religie. Musulmanii cred că doar ei sunt curați în fața lui Dumnezeu şi că doar ei se vor salva. Toate acestea reprezintă doar încercări de a se apăra cu ajutorul religiei, încercând să se autoconvingă că doar ei sunt aleşii. Se vor salva în realitate doar cei care-L iubesc pe Creator mai mult decât orice, se va salva doar cel care reuşeşte să iubească lumea şi oamenii cu toate neajunsurile acestora, pentru că lumea este Divină în esența ei, la fel ca şi oamenii acesteia. Se vor salva doar cei care pot să ierte şi să iubească. Singurul lucru cu care omul va veni în fața lui Dumnezeu, nu vor fi banii, puterea sau apartenența la o oarecare religie, ci sentimentul neîntrerupt de iubire şi năzuință către Dumnezeu.

Partea a noua

Schimbându-mi concepţia de viaţă, s-au schimbat şi liniile mâinii drepte. Există vreo legătură între aceste lucruri? Aţi observat ceva asemănător la pacienţii dumneavoastră? Care este părerea dumneavoastră despre chiromanţie?

Trecutul şi viitorul se află în prezent. Destinul nostru este legat indisolubil de concepția de viață, de caracterul şi emoțiile noastre. Emoțiile adânci influențează direct destinul şi starea fizică a corpului nostru. Mâinile au legătură cu planurile subtile. Dacă se schimbă starea straturilor care au legătură cu viitorul, se pot schimba şi liniile mâinilor. În cazul pacienților mei, datorită schimbărilor reale, profunde, acest fenomen se întâmplă destul de des. Şi întrucât există deja un viitor, acesta se poate vedea şi prezice. Pentru o persoană slabă, aflarea viitorului înseamnă moarte.

O cunoscută a vrut să facă un cadou unor apropiați. În situații mai speciale utiliza uneori un instrument ce ar indica răspunsul corect. Şi iată că l-a luat şi a început să pună întrebări, pentru a putea alege un cadou mai potrivit. Însă nu primea niciun răspuns. După a şaptea sau a opta încercare, a simțit deodată o durere puternică de cap. S-a speriat, a început să se roage pentru a primi iertare, şi durerea a trecut imediat. Î-am explicat apoi ce se întâmplase de fapt. Privim în viitor pentru a-l dirija. Dirijarea lumii înconjurătoare trebuie să aibă loc cu iubire şi printr-o schimbare personală. Ghicitorii şi

profeții folosesc conştiința. Dacă încercăm să schimbăm lumea, apelând doar la conştiință, acest lucru se va transforma repede în diavolism. Conştiința umană este foarte limitată şi fiecare dorință ne face dependenți de interesele noastre, de corpul şi conştiința noastră. Am afirmat deja că la baza tuturor lucrurilor se află conştiința. Ceea ce noi numim conştiință este de fapt o parte din ceea ce numim iubire. Conştiința ia naştere din sentimentul dragostei şi este mereu urmarea acesteia. De aceea pentru o persoană care priveşte viitorul prin prisma conştiinței, va exista mereu pericolul degenerării iubirii.

Vă rog să mă sfătuiţi cum să reuşesc să prevăd o situaţie, cum să înţeleg de unde va veni următoarea lovitură, pentru a mă strădui să o evit sau măcar să reuşesc să fiu pregătit pentru aceasta!

Dacă părinţii nu mai sunt în viaţă cum putem înţelege unde se află? Şi cum să lucrăm asupra propriei noastre persoane? Să ne rugăm doar pentru păcatele noastre sau ne putem ruga şi pentru părinţi şi pentru lucruri pe care nici măcar nu le cunoaştem?

Există două curente de energie care se transformă în valori omeneşti - ceea ce eu numesc gelozie şi mândrie. Geloşii sunt înclinați către tristețe, sinucidere, diverse boli. Gelozia se manifestă sub forma invidiei, lăcomiei, nepriceperii de a accepta ruperea relațiilor, durerii pricinuite de o persoană apropiată. Mândria - ca pe nepriceperea de a accepta loviturile destinului, insuccesele, condamnarea altora, sentimentul superiorității, tendința de a umili pe cineva, răzbunarea.

Persoanele mândre tind să umilească, de aceea suferă adesea de traume, pierderea mâinilor sau a picioarelor, riscă adesea să intre în închisoare etc. Dacă o persoană este geloasă şi mândră în acelaşi timp, va suferi de mult mai multe probleme. Analizați-vă caracterul şi veți trage concluzia despre sănătatea dumneavoastră. Dacă nu v-ați învățat copilul să iubească şi să accepte situații traumatizante, dacă nu are un caracter bun - dacă este deci agresiv sau depresiv , probabil că doctorii nu vor reuşi să rezolve problemele legate de sănătatea acestuia, atunci când acestea se vor ivi.

În legătură cu o posibilă lovitură, pot afirma următorul lucru. Un rabin a fost întrebat:

- Cum să obținem fericirea în viața de după moarte?

Rabinul a răspuns:

- Foarte simplu - În ultima zi rugați-vă sincer la Dumnezeu.

Oamenii s-au mirat:

- Noi nu ştim însă când vom muri. Cum vom înțelege care va fi ultima zi?

- Rugați-vă atunci în fiecare zi, - a răspuns acesta, - Astfel nu veți greşi.

Părinții transmit copiilor caracteristicile caracterului şi ale modului lor de viață. Cu cât mai profund ne schimbăm în relația cu lumea şi cu noi înşine, cu atât mai mult şi emoțiile moştenite de la părinți se schimbă. Dacă nu este însoțită de schimbări reale, semnificația iertării păcatelor prin rugăciune practic dispare. Trecutul, prezentul şi viitorul în plan subtil sunt de fapt

acelaşi lucru, deci sufletele înaintaşilor noştri se află de fapt în adâncul sufletelor noastre. În acelaşi fel, de noi depinde în mare măsură ceea ce se va întâmpla cu urmaşii noştri. Astfel, problema de bază în această situație este necesitatea schimbărilor personale profunde. Şi dacă ne rugăm pentru strămoşi, după părerea mea semnificația acestei rugăciuni ar putea fi următoarea: trebuie să ne rugăm să dispară din neamul nostru infracțiunea cu privire la iubirea către Dumnezeu, şi anume renunțarea la iubirea pentru apropiați, pretenții către părinți, nemulțumirea față de destinul propriu, încercările de sinucidere, regretul pentru trecut şi frica de viitor. Emoțiile dumneavoastră din copilărie şi adolescență au fost determinate în măre măsură de părinți. Karma neamului dumneavoastră reprezintă totalitatea acțiunilor şi a emoțiilor strămoşilor compresate în sentimentele subconştiente.

Cum trebuie să procedeze femeia pentru ca frumuseţea acesteia să nu-i distrugă caracterul şi destinul?

Frumusețea feminină demonstrează extinderea către planurile subtile. Cu cât stăpânim un teritoriu spiritual mai extins, cu atât emoțiile au o amploare mai mare. Fericirea sentimentală este asemenea fericirii generate de bani, bunăstare, o familie bună, însă la o scară mult mai mare. Şi dacă avem puțină iubire în suflet, frumusețea poate deforma sufletul la fel ca şi banii sau puterea. Este binecunoscut faptul că cine bea singur, devine alcoolic. Este pentru că această persoană nu are nevoie să

dăruiască energie, pentru a primi plăcere. Comunicarea, atenția şi grijile ne permit să ne concentrăm asupra sentimentelor calde, şi nu pentru a primi mai rapid plăcerea.

V-ați întrebat de ce în regiunile viticole există obiceiul de a fi rostite toasturi lungi? Este pentru că, cu cât energia pe care o dăruim este mai mare, cu atât mai puțin vom fi dependenți şi subordonați plăcerii primite. Majoritatea milionarilor nu întâmplător lucrează cincisprezece ore pe zi. Munca neîntreruptă, cantitatea enormă de energie dăruită le este necesară pentru a nu fi distruşi de bogăție. Dacă o femeie frumoasă vrea să profite de pe urma frumuseții, fără să dăruiască nimic, va avea un destin nefericit. Cu cât mai mult o femeie reuşeşte să se jertfească, să se îngrijească de cei din jur, să se dezvolte, astfel încât dăruirea de energie să depăşească energia primită şi consumată, cu atât mai mult frumusețea acesteia îi va aduce fericire şi bunăstare.

Am unsprezece ani, urmez indicațiile dumneavoastră prin intermediul casetelor, însă am furat o ciocolată de curând dintr-un magazin şi îndată am fost prins. Cum explicați această întâmplare şi în ce direcție ar trebui să lucrez?

Pentru ca să primeşti ceva, trebuie mai întâi să dai. Pentru a primi şi a fi fericit, trebuie să dai de câteva ori mai mult. Fericirea care nu este meritată, distruge sufletul. Şi cu cât mai devreme eşti prins atunci când vrei să furi ceva, cu atât mai bine este acest lucru pentru suflet.

De ce trebuie uneori să decădem la un nivel anterior de evoluţie? De ce nu putem trece la un nivel viitor cu tot ceea ce am acumulat până în acel moment? La şcoală, trecem dintr-o clasă în alta cu cunoştinţele pe care le-am acumulat până în acel moment?

Cu cât mai puțină iubire există în sufletul unei persoane, cu atât mai mult depinde de formă. Pentru a trece lin în viața de apoi cu întregul patrimoniu, au apărut procedee precum mumificarea, sarcofagele, piramidele, mausoleele etc. Conştiința păgână este mult mai ataşată de formă, decât conştiința celor care cred într-un singur Dumnezeu. De aceea închinarea în fața vițelului aurit, a bunăstării, a dorințelor personale, în detrimentul sufletului şi a iubirii pentru Dumnezeu, este proprie păgânismului. Universul se dezvoltă apropiindune de Dumnezeu. Pentru evoluția conținutului, forma trebuie să fie distrusă. Pentru a intra la facultate trebuie mai întâi să terminăm şcoala. Cu cât concentrarea asupra conținutului este mai mare, deci asupra iubirii, cu cât este mai puternică deschiderea spirituală, cu atât mai mult apariția unei noi forme este privită ca o evoluție, nu ca un eşec sau distrugere a formei precedente.

Care este modul corect de a înţelege speranţa şi optimismul? Dacă suferim de o boală incurabilă, cum să procedăm pentru a nu depinde doar de speranţă, ci de credinţa în Dumnezeu?

Dacă sperați în ceva, consumați energie subtilă. Dacă însă dorința se împlineşte, nu veți mai dărui energie.

Speranța dumneavoastră poate fi distrusă de un doctor care vă poate spune: „Nu mai aveți şanse, sunteți bolnav incurabil”. Oprirea energiei opreşte iubirea şi conduce la tristețe şi depresie. Credința în Dumnezeu vă va permite să mergeți înainte, chiar dacă doctorii vor pronostica condamnarea la moarte. Credința exclude îndoiala, frica, neîncrederea în Dumnezeu. Învățați-vă să credeți în puterea absolută a Creatorului.

Slăbiciunile noastre îşi au originea în incapacitatea noastră de a înțelege corect lucrurile. Închipuiți-vă că cineva se dă cu capul de pereți rugându-se la Dumnezeu să nu-l doară, spunând apoi printre lacrimi: „Nu cred în Dumnezeu, pentru că nu mi-a îndeplinit dorința, pentru că încă mă doare”. Să complicăm puțin cazul. Un cunoscut mi-a povestit de curând despre o rudă de-a acestuia. Era vorba despre o persoană foarte corectă, credincioasă, care mergea adesea la biserică, se purta frumos cu oamenii, însă era grav bolnavă de cancer. Câteva zile înainte să moară, şi-a dat jos cruciulița pe care o purta, spunând: „Nu mai cred în Dumnezeu. Am făcut tot ceea ce era necesar şi iată ce primesc în semn de mulțumire”. „Aşa a şi murit - necredincioasă - mi-a spus acest cunoscut. A fost totuşi o persoană foarte amabilă. Chiar dacă îşi condamna permanent soțul care adesea o înşela. Cum ar fi putut să nu-l condamne dacă încălca legile?”

Ne îndreptăm adesea către Dumnezeu pentru a cere ajutor, speranță, salvare, însă alergăm în cu totul altă direcție. Dumnezeu este înainte de toate iubire şi trebuie

să ne îndreptăm către iubire. Noi însă fugim după dorințe, sănătate, bunăstare, dreptate neînțelegând de ce nu avem puteri şi de ce destinul nostru nu se schimbă. Trebuie să ne îndreptăm doar către iubire.

Când analizăm o operă literară, judecăm eroii sau acţiunile acestora fie că vrem sau nu. Cum să procedăm într-o astfel de situaţie?

Analiza celor întâmplate reprezintă o judecată originală. Procedura acestei judecăți presupune faptul că aprecierea acțiunilor personajelor judecate urmăreşte două direcții: prima - este vorba despre învinuirea, condamnarea care demonstrează intenția rea, negativitatea acțiunii săvârşite; a doua direcție - este vorba despre apărarea care demonstrează că acțiunea a fost săvârşită în mod involuntar, lipsa intenției rele, constrângerea de a fi săvârşită. Şi dacă ne gândim că fiecare erou din literatură reprezintă de fapt reuniunea atât a binelui, cât şi a răului, dacă acceptăm că este posibil să realizăm o apreciere exactă a acțiunilor sale, atunci lucrurile vor fi mult mai simple.

În urmă cu treizeci de ani Pavlik Morozov a fost considerat un model moral şi un ideal ce trebuie imitat. În prezent aprecierea comportamentului său s-a schimbat. De aceea, o analiză mai precisă este posibilă doar dacă urmărim legile biblice - nu invidia, nu fura, nu ucide - , dacă înțelegem în acelaşi timp că o persoană se comportă imoral nu pentru că este ticăloasă, ci pentru că este slab evoluată din punct de vedere sufleteşte, pentru că interesele corpului său sunt mai importante decât

interesele sufletului. Putem ajuta o astfel de persoană doar cu iubire şi o pedeapsă grea. Societatea nu l-a învățat să aibă grijă de propriul suflet. Nici părinții nu l-au ajutat să se elibereze de sentimentul robiei materiale şi sentimentale. De aceea judecata nu-şi are rostul, această persoană având nevoie de ajutor.

Pentru criminal, pedeapsa reprezintă un ajutor. „Legile lui Manu", cea mai veche capodoperă a filozofiei indiene, afirmă că uciderea unui criminal nu este un păcat, oricare ar fi acest criminal - chiar în cazul unui brahman, al unui reprezentant de seamă al societății indiene sau al unui copil. Părerea mea este că analiza cea mai de seamă a acțiunilor unui personaj literar trebuie să aibă în vedere următoarele: oricum am aprecia acțiunile acestui erou, drept bune sau rele, trebuie să fim conştienți că în planurile superioare nu există noțiunile de bine şi rău aşa cum sunt înțelese în prezent. Încercați să caracterizați pozitiv sau negativ picătura de apă care poartă în sine un fluviu năvalnic. Putem vorbi aici doar de conformitatea cu legea a întâmplărilor de zi cu zi. De aceea logica şi aprecierea umană trebuie să aibă mereu în vedere că este imperfectă, că este posibil ca aprecierea noastră asupra evenimentelor să se schimbe.

Am probleme cu rinichii. Analiza de ultrasunet arată că există trei chisturi în rinichiul drept şi două în cel stâng. După o terapie intensivă m-am străduit să lucrez asupra propriei persoane pentru a înlătura aceste chisturi: rugăciune, dispoziţie după modelul Sitin, ca imagine şi voinţă, purificarea organismului,

fitoterapie, modul de hrană ce presupune necombinarea anumitor alimente (terciuri, legume).

Rezultatul este exact invers - chisturile s-au dublat!!! Unde greşesc?

O persoană se ruga pentru a fi mai sigură de rezultat la toți sfinții: Krişna, Budha, Iehova, Allah în speranța să fie totuşi ascultată de cineva. Nu înțelegea că este de fapt păgână în acest mod. Se ruga la formă, uitând de conținut. Noțiunea de unitate cu Dumnezeu îşi poate face apariția doar în cazul în care se depăşeşte noțiunea de formă, se observă unitatea întregii lumi, când se poate simți cauza primară a acesteia.

Pentru realizarea acestor lucruri, este necesară o mare intensitate a sentimentului de iubire. Majoritatea terapiilor sunt alcătuite conform principiului formei, având drept scop îmbunătățirea acesteia. Se vindecă astfel urmările, nu şi cauza generatoare. Cu cât acordăm mai multă atenție, griji, energie pentru înlăturarea acestor urmări, cu atât mai agresiv va reacționa cauza bolii. Trebuia să lucrați asupra propriei persoane, nu să acționați asupra înlăturării chisturilor. Când scopul este acela de a înlătura boala, în acest caz utilizându-se purificarea, fitoterapia, acceptarea unei diete separate de hrană, sunt permise aceste metode, pentru că forma se luptă în acest caz cu forma. Când vrem însă să înlăturăm boala prin rugăciune, suntem aproape de magie şi ocultism. Ne rugăm să ne apropiem mai mult de Dumnezeu, nu pentru a se spulbera sau a ne creşte ceva. Iubirea şi unitatea cu Dumnezeu ne aduc sănătate, însă

sănătatea este o urmare, nu o cauză, şi nu trebuie să inversăm locurile acestora.

Mulţumiri imense pentru ajutorul acordat. În 1999 fiul meu s-a îmbolnăvit de o formă gravă de meningită. Treisprezece zile a fost la reanimare, doctorii neavând nicio speranţă de vindecare. În acele momente Dumnezeu l-a ajutat pe soţul meu să ia legătura cu dumneavoastră prin telefon. După ce i-aţi indicat asupra căror aspecte să acţionăm, soţul meu a fost ca „ars de foc" - chiar spaţiul din jurul acestuia s-a schimbat, eu simţeam convulsii în spital, încât credeam că voi muri. În ziua următoare fiul meu a fost eliberat de la reanimare, fără niciun fel de complicaţii, tomografia pe calculator neprezentând niciun fel de probleme la nivelul creierului. Doctorii au afirmat că era vorba despre primul caz de acest fel în practica desfăşurată de-a lungul vieţii. Încă o dată vă mulţumesc din suflet. Dumnezeu să vă dăruiască iubire, bunătate şi fericire!

Tot ceea ce i-am spus soțului dumneavoastră este descris în cărțile mele. Comunicarea personală, chiar şi la telefon, o consider ca pe o simplă formă a constrângerii de a lucra asupra propriei persoane. Sper că în final vom înțelege cu toții acest lucru.

Explicaţi părerea dumneavoastră cu privire la rivalitatea dintre Moscova şi Sankt Petersburg. Când va lua sfârşit această ură? Locuitorii din Sankt Petersburg, asemeni altora din provincie nu agreează locuitorii capitalei.

Ce reprezintă acest fapt dacă nu invidie?

Dezvoltarea este imposibilă fără cele două curente de timp, fără conflictul dintre contraste şi tendința acestora către unitate. Existența energetică a Orientului şi a Occidentului a determinat dezvoltarea civilizației actuale. Faptul că în Rusia există două centre, două capitale, demonstrează prezența unor mari perspective de dezvoltare. Sentimentul iubirii se naşte în lupta dintre sfera spirituală şi cea materială.

Datorită decăderii ideologiei şi a culturii sovietice, Sankt Petersburg fusese abandonat şi toată energia era practic îndreptată către Moscova. Acest fapt a avut rezultate negative asupra întregii țări. În prezent în Moscova se observă un interes crescut pentru cultură şi spiritualitate. Locuitorii Moscovei au devenit mai blânzi şi mai buni. Tot mai mult locuitorii Moscovei cumpără apartamente şi fac afaceri cu Sankt Petersburg. Eu cred că în curând Sankt Petersburg îşi va restabili statutul de capitală culturală - lucru necesar pentru supraviețuirea şi dezvoltarea Rusiei. Astfel că aceste contraste trebuie să existe, însă nu în numele ambițiilor, a superiorității spiritualității sau a capitalei economice, ci în numele colaborării fructuoase. Am încercat să-mi scriu cărțile în țări şi oraşe diferite, chiar aveam intenția să scriu în Elawai, însă nu ar fi avut niciun rost. Pot scrie doar în Sankt Petersburg. În ciuda dezavantajelor şi a neajunsurilor sociale, am totuşi sentimentul zborului şi al libertății spirituale. Astfel, opoziția dintre materialitate

şi spiritualitate este necesară Rusiei. Trebuie să folosim ceea ce ne dăruieşte destinul.

În cărţile dumneavoastră aţi scris că sexul copilului se schimbă în primele două săptămâni imediat după concepere şi că depinde de caracterul părinţilor. Cum este atunci posibil, clarvăzătorii să prezică cu mulţi ani înainte ca acest copil să se fi născut sexul acestuia? Aţi afirmat de asemenea că băiatul reprezintă spiritualitatea, viitorul. În familia mea se nasc mulţi băieţi. Are legătură acest lucru cu faptul că femeile din neamul nostru au decedat adesea de cancer la ficat - are legătură cu viitorul?

Eu mă străduiesc să văd ceea ce se poate schimba. Am putut observa modul în care sexul copilului se schimbă dacă este periculos pentru acesta să fie băiat, respectiv fată. Voi repeta din nou: poate avea bani cine se pricepe să-i câştige şi cine este gata oricând să-i piardă, poate fi spirituală persoana care învaţă şi gândeşte, care este în acelaşi timp gata să piardă această spiritualitate. Aceasta înseamnă sfârşitul speranţelor, a idealurilor, a dreptăţii, neîmplinirilor, neplăcerilor destinului. Cu cât un bărbat este mai deştept, mai spiritual, mai sever, cu atât mai mici sunt şansele acestuia să aibă un băiat. Dacă în familie există obiceiul de a judeca alte persoane, de a critica, şansele de supravieţuire ale băieţilor scad brusc. Dacă ambii părinţi se comportă neglijent cu ceilalţi, arătându-şi superioritatea, băiatul se poate naşte nu doar bolnav, însă există riscul de a deceda. Cine suferă de ficat are obiceiul de a condamna, de a vedea

partea negativă a oamenilor. Dacă femeia a avut probleme cu ficatul, dacă a suferit traume, rupturi, dacă a fost des umilită, în special în copilărie, va avea probabil fete.

Dacă femeia este nemulțumită de destin şi familie, şansele apariției unui băiat scad de asemenea. Cu cât femeia este mai educată, mai spirituală şi mai deşteaptă, cu atât mai greu va trece peste nemulțumirea generată de destinul actual, de soț, de situația actuală. Sfera spirituală slăbeşte, amplificându-se cea materială. Se diminuează şi dispare cultura, ia avânt civilizația. Nu prea se vorbeşte despre acest fapt, însă în familiile de oameni educați şi inteligenți, se nasc mult mai des copii bolnavi în comparație cu familiile normale. O persoană credincioasă, cu suflet bun acceptă de obicei în mod normal, orice copil - fată sau băiat. Astfel dacă cineva îşi face griji că primul copil va fi fetiță, este pentru că nu a simțit umilirea speranțelor, a spiritualității şi astfel şansele apariției unui băiat se reduc simțitor. Dacă dorim să primim ceva în viață, ne poate fi dat, însă mai întâi în planuri superioare se va decide dacă avem sau nu dreptul la ceea ce dorim. Restul depinde doar de noi înşine.

Încheiere

Astăzi este 10 martie 2005. O zi minunată şi friguroasă de primăvară. Soarele străluceşte puternic. Astăzi termin a unsprezecea carte. Totul pare destul de clar, aş putea adăuga doar la cele şase principii necesare atingerii sferei divine, pe al şaptelea. O regulă minoră trebuie privită ca un principiu de sine stătător. Înainte de orice, energia trebuie dăruită sub forma iubirii pentru Dumnezeu şi a unității cu lumea întreagă. Principiul ierarhiei. Primele emoții şi sentimentul iubirii trebuie îndreptate către Dumnezeu. Îmi aduc aminte cum am început să orbesc atunci când iubirea pentru Dumnezeu în rugăciunile mele trecuse pe al doilea sau al treilea plan.

Citesc ultima însemnare: „Ce anume determină zâmbetul omului? Ne purifică acesta din punct de vedere energetic? De ce se spune că cine zâmbeşte este de neînvins?"

Privesc cerul albastru pe geam, curtea este luminată de soarele de primăvară şi aş vrea să zâmbesc. Adeseori când vedem soarele, vrem să zâmbim, pentru a-l imita. Zâmbetul este dăruire de iubire şi energie şi ne apropie deci de Dumnezeu. Nu în zadar s-a spus: „Bucură-te întotdeauna". Cu cât cineva se află mai la adăpost sau se simte mai stabil, cu atât zâmbeşte mai rar. Sinceritatea ne ajută să fim lipsiți de apărare pe plan interior, să zâmbim şi să iubim?

De curând o femeie mi-a trimis un bilet: „Spuneți că trebuie să fim sinceri. Urmând acest sfat, am plecat la

serviciu şi le-am spus şefilor mei tot ceea ce gândeam. Ca urmare, m-au retrogradat din funcţie şi în prezent îmi fac permanent probleme". Cum trebuie să recționez? în primul rând, fiecare calitate trebuie echilibrată cu opusul acesteia. Probabil sinceritatea trebuie echilibrată cu raționamentul sănătos. În al doilea rând, trebuie să fim sinceri la nivelul sentimentelor, gândurile se pot reține. O persoană care nu este sinceră, care îşi ascunde sentimentele, determină imitația exterioară a acestora şi încetează să se dezvolte. Cu timpul, protecția exterioară emoțională a acestei persoane creşte, sufletul se împietreşte însă, iubirea, energia şi zâmbetul dispar pe nesimțite din sufletul acesteia. O persoană poate trăi toată viața cu emoții împietrite. La început începe să imite sentimentele, apoi întreaga viață se transformă în imitație. Sinceritatea emoțională, neprotejarea interioară determină o dăruire tot mai mare de energie şi iubire. Doar o persoană neprotejată pe plan interior este pregătită să accepte voința Divină. Isus Hristos vorbea despre aceste lucruri: „Dacă primeşti o palmă, întoarce şi celălalt obraz". Acesta nu este un semn de pasivitate. O persoană smerită pe plan interior, poate fi mult mai activă în realizarea scopurilor sale, a proiectelor şi a intențiilor sale şi în încercarea de a schimba lumea înconjurătoare. Neprotejarea pe plan interior, deschiderea către Dumnezeu şi iubirea alimentează sufletul cu energie şi permit omului să fie activ. Energia suplimentară se manifestă adesea în bucurie, zâmbet şi râs. Să ne gândim ce înseamnă umorul? Când observăm că cineva este atras

într-o situație neașteptată, imprevizibilă, în mod subconștient ne închipuim că ne aflăm și noi în această situație, ceea ce implică o pierdere de energie, necesară protecției. Însă, pentru că situația nu este reală, energia se manifestă sub forma zâmbetului și a râsului. Cu cât situația este mai absurdă și mai neașteptată, cu atât mai mare va fi explozia de râs și veselie pe care o vom simți. Tot ceea ce ne determină un comportament serios, ne face dependenți. De aceea trebuie să ne comportăm serios doar către Dumnezeu. Să nu renunțăm la iubirea primită de sus, sa nu încercăm să controlăm acest sentiment, să nu-l discreditățm, să nu ucidem iubirea în suflet. Celelalte lucruri pot fi tratate cu umor. Nu merită să suferim și să regretăm pentru nimic. În Rusia situația actuală este tragică - tristă și caraghioasă în același timp. Se trădează, se ucide, se fură, oamenii renunță la tot ceea ce este sfânt, nu s-au învățat să gândească corect, și-au schimbat sistemul de valori, favorizează corpul în detrimentul sufletului. În paralel însă, se simte și o anume schimbare. Treptat statul se trezește. Putem descifra în paginile ziarelor și pe micul ecran tot mai des semnalul „Salvați-ne sufletele!”.

Universul este holografic și unitar în structura sa. Chiar și cea mai mică parte a acestuia conține în structura sa unitatea. Deci fiecare dintre noi prin comportament, gânduri și sentimente poate distruge lumea înconjurătoare, dar o și poate salva. Și poate că nu trebuie să așteptăm ultimul moment, pentru a începe a ne ruga și a ne schimba.

Lumea este minunată. Minunată în orice formă de manifestare, minunată în esența sa pentru că este Dumnezeiască. Şi pentru că fiecare situație ne îndrumă spre iubire şi spre Dumnezeu, în nicio situație nu avem dreptul să renunțăm la iubire.

* * *

Se pregăteşte publicarea unei noi colecții de cărți a domnului S. N. Lazarev intitulată „Omul viitorului". În primăvara anului 2007 va apărea prima carte din această colecție.

Cele douăsprezece cărți din colecția „Diagnosticarea karmei" erau dedicate în principal unor întrebări teoretice. În noua colecție „Omul viitorului" vor fi dezbătute teme privind punerea în practică a cercetărilor - cum să ne schimbăm caracterul, cum să ne educăm copiii în mod corect, cum să ne pregătim pentru noile timpuri Sfaturi practice, schimb de experiență, întâmplări adevărate, răspunsuri la întrebările cititorilor. Toate acestea vor fi expuse în cărțile din noua colecție. Dacă doriți să împărtăşiți experiența dumneavoastră în rezolvarea unor probleme, să vă spuneți povestea, să puneți întrebările care vă interesează, aveți această posibilitate pe site-ul www.lazarev.ru***. Numeroşi pacienți, lucrând cu casetele, observă particularitatea influenței acestora în comparație cu informațiile prezentate în***

cărți La mulți se naşte întrebarea: „Care dintre casete este mai bine să le vizionezi?" Din punctul meu de vedere, această întrebare este asemănătoare cu următoarea: „în ce clasă să mă înscriu? Poate în clasa a zecea?"

Lucrurile sunt destul de uşoare şi la îndemâna minții noastre, însă sunt greu percepute de conştiința şi emoțiile noastre.

Timp de douăzeci de ani, eu m-am ocupat de cercetarea serioasă a modului în care să prezint informația pe videocasete. Uşurința exterioară a prezentării îi induce în eroare pe mulți cititori, de aceea cei care doresc în mod serios să lucreze asupra propriei persoane, eu cred că trebuie să aibă o atitudine serioasă față de prezentarea tuturor videocasetelor.

Cu stimă, Autorul

CUPRINS

Introducere.....2
Partea I.....3
Partea a doua 55
Partea a patra.....153
Partea a cincea 182
Partea a şasea 210
Partea a şaptea.....242
Partea a opta 256
Partea a noua 260
Încheiere 274